

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்,
பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீபாசாபட்டர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்தில் உத்தர சதகம்

[ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
வியாக்கியானத்தோடு கூடியது]

श्रीपारमहंसीः श्रीरङ्गपुरोहितः । श्रीसाधुतः श्रीमान् मेमे मेस्तु भूषे ॥

ஸ்ரீபாசாபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேசுபுரோஹித:,

ஸ்ரீவத்ஸங்கஸ்தாஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே.

உரையவதாரிகை:—நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யும் ஸ்தோத்ரங்கள்
ரணஸ்யத்ரயார்த்த விவரணங்களாக அவதரிப்பனவேயன்றி ஸ்வதத்ரமானவையல்ல
வென்றும், இந்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் மந்த்ரரத்னமென்றும் த்வயத்திற்கு விவரண
மாகப் பிறந்ததென்றும், இதுதன்னில், பூர்வசதகத்தாலே த்வயத்தின் பரவலாகியுப்
பொருளையும் உத்தர சதகத்தாலே உத்தரவாகியுப் பொருளையும் விவரிப்பதாகப்
பெரியோர் சிர்வஹிப்பார்களென்றும் உபகரமத்திலே உரைத்தோம்.

கீழ்ப் பூர்வ சதகத்தில், ஆசார்ய பரம்பரவுத்தி முன்கை விழிந்து மங்களா
சரணம் செய்து அவையடக்கம் கூறி, திருக்காவிரியில் நீராடினமையைப்பேசி அங்
குள்ள சோலைகளின் வாய்ப்பை வருணித்து, திருவரங்கமாநகரின் சிறப்பைப் பாடி
நகரபரிபாலகர்களை வணங்கி அவர்களிடத்து அநுமதிபெற்று உள்ளே புருந்து அங்
குள்ள ஸகல ஸ்தூலர ஜங்கமங்களையும் நித்ய முகத்தர்களின் திருவுருவமாக பாவித்து
வணங்கி, கோபுர ப்ராகாரங்களைக் கூடின பெரிய கோயிலின் நிலைமையை வருணித்து
திருமங்கையாழ்வார் ஏறியருளப்பண்ணின திருமண்டபங்களையும் திருமதில்களையும்
தொழுது, ஸந்நிதித்வாரபாலகர்களை ஸேவித்து, ஆயிரக்கால மண்டபத்தை மங்களா
சாஸனஞ்செய்து, சந்த்ரபுஷ்கரினியிற் குடைந்தாடினமைகூறி, ஆழ்வார்கள் பதின்
மரையும் இறைஞ்சி, ப்ரணவாகாசரவிமார்த்தைக் கைதொழுது, மேட்டமுஞ்சிங்கரை
மேலிவணங்கித் திருப்பன்னை மரத்தைக் கழித்து தொழுது, ஸேகர முதலியனரையும்
பெரிய திருவடிவையும் பரிவாரங்களுடன் போற்றி, பஞ்சாயதாழ்வார்கள் சிறிய
திருவடி விபீஷணுழ்வான் என்னுயிரர்களையும் வாழ்த்தி, திருப்பீரம்பையும் திரு
மணத்தூணையும் வழிபட்டு, கர்ப்பக்ருஹத்தை யழிப்பித்து, திருவடி வருடும் பிராட்டி
மார்களையும் சாமரம் பணிமாறும் மயங்கைமார்களையும் துதித்து, ஆக இவ்வளவு அது
பலங்களையும் அறுபத்திரண்டு ச்லோகங்களாலே வரிசைசுமமாக வரைத்துரைத்து,
இவ்வளவாலே த்வயத்திலுள்ள நாராயணபத்தின் அவயவமான நாரபதத்தின்
பொருளை விரித்துரைத்துப்பவித்து, இப்படிப்பட்ட நாரங்களுக்கு அயநமாகவுள்ள
ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளைச் சரணம் புதுகின்றேனென்பதாக மேலுள்ள
பதங்களை விவரிக்கும் முகமாக அறுபத்து மூன்றாம் ச்லோகக் திருவடிக், சரணபதோப
லக்ஷிதமான திவ்யாவயவங்களைவிரிவற்றிலும் மண்டியத்துப்பவித்துப் பூர்வசதகத்தைத்

தங்கக்கட்டிப் பூர்வவாக்யார்த்த விவரணமும் செய்தருளினாராயிற்று. இவ் உத்தர சத்தகத்தாலே உத்தரவாக்யார்த்த விவரணம் பண்ணுகிறாராய்ச் செய்துகொள்ளு.

தவயத்தின் பூர்வவாக்யத்தாலே பெரிய பிராட்டியானார் மூன்றிட்டு சர்வரன் திருவடிக்கள் உபாயமாகப்பற்றுதென்றும், உத்தரவாக்யத்தாலே அச்சேர்த்தியிலே அடிமை இரக்கிறதென்றும் ஆகவ்வு, 'பூர்வவாக்யத்தாலே ப்ரபாகம் சொல்லுகிறது, உத்தரவாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது' என்றும் இரண்டும் ஆகையர்கள் அருளிச்செய்துபோருவது. உத்தரவாக்யத்திலுள்ள நாராயண சப்தத்துக்கு சேஷிதவத் திலையிறே நோக்கு. எம்பெருமானே நமக்கு ப்ராப்த சேஷியென்னுமிடம் முதலிக்க வேணும்.

ப்ரமாதாவானவன் ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிக்க வேண்டுவது. அந்த ப்ரமாணத்தான் ப்ரத்யக்ஷாதிருபெண அஷ்டவிதமென்பர்கள்:— சார்வகனுக்கு ப்ரத்யக்ஷமொன்றே ப்ரமாணம்; வைசேஷிகனுக்கும் பெளத்தனுக்கும் ப்ரத்யக்ஷ அநுமானங்கள்; ஸாங்க்யனுக்கு ப்ரத்யக்ஷ அநுமான ஆகமங்கள்; நாயாயிகரில் பூஷணம்தாவலம்பிக்கும் இம்மூன்றுமே ப்ரமாணம். உதயபக்ஷத்தில் ப்ரத்யக்ஷ அநுமான உபமாந சப்தங்கள். ப்ரபாகரனுக்கு இந்நான்கும் அர்த்தபத்தியுமாக ஐந்து. பாட்டனுக்கும் மாயாவாதிக்கும் இவ்வைந்தும் அநுபலப்பதியுமாக ஆறு. பெளராணிகருக்கு இவ்வாறுடனே ஸம்பவம் ஐதிறயம் என்கிற இரண்டும் சேர்ந்து எட்டு ப்ரமாணங்கள். மத்யஸ்யேக் சார்வாக் கவாரசுரூபி பூந: | அனுமான் ச தவாஹு: சாஸ்வதஸ்யே ந தே அபி || ச்யாவேகேஷினோ஽ப்யேவபுமான் ந கேசந | அய்யப்தவா சஹீதானி சத்யாஹ் மயாகந: || மயாவநாநி-வானி யாஹ் வேதாநிவஸ்யா | சம்பவேத்யபுதானி தானி பௌரிஷிகா விது: || என்னக்கடவதிறே.-இவ்வினை அங்கீகரிக்கிற பாஹ்யகுத்தருஷ்டிகளைப்போலன்றியே ப்ரத்யக்ஷ அநுமான ஆகமங்கள் மூன்றையும் ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்து உபமாநாதிபஞ்சகத்தைபும் அவற்றிலே யதா யோகம்.-அந்தர்ப்பவியிபித்து, அவற்றில் ப்ரத்யக்ஷம் சக்ஷராதிகளான இந்த்ரியங் களின் ஸந்திகர்ஷித்துக்கு யோக்யங்களான கட்டாதிதகளிலும், அநுமானம் ப்ரத்யக்ஷ வித்தவ்யாப்திர்வஹனாநுபுமமாக கதிபய ப்ரோக்ஷார்த்தங்களிலும் ப்ரமாணமாகவும்; ப்ரஹ்மயேந்த்ரியங்களுக்கு அவ்வருகான அதீந்த்ரிய விஷயங்களில் சாஸ்த்ரமே ப்ர மாணமாகவும் நிஷ்கர்ஷித்திருக்கும் ப்ரம வைதிகரான நம் ஆசார்யர்கள், ஸ்வப்ரா மாண்யத்துக்கு மூலஸார்பேஷமான பெளருஷேய சாஸ்த்ரங்களிற் காட்டிலும் ஸ்ருத்த: ப்ரசமாண்ய முறைய வேகமாதிரி ப்ரபலப்ரமாணத்தினாலே ப்ரமேய சினை செய் தருளுமவர்களாகையாலே இத்தவழிக்கு இசையாத பாஹ்யங்களையும், இந்த வழிக்கு இசைந்தாற்போலே யிருந்து வைத்து குதர்க்கங்களாலே அபார்த்தங்கள் பண்ணுகிற குத்தருஷ்டிகளையும் கண்டித்து ப்ரமேயத்தில் தலையான எம்பெருமானை ஸமஸ்த கலையாதிருக்காட்டிலும் ஆவிலேயுயப்ரத்யர்க்களுக்கும் ஸகல ஜகத்காரண புத்தனையும் ப்ரம ப்ராப்யனாகவும் அறுதியிட்டு அநுபவிக்க ஆகை கொண்ட இவ்வாசிரியர் அவ் வுண்மே விலக்கணமாக அநுபவிக்கிறாராயிற்று.

தவயத்தில் உத்தரகண்டத்தின் பொருளான ப்ராப்யத்வம் ஸர்வ சேஷியான வனுக்கே உரிந்ததாகையாலே 'ஸ்ரீமத் நாராயணின் ஸர்வசேஷி' என்னுமிடத்தை முதலில் மில சிலாகங்களாலே ஸந்தாபித்து, அந்தரம் ஸ்வரூபநிருபகங்களாகவும் நீரு பித ஸ்வரூப பிரிசெஷணங்களாகவும் உள்ள திருக்குணங்களையும் அவதார சேஷம்தவ் களையும் அநுபவித்து இனிவரவாழ்க.

ॐ वसुदेवस्यै व विवेकुमीशो नानं मदीयमिह कारुणिको ददाति ।

நைவசேவ கனின: பரிமுகதே வ தவீவ கேஹி வசுவசுவமீயவந்தி ||१||

ஹர்த்தம் தமஸ்ஸைஸ்தீச விவேக்துரிசு
மாஸம் ப்ரதீபிவ காருணிகோ தநாதி
தேகாவலோகிய ச்ருதிஃபரிபுஜ்யதே தம்
தத்ரைவ கோபி சபலாச் சலப்பவந்தி.

Handwritten notes in Tamil script, including "அந்தம் தமஸ்ஸைஸ்தீச விவேக்துரிசு" and other phrases.

காருணிக:	அருகாமன	தநாதி	செவ்வந்தருவென்றார்;
சு:	எம்பெருமான்	ச்ருதிஃ	பாடியவராகின்
தம:	அஞ்ஞானமாதிரி இருநீர்	தோ	அந்தத்திருவிளக்கைக் கொண்டு
ஹர்த்தம்	சீக்கிக்கொள்ளவுந்	தம்	அந்த எம்பெருமானை
அத் அஸ்தி	(உள்வந்து இல்லாத என்னும் படியான) கண்ணதிலைமையின	அவ்வோசய	சண்டறித்து
விவேக்துரிசு	ஆராய்ந்துணர்வதற்கும்	பரிபுஜ்யதே	அநுபவிக்கப்பெறுகிறார்கள்;
ப்ரதீபம் இவ	திருவிளக்குப்போன்ற	கோபி சபலா:	சில அவிவேகசெனோ வென்றால்
மாதம்	சாஸ்தாப்ரமணத்தை	ததா எய	அந்தத்திருவிளக்கிலே
		சலப்பவந்தி	{ விடும் ஏதாவது பூசிக்கப் போவ விழுது காணிகர்கள்.

***—அநாதியான அஞ்ஞானநாதகாரத்தாலே ஆவிஷ்டராய் ப்ரக்ருத்யாதம் விவேகம் முதலான ஒரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரி சேதர்கள் அந்த அஞ்ஞானநாதகாரத்தை அகற்றிக்கொண்டு 'இது நன்று, இது தீது' என்று ஸதஸத் விவேகமும் பண்ணி, தியதை விட்ட கல்லதை; பரிசுரவரித்து உத்தேசிப்பதற்குமுற்ப பூசப் பரமகாருணிகனான ஸர்வேசுவரன் திருவிளக்கை ஏற்றிக்கொடுக்குமாபோலே கல்லதையும் வேதமும் நீதிநாலும் தற்பமும் சொற்பொருள்களையும், மற்றை நிலைகளும் லாணவாக்கும புறாக்கும நீர்மையினவானுள் செய்து' என்றபடியே ஸகலார்த்த பூ காத்துள்ளான் ஸாஸ்திரோபாஸக வேத சாஸ்தரத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அப்படிய பட்ட சாஸ்தரத்தைப் பெற்று, திபத்தினால் ஸகலார்த்த கர்சகம் பண்ணி வாழமா போலே எம்பெருமானையுடைய ஸ்வுருபருபுகன விபூதிகளை ஆராய்ந்தறித்து அநுபவித்து லாழ்ந்து, போகிறார்கள் பாத்தியவரின். 'கருவிலே திருவிளகு மற்றையோர்கள் அப்படி வாழவில்லாதே, 'விடும்' என்ற சில ஐந்துதான் விளக்கிலே விழந்து உயிர் மாயுமாபோலே அபார்த்தங்கள் பண்ணி அந்தப்பட்டுப் போகிறார்கள் என்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்தின் முன்னடிகளையே பெரும்பாலும் திருவுள்ளம் பற்றி "காருணிகனான ஸர்வேசுவரன் அறிவிலா மறிகர் உணர்வென்னும் கடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிறுள் நவநி மேனிருந்த நதராவேத விருத்தகக்கண்டு கல்லதும் தீயதும் விடிக் கிணக்கிடு மறையாய் விரிந்த துளக்கியில் விளக்கில் கொளுத்தின பரதீபமுள்ள கல்லதின் நீர்மையினுள்ளுள் செய்தான்." என்று ஆசாய்விருந்தய பரதம் குரணிக்கை திருவவ தரித்தது.

[ஹர்த்தம் தம:] "அந்தம் தமஸ்ஸைஸ்தீச" என்று அஞ்ஞானத்தை அந்தகார மாகச் சொல்லிற்றிறே. "மாஸம் ப்ரதீபிவ" என்ற உபமானத்துக்கு இணங்க அருளிச் செய்கிறார்; திருவிளக்கானது புறவிருளாதிரி தமஸ்ஸை அகற்றும்; சரஸ்வர மானது அகவிருளாகிய தமஸ்ஸை அகற்றும்.

[ஸதஸத் விவேக்துரிசு] இதுவும் உபமானத்துக்கு இணங்க அருளிச்செய்கிற படி. ஸத்—இருப்பது; அஸத்—இல்லாதது; ஸத்—கல்லது; அஸத்—தீயது; என்று உட்பலிதமான அர்த்தமும் இருக்கே விவகிதம். விளக்கு இல்லாதவளவிலே 'இன்ன இடத்தில் இன்னது இருக்கிறது, இன்னது இல்லை' என்று அறிதல் முடியாது; அந் திம்மந்தி, அந்: இம் ஈஸ்தி, என்று ஸதஸத்விவேகசம் பண்ணுதகைக்கு விளக்கு உறுப் பாகும்; அதுபோலவே சாஸ்தரமும் 'இவையன்றே கல்ல இவையன்றே தீய' என்று நன்று தீதுகளை நன்குணர்வதற்குமுற்ப்பாகும்.

[காருணிக: 83] க்ருபா விதிப்டுண ஸ்வதந்த்ரென்றபடி. க்ருபாநுபாது ஸ்வதந்த்ரன்னருகில் தான் நினைத்தபடி காரியம்செய்ய அரிது; கேவல ஸ்வதந்த்ரானுபாது ஸம்ஸார மோக்ஷங்களைரினக்கும் பொதுவான ஸ்வதந்த்ரியம் சேத நோஜ்ஜிவகார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது. ஆனபின்பு க்ருபையும் ஸ்வதந்த்ரியமும் கூடின ஸேஷமேயிறே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜிவர விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு வேறுதுவாவது.

அன்றிக்கே '84' என்று சேசதித்யஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாவலாம். *कृपायोगाश्च शिवतात्* என்ற வுடனே *ईशित्वस्यैवमन्वादिद्वयमादि* என்கையாலே க்ருபையும் ஸம்பந்தமுமாகிற இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷணர்த்த ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுவிதே. இத்தால், 'இவை நம்முடையவையன்றே' என்கிற அபிமானத்தோடு ப்ரதுக்காஸவ்ரிஷ்ணுவருபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே மேன்மேலும் சேத நோஜ்ஜிவரத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவென்றதாயிற்று.

[மாநம்] ப்ரமாணமென்றபடி. வேதத்தைச் சொல்லுகிறது. **वादी वेदाः मन्वाश्च** என்கிறாரிறே மேலும், '[ப்ரதிபயிவ]' 'திபயிவ' என்னுதே 'ப்ரதிபயிவ' என்றதற்குக் கருத்துண்டு. திபத்தில் நின்று முண்டானது ப்ரதிப மெனப்படும். *மறையப் பிரிந்த விளக்கு* என்றும், *துளக்கமில் விளக்கு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே *अक्षरो वै स्यात् कक्ष* என்கையாலே வேதருபேண பிரிந்தது தான் என்னும்படி வகல வேதமுமாய் தனக்கொரு கரணபில்லாமையாலே சலகமின்றிக்கே ஸுதவார்த்த ப்ரதாசகமாய்நித்திர அகாரத்தில் நின்றும் உத்புத்திரிவேலாம். ஆகவே இங்கு திபஸ்தாக் தில அகாரமும் ப்ரதிபஸ்தாஸத்தில் வேதமுமாம். *மறையப் பிரிந்த விளக்கை* என்றும், *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்றும் அகாரத்தை எம்பெருமானோடு ஸமானாதிகரித்தது "अक्षि कक्ष" என்கிறபடியே வாச்யவாசகபாவஸம்பந்தத்தாலே.

[க்ருதி: 1] தேந நம் அவலோக்ய பரிபுஞ்ஜதே "कृती स्याद्विदिते योगे" என்றும் 'वैशानिकाः कृत्यसः कृती कुशल इत्यपि' என்றுமுள்ள கோசத்தின்படியே க்ருதி: 8 என்பதற்கு வித்வான்கள் என்றும் சிஷ்டர்கள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸுக்ருதிகள் [காக்யசாலிகள்] என்னவுமாம். எம்பெருமான் தந்தருளின ப்ரமாண ப்ரதிபத்தைக் கேட்கண்டு பகலத் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை ஸாக்ஷாத்தகரித்து அதுபவிக்கப்பெறுகின்றார்கள் ஸ்ரீமத் நாத யாமுர யதிவராதிகளான நம் பூருவர்கள் என்கை.

[கேபி சபலா: நத்வை சலப்பலக்தி] "चपलसकरो धृतिः" என்பர் கோசகரர். சில பாபிகள் அந்தத் திருவிளக்கைக்கொண்டு உபஜீவிக்கமாட்டாதே விட்டில் போலே விருத்த ப்ரதிபத்தி பண்ணி கசித்துப்போகிறார்கள். வேத பாஹயர்களான ஹைக் பெருந்த சர்வகாரதிகள் வேதம் ப்ரமாணமல்ல வென்றுகொண்டு கசித்தொழிவர்கள்; சாய்கராறி குத்தருஷ்டிகள் அது தன்னிலே அபார்த்தம்பண்ணி கசித்தொழிவர்கள்.

[விவேக்தம் நநாதி] விவேககர்த்தருத்வம் மணிகர்களிடத்திலும் தானகர்க்குத்வம் எம்பெருமானிடத்திலுமாயையாலே ஸமாககர்த்தருத்வமிலவியே பெண்ணில்; இது குற்றமாகாது. "कक्षे वा कचिवद्वैरिति वृषभरीविश्वसन्तु;" என்று ஸ்ரீரங்க ப்ரபோ வுத்தான். "श्रीरङ्गवदसमिदित्वा विद्वे विमल" என்று பூர்வசதகத்திலே இவ்வாறும் ப்ரயோகித்தருளினார். இப்பிரயோகத்திற்கு மஹாபாஷ்ய ஸம்மதியுமுண்டு. (1)

ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாதக பச்யதோஹரத்வாத்
நிர்த்தோஷ ச்ருதிவிமதேச்ச பாஹ்யவர்த்தம்,
துஸ்தர்க்கப்பாவதயாச வக்த்ருதோஷ
ஸ்ப்ருஷ்ட்யாச, ப்ரஜஹதி ரங்கவிதீ! வ்ருத்தாஃ.

No real one
is found
by the Editor
by Varadachari
Be alone (3)
are found (3)

ஹேரங்கவிதீ! கேரயில் வாரும் பெருமானே!
வ்ருத்தாஃ வைதிகவ்ருத்தநிகன்
பாஹ்யவர்த்தம் வேத பாஹ்யர்களின் வழியை
ப்ரஜஹதி விட்டொழிவின்தான்.
(எனென்றால்)..

ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாதக பச்யதோஹரத்வாத்
நிர்த்தோஷ ச்ருதிவிமதேச்ச பாஹ்யவர்த்தம்,
துஸ்தர்க்கப்பாவதயாச வக்த்ருதோஷ
ஸ்ப்ருஷ்ட்யாச, ப்ரஜஹதி ரங்கவிதீ! வ்ருத்தாஃ.

நிர்த்தோஷ ச்ருதிவிமதேச்ச பாஹ்யவர்த்தம்,
துஸ்தர்க்கப்பாவதயாச வக்த்ருதோஷ
ஸ்ப்ருஷ்ட்யாச, ப்ரஜஹதி ரங்கவிதீ! வ்ருத்தாஃ.

[வாசவம் மஹாதிஸ்யம்.]

* * * —கீழ்ச்சொன்ன பாஹ்ய ச்ருத்ருஷ்டி ஸ்மருதிகளுள் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமானங்களை இல்லா செய்கிற ஸுகதாதிகளின் மதம் மிகவும் அஸங்கதமென்று எட்டு ச்லோகங்களால் அருளிச் செய்யக்கோலி, இந்த ச்லோகத்தில்—பாஹ்ய மதம் ப்ரத்யக்ஷ வ்ருத்தமாகையாலும் நிர்த்தோஷ ப்ரமானமான ச்ருதியோடு விரோதிக்க உடனும் குதர்க்க ஸித்தமாகையாலும் வக்த்ருதோஷத்தாலுமாக த்ரைவித்ய வ்ருத்திர் களாலே பரித்யஜிக்கப்படா நின்றதென்று பொதுப்படையாக அருளிச்செய்கிறார்.

[ப்ரத்யக்ஷப்ரமாதகபச்யதோஹரத்வாத்] ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமானத்தை அபலபம் செய்கையாகிற பச்யதோஹரத்வமுள்ளதனால் என்றபடி. கண்ணத் திறந்துகொண்டிருக்கச்செய்தேயும் அவலீலையாகக் கொள்ளையடிப்பவன் பச்யதோஹரன் எனப்படுவான்; பாஹ்யர்களில் சிலர் ப்ரத்யக்ஷ ப்ரதிநிவீர்த்தமான விஷயத்திற்கு விபரிதமாகச் சில கொள்கைகள் கொள்வதுகூட 'ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாதகபச்யதோஹரத்வாத்' எனப்பட்டது. உலகத்திலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் ஷுணிகமென்று கொள்ளுகிறவர்கள் 'सम्यक् संप्रज्ञा'—முன்பு எந்த வஸ்துவை நான் அனுபவித்தேனோ அதுவே இது' என்ற ப்ரத்யபிரஞ்ஞாருபமான ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமானத்தை இல்லா செய்தார்களென்பது உணரத்தக்கது.

[நிர்த்தோஷ ச்ருதி விமதேச்ச] உலகத்தில் மனிதர் ஒரு அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்காகப் பல பதங்களை வேண்டியபடி சேர்த்து வாக்சியமாக ப்ரயோகிக்கும் சப்தங்களில் ப்ரமம் ப்ரமதம் விபரவிப்பவை முதலிய தோஷங்கள் இடம்பெற்றிருக்கும்; வேதமென்ற சப்தராகியானது எந்தப் புருஷனாலும் தன்னிஷ்டப்படி முன்பின்கூடப் பிணைக்கப்பட்டதல்லவென்றும் நித்யமென்றும் எந்தமாதலால் பெருநிலையத்வப்ரயுத்தமான தோஷங்களால் துஷ்டமாகக்கூடிய நிலைமை வேதத்துக்கில்லை; ஆகவே வேதம் நிர்த்தோஷ ப்ரமானம்; அதற்கு வ்ருத்தமான அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற படியாலும் என்கை. வேத ப்ரமானயத்தை யே இசையாத பாவிகளிறே.

[துஸ்தர்க்க ப்ரபலதயாச] தர்க்கமாவது நியாயம்; நியாயங்களைக் கொண்டிறே அர்த்தநிகை பண்ணுவது; அவைதான் ஸமிகேத்யாயங்களாயிருக்க வேணும். "वायं धर्मोदयं च वेदशास्त्रविरोधिना । यस्मिन्नायुस्मिन् स धर्म वेद नेतः" என்று வேதாநுக்ஷமான் தர்க்கத்தைக் கொண்டு நிரூபிப்பார்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு தர்மம் அறியப்போகாது என்றாருகின்றிறே. இங்ஙனன்றிதேக பாஹ்யர்களின் மதங்கள் துஸ்தர்க்கபூயிஷ்டப்படுகையிறே யிருப்பது. "यत् सत् सत् कृत्वा — यथा ज्ञापयत्यम्" என்றிலை போல்வன துஸ்தர்க்கங்கள் பல காணலாம்.

[வக்துதோஷஸ்ப்ருஷ்ட்யாக] கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களுக்கெல்லாம் மூல கட்டு உண்டு: 1 ப்ரமம் இரண்டு விதம்; ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாகத் தெரிந்து கொள்வது ஒன்று; ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்து கொள்ளும்போது அதன் கொள்ளுதல் மற்றொன்று. இவற்றுள் முதலாவதற்கு விபரிதஜ்ஞாகம், சங்கு மஞ்சள். நிறமுள்ளதென்று க்ர ஹிப்பது அந்யதாஜ்ஞாகம். ப்ரமாதமாவது பிசவிப்போகை. விப்ரஸிப்பையாவது பிறரை வஞ்சிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம். மலிதர் பக்கலுள்ள இப்படிப்பட்ட தோஷங்களானவை பெளருஷ்யையுடைய சப்தங்களை தோஷமுடையனவாகச் செய் கின்றன. இப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் நிரம்பியிருக்குமிதே பாஷ்யர்களின் தூல்களில். ஆகவே இவை வைதிகர்களால் வெறுக்கப்பட்டனவாயின. ... (3)

अथयवितयेदकुशणैर्विहिकरणैर्वुनिरवयकोऽह्वाराः पुनश्च कणातिगः ।

एकुरति हि जनाः मयासरेरिमौ न विविचते तदधिकृतान् शास्त्रं रश्नेह । ते परलोकिनि ॥४॥

அவயவியதேயத்துர்வாணை பறிக்ரணை வபு;

நிரவயவகோஷங்காராஹ; புமாக் கரணதிக;

ஸ்புரதி ஸ்ரீ ஜகந் ப்ரத்யஸுத்தேரிமேன கவிவிஞ்சதே

தத்திருகுதாம் சாஸ்த்ரம் ரங்கேச! தே பாலோசி.

தேரங்கேச!	ஸ்ரீரங்கராதே!	ஸ்புரதி	விசுருகிடுகும்,
கபு:	தேஹமானது	இமேன	{ இந்த தேஹத்தையும் ஆத்ம
அவயவியதே	{ அவயவமனோடு கூடியதாகக்		தையும்
	யாடு		
இதம் குர்	{ 'இதம்' என்ற விஷயிகரி	ப்ரத்யஸுத்தே:	{ (பிரிக்ரெவொன்னுதபடி
வாணை:	{ கின்ற		{ பொருத்தியிருக்கையாகிற)
பணி: கரணை:	{ ப்ரஹ்ம இத்திரியங்கனிலும்	ஜகந்	{ சேக்கையின் உததியினால்
	{ (ஜீவாத்மாவிற்கு ஆதேயமாகவும்	கவிவிஞ்சதே	{ அவிசேகனான ஐந்தகன்
ஸ்புரதி	{ ப்ரகாசமும்) தோன்று	தத்	{ பகுத்தறிவதில்லை;
	{ கின்றது;	தே	{ அகையினாலே
கிரவயவக:	{ அவயவமநிறவனான		{ தேவர்களுடைய
புமாக்	{ ஜீவாத்மாவானவன்	சாஸ்த்ரம்	{ (ஆஜ்ஞாபமான)
	{ (ப்ரத்ய) இத்திரியங்களுக்கு		{ வேத சாஸ்த்ரமானது
சாண அதிக:	{ விஷய மஹ்வாதவனாய்க்	பாலோசி	{ தேஹம்போலே இந்த ஆரோ
	கொண்டு		{ சத்தோடு உருமாந்த
			{ போவதன்றிப் பாலோச
			{ ப்ரப்தியோக்யனான, ஜீவாத்
அஹம் ச ர	{ அஹமென்கிற ப்ரதிதிக்கு அ		{ மானிடத்தின்
அஹம்	{ தனாக	அதிகுருதாம்	{ ப்ரணாமமாயிருக்க,

***—கீழ் ச்லோகத்தில் வேத பாஷ்யர்களின் வழி வைதிகர்களுக்குப் பரித் யாஹ்ய மென்று ஸாமான்யமாக அருளிச் செய்து, இனி விசேஷித்துச் சில சாஸ்த்ரார்த் தங்களை நிரூபிக்கப் புகுகிருர். "ஸ்ரஸுமேக் சாவிக்;" என்கிறபடியே ப்ரத்யஸு ப்ரமாண மொன்றையே கைப்பற்றி நிற்கும் சாஹ்யகன் கப்புலனுக்கு இவக்காகிற பாஷ்ய பதார்த்தங்களை மாத்திரம் அங்கீகரித்து, தேஹத்திற்குட்பட்டும் வேறுபட்ட ஜீவாத்ம லின் உண்மையை இசையாதொழிகையாலே அஹ்வியபக அருளிச்செய்வதானும் இந்த ச்லோகம்.

தேவனம் உலக அபயவாய்க்கொண்டு கூடியதற்கையாலே கண்ணெதிரிலுள்ள வங்
வியபிகேரிக்கிற பாஷ்யகரணங்களுலே அதுபுகாசிக்கிறது. அவயவாருங்களு
பாஷ்யகரணங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கே 'அஹம்' என்று ஆந்தரகரணத்தாலே
சிக்கிறான். ஆகவே, தேவனம் வேறு ஆத்மா வேறு. இரண்டும் ஒன்றேயா
சல் இரண்டையும் க்ரஹிக்கிற இந்தியமும் ஒன்றேயாயிருக்கும்; அவ்வாறல்லா
தேவதைத்திரகாப்டும் ஆத்மா வேறு பட்டவனே. அப்படி யிருந்து
மே ஆத்மா என்றே ஐதஜங்கள் மயங்குகின்றன. இதற்குக் காரணமென்
னில்; இரண்டுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தின் உறைப்பேயாம். ஆத்மா ப்ரகாசியாய்
ம ப்ரகாரமாயிருக்கும்; ஆத்மா நியாமகனாய் தேவனம் நியம்மமாயிருக்கும்;
தாரகனாய் தேவனம் தாஸ்யமாயிருக்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரகாச ப்ரகா
சியபுக்களான ஸம்பந்தங்கள் இவற்றுக்கு உறைத்திருப்பதனால் பேதத்தைப்
நியம மாட்டுகின்றன. சாஸ்த்ரத்தைக்கொண்டு ஒன்று பகுத்தறியலாம்.

எங்ஙனே யென்னில்—“ஜ்யோதிஸ்யேவ் ஸ்வாக்ஸிமீ வஸேத” என்றும், “நவநிவோசி ஸ” என்றும் இங்ஙனே சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லிவைத்தன. ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப்போக விரும்பமுடையவன் ஜ்யோதிஸ்டோமமாகம் பண்ணக்கடவன் என்றும், ப்ரஹ்மவித் தான்வன் அந்த ப்ரஹ்மத்தையடைகிறான் என்றும் சொல்லிவைத்தன; தேஹத் திற்கு மேற்பட வேடுவனா இல்லையாயில் அந்த தேஹந்தானும் இங்கே நசித்தொழி யக் கானகையாலே கீழ்ச்சொன்ன வேதவாக்சியங்கூர் அந்தக் குடியமாகும்; ஸ்வர்க் கத்துக்குப்போகிறவன் யாவன்? ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறவன் யாவன்? என்று கேட்கில் மறு மாற்றமுண்டகவிரகில்லையாம். ஆகவே, இந்த லோகத்தோடு அழியக்கடவதான தேஹத்திற்காட்டிலும் ப்ரலோக ப்ராப்திக்கு அர்ஹனை ஜீவாத்மா ஒருவன் வேறு பட்டுள்ளான் என்பது அவச்யம் அங்கேரிக்கத்தக்கதாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே [ப்ரலோகிநீ தே சாஸ்த்ரமதிருதாம்] இங்கே ஜீவாத்மாவை பாலோகி என்று சப்தத் தால் குறிப்பிட்டு மிகப் பெருந்தும்; ஜே உதாஹரித்த ச்ருதிவாக்சியங்களில் நேக் காக அருளிச்செய்தபடி. தேஹத்தில் நின்றும் உத்த்ரமித்து உபரிதாலோகங்களை அடைவான் ஆத்மாயிறே. ஆத்மஸத்த்பாவரில்கூ யென்றால் ஸ்வர்க்காதி லோகாந்த்ர ப்ராப்தியையும் ததுபாயங்க்கூயும் போதிக்கிற சாஸ்த்ரங்கள் பாதிதார்த்தங்களா யொழியுமே. [शास्त्रं परलोकिनि अविच्छेदम्] ज्योतिष्मेनेत्यादिशास्त्रं देहावतिरिक्तस्या अन्तःकरणस्य-
स्थितं, तत् उक्तस्य कर्मानुसारेण स्वर्गादिमात्रं जीवमविच्छेद्य अवावितविषयं प्रमाणं भवितुमर्हः ॥ (४)

प्रत्यक्षा अतिरर्धधीश्व न तथा दोषास्तदर्थः पुनः घर्माघर्मपरावरेभ्यस्तत्त्वः प्रत्यक्षावाच्यो न च ।

तत्कार्याकमतेऽपि रत्नरमण ! प्रत्यक्षवत् सा प्रमा योगोन्मीलितधीस्तदर्थमथवा प्रत्यक्षमीक्षेत सः ॥५॥

ப்ரத்யக்ஷா ச்ஞானீர்த்தந்தீச் ச ந ததா நோஷான் ததந்தத: பத:

தர்மாதர்மபதாலரேச்வரமுக: ப்ரத்யக்ஷபாத்யோ ந ச,

தஞ்சாவூர், 11-1-77. தஞ்சாவூர் ரங்கராமணா / பரதீயசுந்தரி என் பட்டமா

யோகோந்தீஸ் ததீஸ் ததர்த்தமதவா ப்ரத்யகதீகேத ஸ:

செய்தி	தேவமயனது				
பாத்தயரை	{ (செய்திருப்ப) பிரத்யக்ஷமாயிரா	தோஷம்	{ (பொருளுபயோகத்தையுடையவரை வாத		
	கின்றது;		கூடிய பாத்தம், விபவம்;		
அத்த நி	{ (அத் தேவத்தின்) அத்தம்		பாத்தம் முறையிற் தோஷம்		
	இவனும்		கொண்டேயுள்ளி.		
(பாத்தயரை)	{ (அத்தகாரத்தத்திருப்ப) பிரத	சுதா	அப்படி பிரத்யக்ஷமே துள்ளி		
	யகாராயிருக்கின்றது;	தத் அத்தம்	அத் தேவத்தின் பொருளான		

தாம் அதம் பா	தாம்மென்ன அதம்மென்ன	பரத்யக்ஷுத்	பரத்யக்ஷு பரமாணத்தோ
அவா ஈச்	பாமேச்சவனென்ன அவ	பரமா	பொப்ப
வாருகி	சேச்சுக்கொள பரத்யாகி	அதவா	பாமணமேயாம்;
	மென்ன இவை முதலான	யா	அந்திக்கே,
ஈ ச பரத்யக்ஷு	பரத்யக்ஷுத்தாலே	யோக உயீலித்	அந்த சாங்காண்
பரத்யக்	உடிய தல்வ;	தி வர்	யோதத்தினால் விசலித்த புத்தி
நோர்வாமணி	நிருவாகச்சாதரோ,	தத் அத்தம்	யையுடையதும்புக் கொண்டு
தத்	ஆலையினே		தேச்சொன்ன அந்த வேதத்
சர்வாகமத்தே	சர்வாகமத்தத்தினும்	பரத்யக்ஷும	நின் அத்தங்களை
அபி		சுஷேத	பரத்யக்ஷுமாகவே
வா	அந்த ச்ருதியானது		சாண்கடவன்,

தேவமத்திற்காட்டில் விவக்ஷணனான ஆத்மாவின் உண்மையில் சரஸ் நிரம் பரமாணமாகிறதென்றார் கீழ்ச் சொகத்தில். பரத்யக்ஷுமொன்றையே பரமானமாக இசைந்து மற்றையவையெல்லாம் அபரமாணமென்னும் சர்வாகமத்துக்கு இது கொண்டு பரியோஜகரீலியேயென்ன. சர்வாகமத்தத்தினும் வேதமும் பரத்யக்ஷும் போலே பரமாணமாகக் குறையிலியேயென்கிறதில்.

[பரத்யக்ஷு ச்ருதி] வேதமும் பரத்யக்ஷுத்தானே யென்கிறார். இந்திரியங்களா லுண்டாகிற ஞானமேயிறே பரத்யக்ஷுமாவது. கண்போலே காணும் ஒரு பாறையே தீரியமேயாதலாலும் சரக்ஷுஷ பரத்யக்ஷும்போலே சராவணபரத்யக்ஷுமும் மாதலாலும், சராவணபரத்யக்ஷுவியமமான வேதமும் பிரமாணமே யென்று இசைவிக்கிறபடி.

[அத்ததிச்ச பரத்யக்ஷு.] வேதப் பொருள்களின் உணர்ச்சியும் பரத்யக்ஷுமே. மானஸபரத்யக்ஷுவியமென்றபடி. “अग्निना सिचि, एष स्यादुतो यति” இதுயாதிரவாக் வங்களும சராவணபரத்யக்ஷு வியமமாகின்றன; அவற்றின் பொருள்களும் மானஸ பரத்யக்ஷு வியமமாகின்றன; அவ்வளவாலே அவற்றுக்கு பராமாணயம் விரோ திடுமோ? அதுபோலவே வேதங்களுமாகின்றன என்று ஒரு பரஸங்கமுண்டாக, மேல் அருளிச்செய்கிறார்—ந ததேத்யரதி. [தோஷா க ததா] பெளருஷேயத்வ மடியாக வரக்கூடிய ப்ரமப்ரமாதவிப்ரவிப்ரஸாதிதோஷங்கள் பரத்யக்ஷுங்களல்ல என்கை, வேத மென்பது ஒருவகையான சப்தராசி; தப்பாண அத்தத்தைத் தெரிவிப்பதே சப்தத் திற்கு தோஷமாம். தனிப்பட ஒரு பதம் தப்பாண அத்தத்தை தெரிவிக்கமாட்டாது. பல பதங்கள் சேர்ந்த வாக்ஷியம் தப்பாண அத்தத்தைத் தெரிவிக்கும். ‘இது— வெள்ளி’ என்ற இவ்விரண்டு பதங்கள் தனித்தனி எவ்விதமான தப்புப்பொருளையும் தெரிவிக்கமாட்டா; ஆனால் இவ்விரண்டு பதங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து சயத்தைச் சுட்டிக்காட்டி ‘இதுவெள்ளி’ என்று பிரயோகிக்கப்பட்டால் வெள்ளியல்லாததை வெள்ளியென்று போதிப்பதால் இவ்வாக்ஷியம் தோஷமுண்டாதென்று கொள்ளப் படும். இவ்வாக்ஷியம் இங்ஙனே பிச்சாண பொருளைப் போதிக்கக் காரணமென்ன? இரண்டு பதங்களுள்ள இவ்வாக்ஷியத்தில் என்ன தோஷமிருக்கிறது? இப்பதங்கள் தனித்தனியாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டபோது எப்படியிருந்தனவோ அப்படியேயாதனே கூட்டிச்சொல்லும்போதும் இருக்கின்றன; சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் காண முடியாதே; ஆனபின்பு இவ்வாக்ஷியம் தப்பாண அத்தத்தைப் போதிப்பதே? என்னில்; இதைப் பிரயோகித்த புருஷன் இப்பதங்களைச் செவ்வனே உபயோகியாமல் தப்பாக உபயோகித்ததே இப்பதங்கள் தப்பாண அத்தத்தைக் காட்டுவதற்குக் காரணமாகின்றன. ப்ரம+ ப்ரமாத விப்ரவிப்ரஸாதிதோஷங்கள் ஐரீதர்மாகளுக்கு அவர்ஜகியங்கள். அங்க தோஷங்கள் பெளருஷேய சப்தங்களில் பிரகாசித்துக்கொண்டு அவற்றை துஷ்டமாக்குகின்றன. அபெளருஷேயமான வேதத்திலே அப்படிப்பட்ட

***—ஸர்வாகுர்யவாதிநாஜ் கண்டிக்வுருர். [நுகத் ந ஸத்] இஃத ஐகத்துநகு உத்பத்திரைசங்கன் கண்ணகையாவே இது ஸத்து எனவ வெண்ணுது. எ ரிபாது ம ஒருபடிப்பட்டிருககுர வஸதுவாய்ஸன்ரே ஸத்து என்னவாவது. [ந அஸத்] இஃத முதலியனபிபால் அஸது அன்னவு மொண்டா ரின்றமையால் ராபரிகொடபு, மஸத் மகன் தாயு மிருக்கிறதென்னவு மொண்ணுது. [ந உபயமவா] ஸத்தரயம் அஸத தன்மைகையுடைத்தாயிருக்கக் கடபாயமவாலே. [உபயஸமாத பஸ்ரீர நு] ஸத்து அஸது எனகிற இரண்டு வகுப்புக்கு [அவ்வருகுப்பட்டிருப்பதொரு ஸஸது அஸமபா விதமாகையாலே ஸதஸத்துக்களிற கடபுல் பஸ்ரீரபுத்தமென்னவு மொண்ணுது. [இதி (மேமதோ:] தத் ஏகாம கோடியு மகமகதே]—அன்பிபு இவ்வுலகமானது ஸதகோடியி லும சேராதது. அஸத்கோடியிலும சேராதது. ஸதஸத் கோடியிலும சேராதது. உபய பஸ்ரீரப் புத கோடியிலும சேராதது. “மஸவாஸஸதஸவாயுமயாவகம். நஸுசெதிவிநிசுத் தத் மாஃமிகா நிது: ||” என்று யாதவப்ரகாச விரகிதமான தத்வவிசாரணையிலும் சேரலாப்பட்டது.

திருவாய்மொழி ஈடுமுப்பத்தராயிரப்படி மஹாப்ரவேசத்தில் “பெளத்த மதங்களில் வைத்துக்கொண்டு” என்று தொடங்கியருளிச்செய்துள்ளவிடத்து ப்ரமாணத்திரட்டில் விரிவுகண்டுள்ளோம்.

[இதி நிருபதி ஸர்வம்ஸர்விகாதோ நிவேதக் ஸுகதப்ராச சோரலாவம் விலாவ்ய] இவ்விதமாக நிரதிஷ்டாநிவேதமுகத்தாலே ஸர்வாகுர்யவாதம் பண்ணு கிருளாயிற்று ஸௌகதன், நிரதிஷ்டாந நிவேதமாவது என்னென்னில்; ‘இவ்விடத் தில் இது இவ்வி’ ‘இப்போது இது இவ்வி’ எனறிப்படி காலதேசங்களை முன்னிட்டு நிவேதிக்குமது ஸாதிஷ்டாநிவேதமொண்பபடும். இவ்வுன்னிற்கே ‘நஸத் நாஸத்’ என்றிப்புடைகளிலே நிவேதிக்குமது நிரதிஷ்டாந நிவேதமொண்பபடும். இவ்வுன்ன மாக ஸர்வாகுர்யவாதம் பண்ணுகிற பெளத்தன். “யா ஹி ஸாஸ தயா ஹி வுது” என்று கள்ளனோடொப்பக் கூறப்பட்டனதுதலால் கன்னைப்போலவே இன்னையும் வாள் முனையிலே வதைக்கவேணுவகிட ரெனகிருர்.

ஸர்வாகுர்யவாதி பக்கவிலுன்ன சிறந்தின மிருதியாலே மெய்மறந்து ‘சோர லாவம் விலாவ்ய’ என்று அநிமாத்தமாக நிக்ரஹித்தருளிச் செய்தார். “ஸாஸ வஸே- சிவா” என்னுமாபோலே சிறந்தமிட்டவழக்கானார்.

சர்வபரிமி யஸா கியாயா ஸ சர்வசர்விக; தத:—சர்வபகரத் ஸ்வய: | [ஸுகதப்ராச:] ஹே- ஸுரத:—ஸுரவாச: | ப்ரமநீசனா ஸுகதன் என்றபடி. “வாயே பாஷ” என்பது வியா கரணம். [சோரலாவம் விலாவ்ய:] ‘சாஸத் ஸேநிய: | தயானே கர்மபி வ’ இதி ஸுரு. (8)

‘மதிதிவெதிதா ந நிஸிநிவெவோ யதி ந ஸே நிவேத்யதோ நேதோ நிரூபிநிவெவஸதுபய’
நிவேத்யதிரிவெவ வர: | ஏதமே வகஸவ் மயாஸ்யே வசே ஸுதிரிபி மதேஸிநிவெவவாயு

பாத்திச்சேதிண்டா க கிலித்தகேதோ,யுதி க க:
நிகேத்தாதோ கேஷ்டோ நிருபதிக்கேதன் ஸதுபதேன,
நிகேதேத்யத் ஸித்தேயேத் ஸாத! கடபுங்கேசகலவத்
ப்ரமாகுர்யே பகேச ச்ஞதிரி மதேய்மிக் கிலவதாம். (7)

நெ வர!	வர்த்தமுயரங்கோ!	இவ்வுட:	கொன்னத்தத்தெய்த;
பாதி:	{ 'ஸ்ரீவம்' என்நி' என்னும்	கத பதே	{ ஒரு பாரதியை முன்னிட
	{ ப்ரதிதிவானது	நிஷேத	{ நிஷேதிக்குமகவி
இவ்வுட ரேத்	{ உண்மையெனத் கொன்னப்	அவ்யத்	{ மேருரு பொருளானது
	{ படி	வித்தியேத்	{ வித்திததவிதம்;
திவ வநிஷே	{ வயத் த வந்துக்கருக்கும்		{ (எப்படியோவென வென்றும்)
த:	{ நிஷேதமானது	கட பங்கே	{ குடம் கிடத்த பொருள்த
	{ வித்திக்க மாட்டாது;	வத்	{ அதன் கண்டகக் வித்திப்
பதி	{ அந்த ப்ரதிதிவானது உண்மை		{ பதிபோல.
	{ பெயர் த கொன்னப்பட	நெ வர	வர்த்தமுயரங்கோ!
	{ விவரவாதி	அவ்யத்	{ இந்த பெயர் தத்திதம்
நிஷேத்தா:	{ ஐந்தரை இவ்வி செய்வார்	வரவ குர்வே	{ வரவ குர்வதல் ப்ரமைவாய்
	{ உள்? (ஒருவருயிவிய)	பகே	{ கொன்னத பகத்தியே
அத:	{ ஆகையினவே	சுருதி:	{ வேதப்ராமணமானது
நி கு பதி	{ நெய்மனே 'ஸ்ரீவத்' என்நி	வ்ருபதம்	{ நெய்புத்தொருக.
நிஷேத:	{ நிஷேதமானது		

* * *—ஸ்ரீவகுர்வவாதம் பண்ணுகிற ஸ்ரீவகனை வெட்டிப்போடவேண்டுமென்ற கீழ்ப்போகத்தில்; விஷயங்களைச் சொல்லியன்றோ கண்டிக்கவேண்டுமென்ன, அது படியே விஷயமருளிச் செய்கிறாதினில். [ப்ரதிதிரிஷ்டா தேத் ந நிவலிஷேத:] 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்பவனைக் கேட்போம்; 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்கிறாயே, இந்த ப்ரதிதி உண்மையா அல்லவா? சொல்லு; உண்மைதான் என்கிறாயோ, தோற்றாய் கான்; 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்கிற இந்த ப்ரதிதி உண்மையாகிலு ஸ்ரீவபதார்த்தத்துக்குள்ளே இதுவும் ஒன்றாகையாலே இது உள்ளதென்று எதிர்க்கும்போது ஸ்ரீவகுர்வவாதம் தோன்றாதாகும். ஏதோவொன்றையாகிலும் உண்மையென்று கொள்ளுமனையில் ஸ்ரீவம் குர்வமென்று எவ்வகை சொல்லுவாய்?

இந்த அபத்தில் நின்றும் தப்பவேண்டி அந்த ப்ரதிதிதானும் குர்வமென்ன வேணும்; [யதி ந, கோ நிஷேத்த:] 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்கிற ப்ரதிதி உண்மையென்றேனில்; ஸ்ரீவகுர்வவாதம் போயிற்றுக் கான்; 'ஸ்ரீவம்' 'ஸ்ரீதி' என்று, நிஷேதிப் பவன இன்னுமென்று தெரிய விரிவிலை பெயர்கை.

[அநீதா கேஷ்டே நிகுபதிரிஷேத:] 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்கிற ப்ரதிதி உள்ளதென்றாலும் இவ்விதென்றாலும் இரண்டு வழியிலும் உள் அபிமதம் எதித்திக் விரிவல்லாமையால் நிரதிஷ்டாநிஷேதத்தை நீ விட்டுத் தொலைக்கவேணும்; அநீ நிரி என்றோ, இவ்விதே நிரி என்றோ தேசகாலங்களை முன்னிட்டு (இவ்விதத்தில் இது இவ்விதம்) இப்போது இது இவ்விதம் என்று நிஷேதிப்பது எந்திஷ்டாநிஷேதமானையாலே அப்படி நிஷேதிக்கலாமத்தனையன்றி, தேசகாலங்களைக் குறிப்பிடாமல் 'ஸ்ரீவம் குர்வம்' என்றறபோலே நிகுபதிக்நிஷேதம் பண்ண வேண்டுமென்கை.

[ஸதுபதின நிஷேதே அவ்யத் வித்தியேத்] நிரதிஷ்டாநிஷேதம் ஸம்பதிக்க மாட்டாமையாலே ஸ்ரதிஷ்டாநிஷேதத்தான் பண்ணுகிறேன் என்றுகூறாய்; இதுவும் உனக்கு உபயோகமற்றதேயாகும்; 'இங்கு இது இவ்விதம்' என்றாயினால் வேறுவிதத்தில் இது உண்டு' என்றதாகத் தேறும்; 'இப்போது இது இவ்விதம்' என்றாயினால் 'வேறொருமயத்தில் இது உண்டு' என்றதாகத்தேறும். எப்படியோவென்னையில் [கடபங்கே கைவத] பாரை உண்டத்தாகி ஒன்றுகூடவந்திப் பொய்விடாதிதே; மன்கைகள் தேறுமன்றோ; துணி கிழிந்தான் துணி திரள்கள் தேறுமன்றோ, அதுபோலே ஆகையாலே நிகுபதிக்நிஷேதம்போலே ஸ்ரீவபதிக்நிஷேதமும் ஸ்ரீவகுர்வவாதிக் விபரிதஸாதக மென்றதாயிற்று.

இப்படி ஸர்வகுர்வவாதம் வேறுறுக்கப்பட் டொழிகையாலே வேதாந்தரமான்
யம் குறையற்றதே யெனறொர் ஈற்றுடியால்.

योगाचारो जगदपक्यस्य सौश्रितिकसदीवैविच्यवायुमिसिगुं वक्ति वैशेषिकसु ।
मयसौ तत्क्षणिकयति ते रजनाथ ! श्रयोऽपि ज्ञानात्यक्षणाभिदुरते चक्षते तान् शिष्याः ॥८॥

யோகசாரோ ஜகதபக்யஸ்ய சௌஸ்திரிகசடீவீவிசயவாயுமிஸிசுட் வக்தி வையிசிகஸு ।
மயஸௌ தக்ஷணிகயதி தெ ரஜநாஸ ! ஶ்ரயோ஽பி ஜ்ஞானாத்யக்ஷணாபிதுரதே சக்ஷதே தாந் ஶிஸ்யாஃ ॥௮॥

யோகசாரோ ஜகதபக்யஸ்யஸ்தா ஸௌஸ்திராந்திகன் தத் தைவசிதர்யாதயிதீபதம் வக்தி வைபாஸிகன், தந்தியக்ஷிம் தத் சக்ஷணிகயதி தே சக்ஷதே ! தாயோபி ஜ்ஞானாத்மத்வக்ஷணபிதுரதே சக்ஷதே தாந் ஶிஸ்யாஃ. (8)

ரகசார	பெரிய பெருமாளே !	வைபாஸிகன்	வைபாஸிகனென்னும்பெயர்த்
அந்	இந்த ஸௌஸ்திரினுள்	வருப்பினனே	வருப்பினனே வென்றால்
யோகசார	யோகசாரனென்றே பெயர்த்	வருப்பினன்	வருப்பினனே வென்றால்
ஜாத்	ஜாத்ரை	பரத்யக்ஷம்	பரத்யக்ஷமான
அபவதி	இல்லை தெய்கிறான் ;	தத்	அந்த ஜாத்ரை
ஸௌஸ்திரிக	ஸௌஸ்திரிகன் என்கிறான்	க்ஷணிகயதி	க்ஷணிகயதென்கிறான் ;
தத்	பெயர்த்தவருப்பினன்	தே தாய் அபி	ஆகத் தேத் சொன்ன மூன்று
தீ வைசிதர்யாத்	அந்த ஜாத்ரை	ஜ்ஞானாத்மத்வ-	ஜ்ஞானாத்மத்வ- ஆத்மா என்னும்
அதயிதி பதம்	பலவகைப்பட்ட பரதிரிகன்	வருப்பினனே	வருப்பினனே
வக்தி	உண்டாவது காரணமாக	சக்ஷதே	சக்ஷதே
	அதமாக சோசாமென்கிறான் ;	தாந்	அவர்களை
		ஷிஸ்யாஃ	தீரவிகெடுக்கும்,

* * *—ஸௌஸ்திரிகளில் யோகசாரன் ஸௌஸ்திரிகன் வைபாஸிகன் என்கிற
மூன்று வருப்பினருடைய பெயர்களைக் பெடுத்துக்கொண்டு கண்டிக்க வொருப்படு
கிறார். இவர்களுள்வாரும் புத்தசிஷ்யர்களாம். ஒவ்வொருவனும் ஒவ்வொருவனாக
யாகப் பேசுகிறான். யோகசாரனென்பவன் ஜாத்ர அடியோடே இல்லை ;
நூனமேயுள்ளது என்கிறான். ஸௌஸ்திரிகன் ஜாத்ர அநுமேயமென்கிறான் ; அநு
மாமெல்லாம் ஒரு வேறுதுவையுண்டிட்டு பரவர்த்திக்குமாகையாலே (பி) தைவசிதர்
யத்தை வேறுதுவாகக் கொள்ளுகிறான் ; கட்டாநி விஷயகஜ்ஞாஸங்களிலே 'ஒவ்வொரு
விஷயபேதத்தாலும் பலவகையான வேறுபாடுகளுண்டாகையாலே இப்படிப்பட்ட
வேறுபாடுகள் கொண்டு கட்டாநிமூலதாயுபமான ஜாத்ரத்தை அநுமேயமென்கி
றான் என்றபடி. வைபாஸிகனேவென்கில் ; யோகசாரனைப் போலே ஜாத்ரத்தை
இல்லை செய்வானுமல்ல ; ஸௌஸ்திரிகனைப் போலே அநுமேய மென்பானுமல்
லன் ; பரத்யக்ஷமென்றே கொள்ளுகிறான் ; கொண்டாலும் க்ஷணத்தோறும் 'நிதித்துப்
போகிற தென்கிறான். ஆக, மூலருடையவும் அஸாதாரணங்களான கொள்கைகளை
மூன்று பாதங்களாலே அருளிச்செய்து, மூவர்க்கும் ஸாதாரணமான கொள்கையை
மேல் அருளிச்செய்கிறார்—[ந்தயோபி ஜ்ஞானாத்மத்வக்ஷணபிதுரதே சக்ஷதே] என்று.
அதாவது—ஜ்ஞானாத்மத்திற்காட்டில் வேறுபட்டு 'ஜ்ஞானாத்' என்கிற ஆத்மா இல்லை ;
ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதும், பரபஞ்சம் க்ஷணதவம்ஸரி என்பதும், இம்மூவர்க்கும்
பொதுவான கொள்கை என்றவாறு. [தாந் ஶிஸ்யாஃ] மேல் ச்லோகத்திலே இவர்
களைக் கண்டிக்கிறே மென்கதை.

जगद्गुरुं भूरा बुद्धिरास्यसर्वज्ञायां तथा वेदविद्वि ।
क्षणिकस्य स्युतिपरमिज्ञावरिदं गल्लादिदं रजनाथ ॥९॥

ஐகத் பங்குரம் பங்குர புத்திராதமேதீ
அஸத், வேத்தரபாவே தநா வேத்யவித்தயோஃ,
ஷுணத்வம்ஸதச்ச ஸ்மருதிப்ரத்யபிஜ்ஞா-
தரித்ரம் ஐகத் ஸ்யாதிதம் ரங்காத்நரீ.

(9)

ரங்காத்நரீ ஸ்ரீரங்காதமே 1
ஐகத் "ஐகதாவது
பங்குரம் ஷுணிகமாவது;

பங்குர புத்தி { ஷுணிகமாவது ருத்யமே
ருத்யா "ருத்யா"

நிதி எணதவீத
அஸத் பாகு;
 (ஏனென்றால்)

வேதத்ரு { ஐகாதத்திந்திந்தி வேத
அபாவே பட்ட ஐகாத இவ்வயதும்
தநா அப்படியே
வேத்ய வித் அதியப்பவும் பெர ருத்ய
தயோ ஷுண { சென்ன அதிபென்ன நிவ
தவம்ஸதச்ச ஷுணிகமாவது
இதம் ஐகத் { இந்த ஐகதாவது
ஸ்மருதிப்ரத்ய { ஸ்மருதியும்ப்ரத்யபிஜ்ஞையும்
பிஜ்ஞா சரி { அந்ததாரும்,
தம்வ்யாத்

* * *—இதில்லோகத்தில் "த்யோபி ஜ்ஞாநாதம்வ் ஷுணபிதராதே சஷுநே தார் ஷிபாமி" என்றுரை; அப்படியே அவர்களை ஷுணபித்திராதிதில். [ஐகத் பங்குரம் பங்குர புத்திராதமேத்யஸத்] ஐகத்து ஷுணிகமென்றும், அந்த ஐகத்தைப்பற்றின ஞானமும் ஷுணிகமென்றும், அப்படி ஷுணிகமான ஞானமே ஆத்மாவென்றும் சொல்லுவதுசொரது என்னை. ஏனென்றில்: [வேததரபாவே இத்யாதி] ஞானத்திற்காட்டி, ஆம் வேறுபட்ட ஜ்ஞாதாவொருவன் ஆத்மாவாக இல்லாவிடில், அறியப்படுகின்ற ஐகத்தும் அதனையறிவதற அறிவும் ஷுணிகமாமாய்விடில், அந்தோ! ஸர்வஜ்ஞாநுபவ ஸாஷிகதாக்கவண்டாகிற ஸ்மருதிப்ரத்யபிஜ்ஞாநுகள் அவகாசமற்றுப்போமென்கிரர். நித்யஞான் ஆத்மாவொருவனில்லாதே ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞேயமும் ஷுணிகமாவில், ஐகத்தில் ஒருகாலத்தில் கடர்திகளின் அனுபவமுண்டானால் அது அப்போதே நசிக்கையாலும், தஜ்ஜ்ஞயஸம்ஸ்காரமும் ஷுணத்வம்ஸரியா பொழிகையாலும் வேறொருகாலத்திலே 'சி: பி:.' என்று ஸ்மரணமுண்டாக வேறுதியில்லாமையாலே ஸ்மரணமுண்டாக தொழியவேணும்; இப்படியே, ஒருகாலத்தில் ஒருதேசத்திலிருந்த வஸ்துவை வேறொரு தேச காலங்களிலிருப்பதாக வறுஸந்திக்கையாகிற 'செய் தேவர: ' என்றும் போலுண்டாகும்ப்ரத்யபிஜ்ஞையும் பிறவாதொழியலாகும்; முன் சொன்னபடியே இதற்கும் வேறுதியில்லாமையாலே, ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞேயமும் ஷுணத்வம்ஸரியாமளவில் ஸ்மருதிப்ரத்யபிஜ்ஞாநுகள் எங்கனெயுண்டாகும்? ஸர்வஜ்ஞாநாஷிகமான அது பவத்தை உபமாததிகபப் போகாமையாலே தத்விருத்தமாக ஜ்ஞாநாதமத்வக்ஷணபிதராதாதகம் அஸங்கத மென்றதாயிற்று. ...

(9)

अहमिदमभिवेदयतीत्यात्मवित्योभिनिदे स्फुरति यद्वि तदैव्यं बाष्पमप्येकमसु ।

प्रमितिरपि मृषा सानैयमिथ्यात्ववादे बहि तदपि सदेतू दीर्घसमस्ततायुः ॥१०॥

அஹமிதமபிவேதயீத்யாத்மவித்தயோஃ விபேத
ஸ்பாதி யதி ததைவ்யம் பாஷ்யமப்யேகமஸுத,
ப்ரமிதிரபி ம்துஷா ஸ்யாத் மோயித்த்யாத்வவாநித
யதி தநபி ஸிஜோகீ நீர்க்கமஸ்கமநாயு.

(10)

அஹம் இதம்	{ 'நான் இதை அறிகிறேன்'	எகம் அஹம்	{ 'நீருகத்திற் காட்டிய வேறு
அபிதேயம்	{ 'என்று	மேய மித்யாத்வ	{ 'பாமேய மெல்லாம் பொய்
ஆத்ம வித்	{ 'ஆத்மாவுக்கும்	வாதே	{ 'பெண்ணுமடங்கத்தில்
தயோ	{ 'ரும்	பிரமிதி அபி	{ 'பிரமிய மேவ்வாம்பொய்'
விபேத	{ 'வேற்றுமைதோற்றத்திற்,	ய்ஞாந வ்யாத்	{ 'பொய்யாகும்;
ரதி	{ 'அவற்றுக்கு ஒத்தமை சொல்	தத் அபி	{ 'அதனையும்
ததைவம் பதி	{ 'றுவதானால்	ஸ்தேஷத் பதி	{ 'அவகேசரிப்பாக்களில்'
பாஹ்யம் அபி	{ 'அவ்வியைகளும் வேறுபட்ட	அவ்யத் மத	{ 'சமத மத்தின் ஆயுள்
	{ 'தால் ஐஞாந விபயமாகின்ற	ஆபீ	{ 'நீர்ச்சம்
	{ 'சடபட்ட பதவிர் விபயமும்		{ 'சீண்டதாம்.

[சமத மதம் நிலித்தலிட்டது]

* * *—'ஐஞாநத்திற்காட்டியும் வேறுபட்ட ஆத்மாவில்லை; ஐஞாநமே ஆத்மா'

என்றித வாத்ததை நன்கு நீராகரித்தருளுகிறார். "ஹ்மித் அநாமி" [நான் இதை அறி கின்றேன்] என்று ஒவ்வொருவரும் வ்யவதாரிக்கக் காண்கிறோம். ஆத்மாவே ஐஞாந மாகில் 'நான் அறிவு' என்னவேணுமேயன்றி 'நான் அறிகின்றேன்' என்ன வொண் னது; 'அறிகின்றேன்' என்பதற்கு 'அறிவையுடையேன்' என்று பொருளாதலால் 'அறிவுவேறு' 'அறிவையுடைய ஆத்மாவேறு' என்று நன்கு புலப்படவில்லைபா? 'நான் செல்வமுடையேன்' என்றால், செல்வம் வேறு, செல்வமுடைய மனத்தின்வேறு என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குவது போல 'ஹ்மிதநாமிவே' என்றும் வ்யவதாரத்தினால் ஐஞாநாவுக்கும் ஐஞாநத்துக்கும் வேற்றுமை விளங்காதிதச் செய்தேயும் 'அனைப்பிரன் டும் ஒன்றே' என்னும்படித்தல், [பாஹ்யமப்யேகமஸது] என் இதை அறிகிறேன்' என்னும் வ்யவதாரத்தில் மூன்று அம்சங்கள் தோன்றுகின்றன: அவையாவன—'நான்' என்பதில் ஐஞாநாவான ஆத்மாத்தோறுகிறான்; 'இதை' என்பதில் ஐஞேயமான வஸ்து தோன்றுகிறது; 'அறிகிறேன்' என்பதில் அறிவு தோன்றுகிறது. ஆகவிப்படிதோன்று கிற மூன்று அம்சங்களில் ப்ரதமசாரமங்களான ஐஞாநத்திஞாநங்களை ஒன்றையாகக்கொள் வதானால் இரண்டாவதான ஐஞேயவஸ்துவையும் வேறுகக் கொள்ளாதே அதையும் இவற்றோடே ஐக்கியப்பட்டதாகவே கொள்ளலாமே என்று ஆபத்திகொடுக்கிறபடி. ஐஞாநமும் ஐஞாநாவும் வேற்றுமையற்ற ஒன்றாகும்போது ஐஞேயம் மாதத்திற் அவற் றில் வேறுபட்டிருப்பதேன்? மூன்றாம் ஒன்றுதான் என்று சொல்லிவிடலாமே யென்றை;

'பாஹ்யம்' என்றது—ஐஞாந, ஐஞாநம் என்ற இரண்டினும் புறம்புபட்ட தான ஐஞேயவிஷய மென்றபடி. சிவச் 'க்ரஹ்யமப்யேகமஸது' என்று பாடத்தைத் திருத்தப்பார்த்தார்கள்; அது வேண்டா. ஐஞேயவஸ்துவை பாஹ்யமென்ற சொல்லா வேயே சாஸ்திரஞார் வ்யவதாரிப்பார்கள்.

[ப்ரதிநிரபீதயாதி] "யோகசாரோ ஜகதபலபதி" என்று கீழ்ச்சொன்ன படியே யோகசாரமத்தத்தில் பாஹ்யவஸ்துவெல்லாம் பொய்யெயாதலால், இந்த ப்ர ஸங்கம பழுதாம் என்னில்; அதற்கு அருளிச்செய்கிறார், ஸர்வாகுர்வவாதிக்குச் சொன் னது போலவே ஸாவரீத்தயாத்வவாதிக்கும் சொல்லுகிறார்; "ஸ்வ் மயேச் சிவா" என்கிறானே, இந்த ப்ரதிநி பொய்யா மெய்யா? மெய்யென்னில், ஸர்வபார்த்ததத்துக் குள்ளே இதுவும் ஐனருகையாலே இது மெய்யென்று ஏதேதிக்குமபோது ஸர்வபரித தயாத்வவாதம தெரிவித்ததாரும். ஏதோ வொன்றையாகிவிட்ட மெய்யெனக் கொள்ளு மனவில 'தூல்லாம் பொய்' என்று எவ்வளவு சொல்லவாரும்! இந்த ஆபத்தில் நின்றும்

தப்பவேண்டி. இந்த ப்ரதிதிதானும் பொய்யிய என்னில், 'ஸர்வம் ஸ்தயம்' என்கிற வைதிகளேததாந்தமே சிரஞ்ஜீவியாயிற்கும். ஸர்வபித்தயாத்வப்ரதிதி மித்த்வயயாவ விட்டால் ஸர்வவாத்யத்வப்ரதிதி ஸ்தவமென்று தேறக் குறையில்லையிறே. ஆக இந்த சலோகத்தால், ஆத்மாவுக்கும் அறிவுக்கும் அபேதம் என்கின்றவர்கடென்று நிஷ்கர்ஷித்தருளிஞராயிற்கு.

एवमास्मि वल्लु कलिप्रसीमासकांश्च इतिशैतज्जखमि निवाविधया वप्समीति ।

तस्य आन्ति तां भूययति जितदैतवियस्तु जीवो वयद् हस्यं सदैतवमिति ये ज्ञापयान्तरुक्ताः ॥११॥

ஏதத் ராமாஸ்த்ரம் தனயது கலிப்ரஹ்மஸீமாஸகாஸ்காஸ்ச
ஜ்ஜுப்திர் ப்ராஹ்மணதஜ் ஜ்வஸதபி ஜிஜாவீத்யயா பய்ப்ரயீதி,
தஸ்ய ப்ராஹ்மீம் தாம் ச்வதயதி ஜிஜாத்வைதவித்யஸ்த ஜீவா
யத் யத் த்ருச்யம் தத் விதயமீதி யே ஜ்ஜுபயாஸ்சுசக்ரூஜ்ஜூ. (11)

ப்ரஹ்ம { ப்ரஹ்மணாதத
ஜ்ஜுப்தி { நிர்விரோஷ நிம்மாந் ஸ்வரூப
மாணத;
ஏதத் { இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மணாதத
ஜ்ஜுவத் அபி { ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருந்தாலும்
ஜ்ஜு அவிய்யா { தனது அவித்யையினாலே
பய்ப்ரயீதி { ப்ரயிசென்றது
ஜீவஸ்த { ஜீவாத்மாவோவென்றும்
ஜித அத்தைத { ('தத் த்வமஸி' இத்தயாதி வசத்
வித்யஸ்த { ம்யத்தினால்) அத்தைதஜ்ஜூ
ஏததே அபயலிக்கப்பெற்ற
யனாய்க்கொண்டது
தஸ்ய { அத்த ப்ரஹ்மத்தினுடைய
தாம் ப்ரஹ்மீம் { அத்த ப்ரஹ்மத்த
சுவதயதி { கீக்குமென்;

யத்யதத்ருச்யம் { ஏதேத என்னித் எனக்கட
யதோ
தத் { அதமென்றாம்
விதயம் { பொய்யானது
ஜிதி { என்று இவ்வண்ணமாய்
யே அஜ்ஜூ { கந்த்ரூபர்கள்
ஜ்ஜுபயாஸ்சு { வெளிப்பட்டாரோ
சக்ரு {
(தாச) { அந்த
கலிம் ஏதம் { கலிபுகுடிப்பாயாய் ப்ரஹ்ம
மீமாம்ஸகைச { ஸீராம் பண்ணப் புகுந்த
சாக்ரூபநிஷயம் { சாக்ரூபநிஷயம்
ராமாஸ்த்ரம்போம் { ராமாஸ்த்ரம்போம் தப்ப
ஏதத் ராமாஸ்த்ரம் { வெண்ணுத தாஷணமாய்
தாம் { ஜெய்கொண்ட ப்ரஹ்ம
தனயது { மானது
கண்டிக்கக் கூடாது.

த. ௧. ௧.—கீழ்ச்லோகத்திலு "ப்ரயிதிநரபி ம்ருஷாஸ்யாந்மேய மித்த்யாத்வவாதே." என்றருளிச்செய்தாரிறே; அது பெளத்தர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்தது; ப்ரச்சந்ர பெளத்தரெனப்படுகிற சாங்கராதிகளும் 'எல்லாம் பொய்' என்கிற வாதத்திலே ஊன்றினவர்களாதலால் அந்த குதருஷ்டிகளையும் ஸமரித்தது, கீழ்ச்லோகத்திற்கொன்ன தூஷணமே அவர்களையும் கண்டிக்கப் போருமென்கிறுச் இதில்.

[உத்தராமாஸ்த்ரம்] இராமபிரான் கொடுத்துவிடும் அஸ்த்ரம் கண்ணழிவற
தாய [அமோகமாய்] இருக்குமாயோலே தாம் அருளிச்செய்யும் தூஷணமும் திருபடியா
லும் எதிரிகளால் பரிஹரிக்க வெண்ணுத தென்னுந் கருத்தாலே 'ஏதத் ராமாஸ்த்ரம்'
என்கிறார். அதாவது "ப்ரயிதிநரபி ம்ருஷா ஸ்வயாகமேவபித்த்யாத்வவாதே யதி ததபி
ஸஹேரத் தீரக்கமஸமம்ததாய" என்று கீழ்ச்லோகத்திலருளிச்செய்த விஷயத்தையே
இயாகு ராமாஸ்த்ரமாகத் திருவுன்னமபநறி யருளிச்செய்தென்படி. 'எல்லாம் பொய்'
என்று சொல்லுத அதுவைதிகளை! உங்களை ஒன்று கேட்போம்; 'எல்லாம் பொய்'
யானால் ஆயிடுக; 'ஸர்வம் மித்த்யா' என்கிற இந்த ப்ரதிதியாவது உண்மையா?
சொல்லுங்கள். உண்மையென்னில்; ஸர்வாதார்த்தத்திற்குள் அநதர்க்கதமான இந்த
ப்ரதிதியொன்று உண்மையாதச் சொல்லப்படுகையாலே ஸாவிரித்தயாத்வப்ரதிதிக்கு

பழுதேயாம். இந்த ஆபத்தில் மின்றும தப்பவேண்டி 'வர்வம் பிதயா' என்கிற இந்த பரதீதியும் பொய் என்னில 'எல்லாம் மெய்' என்று இரைந்து கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரும்—என்று நாம் தொடுக்கும் தூஷணமாகிற இந்த ராமாஸ்தரமானது ப்ரஹ்ம யால். இந்த தூஷணம் அத்தவதிகளுக்கும் அபரிஹார்யம் என்றவாறு. கவிபரஹ்ம மராமஸ்காக என்றது—கலிபுருஷனே வடிவெடுத்து வந்தானென்னலாய்படி. மஹா இன்னுரேனனுமிடத்தை முதலிக்க வேண்டி அவர்களுடைய கோட்பாடுகளை மறந் துபுத்தவகனாலருளிச்செய்திருந்.

[ஐரப்பிரா ப்ரஹ்மதைத்] "निर्विघ्नोऽप्यत्र शू" என்றிற அத்தவதிகள் கொள் ளுவது; அதைச் சொன்னபடி. ஏதத் ப்ரஹ்ம ஐரப்பிரா: "सर्वं शिवमनन्तं शू" என்று உபயிவுத்து ஓதுகையாலே ஐரூகமாத்த ஸ்வருபமாகும் அந்த பரப்ரஹ்மம் என் றிருக்க.

பின்னையும் என்ன சொல்லுகிறார்களென்னில்; [ஏதத் ஐவலதபி நீஜாவித்யயா பம்ப்ரமிதி] இந்த பரப்ரஹ்மத்தான் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகஸவபாவமானதும் தன்னு அநாதியான அவித்யையினாலே அபரமார்த்தமான ஐராத்ரு ஐரூயாதிபேதத்தை அநுபவிக்கின்றது;—யவ்ந்துத்: ஐராத்ருஐரூயாதி ரூபங்களான நானாவஸ்துக்கள் இல்லையாயிருக்கச் செய்தேயும் அவையுள்ளவாக மயக்கங் கொள்ளுகிற தென் றிருக்க.

இன்னமும் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்களென்னில்; [தஸ்ய ப்ராந்திம் தாம் ச்வதயி ஜிதாத்வைதவித்யஸ்து ஜிவ:] அவித்யா பரிணாமபூதனை ஜிவாத்மாவானவன் 'தத்த்வமஸீத்யதி' வாக்யஜ்ஞயஐரூகத்தாலே அத்வைதவித்யை கைபுருர்ப்பெற்றவ னாய் அவ்வளவிலே அந்த பரப்ரஹ்மத்தினுடைய அந்தப்ரஹ்மத்தைப் போக்கடிக்கிறு னென்கிறார்கள். அதாவது—“स्वयमि धेतुके” என்ற வேதாந்த வாக்யத்தின் உண்மைப் பொருளான அத்வைதம் எப்போது ஜிவாத்மவுக்கு ஐரூகனோகாரமாகிறதோ, அப் போதுதான் பந்தமோக்ஷம் என்கிறார்கள்.

இன்னமும் என்ன சொல்லுகிறார்களென்னில்; [யத்யத் த்ருச்யம் தத் விததம்] கண்ணிற் காண்பதெல்லாம் பொய் என்கிறார்கள். இத்யேவம் யே அஐரூ; ஐரூப யாருச்சுரு; தார் கவிப்ரஹ்மமீரம்ஸகாமச்ச ஏதத் ராமாஸ்தரம் தவயது என்று அங்வயிப்பது. (11)

श्रीरुद्र उ सप्तमिक्षुर्वि स्यादक्षिनास्यामिर्वा विं लक्षिणं जगन्निवसे वैकान्तमावसते ।

निशानिनिमिदं तथा वगदुषे वगवा मयान्वेतिवत्तुल्यविदे रहः वरमिदं रोम् । ते वसताय ॥१२॥

அங்கீகருத்ய ஐ ஸப்தபங்கீதுஸ்குதிம் வியாதஸ்திஸைந்த்யாத்ரிகாம்

விசுவம் த்வத் விபலம் ஜகஜ் ஜீகமதே கைகாந்தமாஸகாதே.

பிங்ளபிங்ரீதம் ததா ஜகதஜே வந்த்யா மமாம்பேதிவத்

ஐதப்ரஹ்மவிதே ஶுமா பகரிதம் ஶங்கேத்ர / தே ஶங்கதாம்.

(12)

தே ரங்கேத்ர வாரீ ஸ்ரீரங்காதரோ;

ய்யத் அஸ்தி } ஸ்வாதந்தி, ஸ்வாச்சந்தி
சாஸ்தி } இத்தயதிகுலபாண
மீரம் }

ஸப்த பங்கி } ஸப்தபங்கிபெய்ளும் தர்மாத்
குஞ்சுதிம் } ஏதத்
அங்கேத்ரப } அங்கேதித்த
தவத் விபலம் } தேவர்குடைய விபுதியான

விவம் ஜகத் வசம் ஜகத்தையும்
ஜிமதே ஹோமதத்தில்
கைகரதம் அக்கைத்தமாக
ஆசுதே சொவலுவின்றைம்;
தே அந்த ஹைக்கன்,
தநா அப்படியே
மம் அம்பா வர் { 'என்றைய மலடி' என்பது
தயா இதிவத { போல் (புலாந்தமகை)

இதம் இவ்வகை
பிரகாபிதம் ஜக { (பாற்றித்தோடு) பிரகாபம்
துஷே அபிரகாபம் சொன்ன
தநா ப்ரம்ம { தநாப்ரம்ம வித்தனம் நுஷ
விதே வாதி சாதேயின பொருட்டு
இதம் பரம் { இந்த நிறந்த ரஹையர்ந்த
ரஹே தந்தை
சஞதாம் உபதேசிக்கட்டும்,

***—ஸப்தபங்குவாதிகளான ஹைநர்களுக்கும் பேதாபேதவாதிகளான ம்ருகாவாதி யேகதேதிகளும் துவயயோக கேசுமர்களுக்கிடையிலும், 1. ஸ்யாதஸதி, 2. ஸ்யாத் நாஸதி, 3. ஸ்யாதஸதி ச நாஸதி ச, 4. ஸ்யாதஸ்த்வத்தவ்யம், 5. ஸ்யாதஸதி சாவதவ்யம் ச, 6. ஸ்யாத்நாஸதி சாவதவ்யம் ச, 7. ஸ்யாதஸதி ஸ்யாத்நாஸதி சாவதவ்யம் ச, என்று ஹைநர் ஏழுபடியாகச்சொல்லுமது ஸப்தபங்கி யெனப்படும். [கச்யாபி:—பரோ-

ஶீதி ப்ரதீயமானவா அஶீதி ச்யாத். பரோ வஸ்தி பரோ வஸ்தி அபாவபதியோகித்யா ப்ரதீயமானவா நஸ்தி ச்யாத். ப்ரதீயமானவா வஸ்தி வஸ்தி ச்யாத். அந் எவ் அந்நவ்யம்—அநிவ்ருத்தி ச்யாத். எவம் சத் அநிவ்ருத்தி ச்யாத், அஸத் அநிவ்ருத்தி ச்யாத், சதஸத் அநிவ்ருத்தி ச்யாத்—ஐதி. இருக்கும்; இல்லாமலிருக்கும்; இருக்கவுமிருக்குமில்லாமலுமிருக்கும் என்றிப்படி மனம்போன போக்கெல்லாம் ஸப்த பங்கிகளென்று சிலவற்றைப்பேசி ஒரு வ்யவஸ்தையில் நிற்காதே ஸ்வமகைகாந்திக மென்று தலைக்கட்டுவர் ஹைநர். 10 மற்றும் சிலர் பேதாபேதவாதம் பண்ணுகிறார்கள்; காண்கின்ற வ்யவகமானது பரப்ரம்மத்திற் காட்டில் அபிரகாமையினும் உபாதியினும் பிரகாமையிருக்குமென்று பேதாபேதவாதம் பண்ணுகிறார்கள். இதுதான் 'என் தாய் மலடி' என ஹோமபோலே வ்யவஹத பரவுணமாயிரசீனந்து; ஸப்தபங்குவாதியானவன் தான் சொல்லும் பரம் ரஹஸ்யப் பொருளை இந்த பிரகாபிதவாதிக்கு உபதேசிக்கட்டும்; இவன் அவனுக்கு உபதேசிக்கட்டும். இவையெல்லாம் நாம் 'செவியேந்தத் தக்கவையல்ல' என்கை.

* 'ஐகதிவாக்' என்கிற க்வஸுப்ரத்யயநாதமான பதம் சதுர்த்தி வீபக்தியில் 'ஐகதிவோ' என்று ரூபம் பெறுகிறது. சகவதே இத்ய: | நாதக மென்றாலும் நாதா மென்றாலும் ஒன்றே. ஆழ்வ ப்ரம்மம்நாஸதி யென்று பரிஹஸிக்கிறபடி.

இந்த துர்வாதங்களை நமமிடத்தில் சொல்லதும் நாம் அவர்கட்கு மறுமாற்றம் சொல்லதும் ஹோமயரோடு செவிடர் வர்த்தையாம். ஆகவே அந்த வ்யவஹாரங்கள் நமக்கு வேண்டா; அவர்களே பரஸ்பரம் பேசிக்கொள்ளட்டு மென்றாயிற்று. (12)

कणचचरणाक्षौ निष्मणौ कुक्कैः प्रतिगिरसि सुनिक्षं त्वज्जाकारणत्वम् ।

अणुषु विपणिम्य व्योमपूर्वं च कायं तव मवदनपेक्षं रज्जुमर्त्यैवाति ॥१३॥

கணச்சாரணாக்ஷை பிக்ஷுபாவணை குநர்க்கை;
க்ருதிசீரஸி ஸுபிக்ஷம் த்வஜ்ஜாக்ஷகாரணத்வம்,
அணுஷு விபாணமய வ்யோமபூர்வத்வ காயம்
தவ பவநரோபேகம் ரஜ்ஜுமர்யைவ ப்ருவாதே.

மேளம்பர்த்து திருவாரங்காரே!

கனகா சரணம் { கனகமும் கனகமும்
மேளம் { வேதார்த்தம்
சகுநிசை { குதரவீதி வினக்குவதான
ஸாயணம் { தேவாரே மனவந்தமும்
தந்த ஜாதார { உபதாராரணம் என்பதை
வந்தமும் { குதரவீதி தர்க்காரணமே
குதரக்கை { பிசையசெய்துப் பதித்தவர்
பிசையசெய் { கனகம்க் கொண்டு

அனாபு { பரகாணுகளில்
விபிளும் { மாராடிப்பதிப்பு
தல காரவம் { தேவாரமுடைய காரியமான
[உம்பித்திவி திந்து முன
டகதான]
க்யோமபூகம் { காராரிசையும
பலத் அரபே { உம்முடைய அபெனகயந்த
சும் { தாக
புருவாரே { செல்லுமின்றை,

உம்—சாராவகா ஜெகர் பனத்தர் முதலானருடைய கொள்கைகளாக கண்டித்த தர்மம்; அவர்களைப்போலவற்றிற்கே வைத்திக்கொண்டு அபிசாரப்பவர்களுள் சிலரான கையாடிகர் வைசேஷிகள் என்பவர்களைக் கண்டிக்கிறார் இந்தச் சிலாகத்தில்.

தர்க்க சாஸ்தரமென்று உலகில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றதன்றோ; அது நியாய வைசேஷிக தர்சனங்களின் வித்தாந்தங்களைச் சிறிது கொண்டு அவதரித்ததாகும். கனகம மஹர்ஷியானவர் நியாய தர்சனத்தை இயற்றியவர்; கனக மஹர்ஷியானவர் வைசேஷிக தர்சனப்பரிஷ்டாபகர்; இவ்விரண்டு மஹர்ஷிகளும் தர்க்கிக்கொள்ளப்படுவர். இவர்களையே இந்தச் சிலாகத்தில் 'கனக சரணகேசு' என்கிறது. ஸ்ரீ ஸ்ரீ-நககிரி கனகர், கனக ஸ்ரீ; கனகமர் காலிலே கண்ணையுடையவராதலால் சரணகேசு ரென்பபடுவர். (அகப்பாத ரென்பதும் இவரையே.) இவ்விரகமும் வேதாந்த ஸீர்த்தமான அர்த்தத்தை விட்டு குதர்க்க விதமான அர்த்தத்தைப் பரிசுரவிக்ஷிரர்கள். அதாவதுஎன்னென்னில்; ஜகத்காரணத்தவ விஷயத்திலே வாதால் வேதார்த்தத்திலே எம் பெருமானுக்கே ஜகத்காரணமாவதும் கொண்டு கொண்டு வாதச் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் குதர்க்கங்களானவையும் அதனை இவ்வே செய்து பரமஜ்ஞானக்கருக்கே அடுத்து உண்டென்கிறார்கள். இங்கு விவகிதமான காரணத்தவாவது உபாதாகாரணத்தவம், "சுதே சமேஷம வாசித்" என்றும் "ரகோ ஹே நாரக வாசித்" என்று முன்ன வேதாந்த வாக் வியங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எம்பெருமானேருவான் தவிர வேறொன்றுமில்லை பென்கையாலே உபாதாக காரணமும் எம்பெருமானேயாகச் சொல்லா நின்றன. இவ்விஷயத்தை விரித்துரைப்போமிங்கு:—

உலகதில் ஒரு காரியம் பிறக்கவேணுமானால் நியதித்தகாரணம் உபாதாகாரணம், ஸஹகாரிகாரணம் என மூலகைக் காரணங்கள் வேண்டியிருக்கும்; இவற்றுள் நியதித்தகாரணமாவது—உபாதாகாரணம் வஸ்துவைக் காரியருபேன விகரிக்ச்செய்கிற கர் தருவானது. உபாதாக காரணமாவது—காரியருபேன விகரிக்ச்செய்க்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது—காரியம் பிறப்பதற்கு உபகாரணமான வஸ்து. பாண்டித்ய முதலிய காரியங்கள் உற்பத்தியாக வேணுமளவில் குயவன் சேனியன முதலான கர்த்தாக்கள் நியதித்தகாரணம். மண் தூல் முதலானவை உபாதாக காரணம். தடி, சக்கரம்; தறிப்பலகை முதலானவை ஸஹகாரிகாரணம். இவ்வு இப்படியிருக்க, ஜகத்காரி காரியத்தின் உற்பத்தியில் கீழ்ச்சொன்ன மூலகைக்காரணமும் ஈசுவரனே யாவன். எங்ஙனே யென்னில்; "ஹே ஸா" என்கிற வஸ்கலத்தோடு கூடினவனுய்க் கொண்டு நியதித்த காரணனாயும், சாமரூபங்களையிட்டுப் பிரிக்க வேணானுதபடி தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சித்தித்துக்களோடே விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாக காரணனாயும், ஜ்ஞாநசத்தியதி விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணனாயுமிருப்பன். இதில் ஈசுவரனுக்குச் சொல்லும் உபாதாகாரணத்தவத்தில் குதர்க்கிகள் விபரித்தபடி பன்னாயுங்கள்; காரணவஸ்துவின் குணமும் காரியவஸ்துவின் குணமும்

ஒத்திருக்க வேண்டுமென்றும், ஒவ்வாதிருந்தால் காரணத்தால் சொல்லப்படுகாதென்றும் குதர்க்கவாதம் பண்ணுகிறார்கள்.

“प्रकृतिरिति शब्दात्तात्पर्येण” என்று ப்ரத்ம்மஸூத்ரகாரர் உபாதாகாரணமும் ஈசுவரனே யென்றார். “यैनाकृते श्रुते ब्रह्मवद्वत् पश्यति विश्वे स्यात्” என்று ஏகவிஞ்ஞானேக ஸர்வவிஞ்ஞானப்ரதிஹ்னயாலும், “एषा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृदां विजाते स्यात्” என்றித ததுபாதகமான தருஷ்டாந்தத்தாலும் ஏகவஸ்துபரிணாமம் ஐகத்து என்று சொல்கிறது. அந்த ஏகவஸ்துவாகிறது ஸூக்ஷ்ம சித்தித் விசிஷ்டமான ப்ரத்ம்மம்.

1. “एकमेवाद्वितीयम्, 2. तदात्मने स्वयंपुरुष, 3. सद्यो वृत्तिरिति चानां विष्णुः पश्ये च गति च। उपसंह्रियतेचान्ते सहर्वा च सर्वे प्रभुः॥ 4. स एव सृज्यसृज सर्गादौ स एव पश्यति च पश्यते च। नसाद्यवसाभिरशेषवर्तिः विष्णुर्विद्यो वस्यो वरोप्यः॥” இத்தாதிசனாலே இந்த நிமித்தோபாசனையோகையத்தை ச்ருதிநிமிருதிகள் உபஷ்டமாகச் சொல்லிவைத்தன.

இப்படி ஈசுவரன்தானே ஐகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமாயில் “नविकाराय शुद्धाय” என்று இவனை விகார மற்றவனாகச் சொல்லும்படி. யெங்கனே யென்னில்; சித்த அசித்து ஆகிற விசேஷணங்களோடு கூடின தானே ஐகத்தாய்ப் பரிணமிக்கு மளவில் விசேஷயமான ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையாலே விகாரமற்றவனென்னக் குறையில்தான். ஸ்வரூபத்துக்கு விகார மில்லாமையில் இவன்தானே ஐகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறனென்ற பரிணாமம் இவனுக்குண்டாற்படி. யெங்கனே யென்னில்; விசேஷண த்வாரா உண்டாகிறது. அல்பசக்தியையுடைய ஒரு சிலந்திப் பூச்சிக்கு ஸ்வரூப விகாரமின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஸ்வசரீரபூதவிசேஷணமுகத்தாலே தத்துஜாலமான காரிய ஜாதத்துக்குத் தான் உபாதாநாமரம்படி யுண்டான ஸைவாவம் ஸர்வசக்தி யுத்தனான ஈசுவரனுக்கு உடாதோழியாதிதே.

வேதாந்தத்திலே “सदेव सोम्येदमग्र आसीत्” என்று சாந்தோக்யத்திலும் “नाना वा इदमेकमेवाग्र आसीत्” என்று வராஜஸூக்யத்திலும் “आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्” என்று ஐதரேயகத்திலும் ஸத்தப்ரத்மாதம்ருபஸாமாந்ய சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட காரணவஸ்து ஏதென்னு மாகாங்காஷயிலே கதிஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே “एते इ वै नारायण आसीत्” என்று மஹோபாஸிஷத்திலே விசேஷிக்கப்பட்ட நாராயணனே ஐகக் காரணபூதனாக ரிச்சயித்திருப்பார்கள் பரம வைதிகர்கள்.

இந்த சலோகத்தில் கணுத கௌதமர்கனிருவாரையுமே எடுத்துக் கண்டுகூறிது. இவர்களைப்போலே பெளத்த ஆர்ஹதர்களும்பரமான்னுக்காரணவாதிகளையினும்வாசி யுண்டு; கேவல பரமான்னுக்களே ஐகக்காரணமாக பெளத்தர்க்கும் ஆர்ஹதர்க்கும் மத் மாயிருக்கும். வைசேஷிகாதிசனாக்கோ வேன்னில், பரமான்னுக்கள் உபாதாக காரணமாய் ஆளுமாநிக்குள் ஈசுவரன் நிமித்த காரணமாக மதஸாயிருக்கும். இந்த பரமான்னுக்காரண வாதம் பொருந்தாது; ஐகக்காரணமாக அங்கேரீக்கப்படுகிற பரமான்னுக்கள் பரதயக்ஷ எரித்தமுமன்றியே ஆகமஸித்தமுமன்றியே, அநுமாகத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்க்கில் அது ஆகமவிருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அநுமாஸரித்தமு

1. சாந்தோக்ய உபசிஷத் 6. 2. 1.

2. ஸத்தநிர்ப உபசிஷத்.

3. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் 1. 3. 68.

4. ஸ்ரீவிஷ்ணு. 1. 3. 17.

மன்றியே யிருக்கையாலே பரமானுஷந்தபாவத்திலே ஒரு பரமானமுயிலலாமைவாழும்
'சசுவரனே ஜகத்காரணம்' என்கிற சருதிக்கு விநோதமாகையாலும்.

எம்பெருமானே ஜகத்காரணனென்னும் விஷயம் வெதார்த்தங்களில் பலவிடங்க
ளிலே முறையிடப்பட்டிருக்கையாலே "சருதி சிரஸி ஸுபிதிக்ஷம்" என்றார். இங்கள் ஏழ்
மாரி பெய்தகல்முடிக்காலத நிலே "வரம்புற்றதிகதிர்ச்செகடுதல் தாள்சாய்த்துத் தலைவனாக்
கிக் கொள்ளக் குறையிலவாதே யிருக்குமாபோலே எம்பெருமானுடைய ஜகத் காரணத்
வம் மறைமுடிக்களிலெங்கும் ஆகாயஸமாகக் கொள்ளக்கூடியதாயச செழித்திருக்கின்
றாமையைச் சொன்னவாறு. ஸுபிஷுக்காலத்திலும் சரமயினறி வாமுதிலவாத தெளர்ப்
பாக்காலிகள் பிசசைபுகு வருகதுமாபோலே கையாயிக வைசேஷிகர்களும் தெளர்ப்
பாக்காலிகளா யொழிந்தார்க்கென்று காட்டுதற்கு "பிகுமாரென" எனப்பட்டது.

அவர்கள் எம்பெருமானுடைய ஜகத்காரணத்துத்தைப் பரமானுக்களிலே
யேறிட்டுச் சொன்னது மன்றிக்கே, "யாஸ்வ வ்யாஸஸிம்ஹ" இதயாதி சருதிகளின்படியே
எம்பெருமானுடைய காரியங்களான ஆகாசாதி பதார்த்தங்களையும் அப்படி சசுவர
காரியங்களாகக் கொள்ளாதே ஸ்வதந்தர்களாகவும் நித்யங்களாகவும் கொள்வரகை
யாலே அக்கொள்ளையை யெடுத்தாரைக்கிருர் "வ்யாஸஸிம்ஹ" என்று தொடங்கி.

ஆக, "தேவரீர் பக்கவீலுள்ள ஜகதுபாதாக காரணத்துத்தைப் பரமானுக்
களிலே யேறிட்டும், தேவரீருடைய கார்பவஸ்துக்களான ஆகாசாதிகளை ஸ்வதந்த்ர
நித்யங்களாகவும் கையாயிக வைசேஷிகர்கள் சொல்லுகிறார்கள்" என்று சொன்ன
முகத்தால் அப்படி அவர்கள் சொல்லுவது பிசகு" எனதும், "தேவரீரே ஸகல ஜக
துபாதாகாரணம், தேவரீரிடத்திலிருந்தே ஆகாசாதிகள் ஜனிக்கின்றன" என்றும்
சொல்லிற்றுயிற்று. (18)

वेदे कर्वाणामाहूस्वादि हि नयैस्समुत्से नीयमाने तन्मुत्सवेन वाग् तदितरेष्वसिक्तं वायते रक्षामन् । ।
समासास्त्वं सयोगं सपशुपतिरथ कुत्रचित्, पञ्चरात्रं सर्वत्रैव प्रयाणं विविधमन्त्राते पञ्चमादेव वेदात् ॥२॥

வேதே கந்த்ராத்தபாலாதி பலவதி லுரீ கையஸ் த்வக்முடிகே கீயமானே
நல்லுல்த்வேக மாகம் தநிதநதலைம் ஜாயதே ஸ்கதாமகி,
நல்மாந் ஸவங்க்யம் ஸயோகம் ஸபகபநிதம் குந்சித், பஞ்சராத்தம்
ஸர்வத்தாவ பரமானம் தநிதமலகதம் பஞ்சமாநதேவ வேதாத். (14)

நே கந்தரம்	அகதமகாரணந்த பிரானே	அலோகம்	{ வேககந்தரத்தோடு கூடின
சே த்ரு கு தி	தனக்குக் கந்தர முதலானவை	தம்	{ தம்
அபராத் பல	{ வில்லாமைப்பினாலே பரபல	பைபயிதம்	{ பாகபதமத்தோடு கூடினது
வதி	{ பரமானமன		{ மன
வேதே	வேதமானது	ஸர்வம்	{ காகவாமொனது
ஸயி	நியாயங்களாலே	குந்தரித்	{ நிறபாணை
நத முகே	உன்பமாக	பரமானம்	{ பிரானமாயின்றது ;
கீயானேதி	ஒருகவியிடப்படு மனவீல்,	பஞ்சராத்தம்	{ பூப்பஞ்சராத்தமோடுகொள்ளில்
நிதாத் அப	{ அந்த வேதமொழிந்த மந்த	ஸர்வத் ஏவ	{ முறையும் பரமானமாயின்றது ;
ம்	{ துவகெவ்வளம்	(பரமானம்)	
	{ அந்த வேதத்தை முயலாகக்	தத் இதம்	{ என்னுமில்லியல்
தத் முகத்தோ	{ கொண்டதென்னுத கார	பஞ்ச மாகத்	{ ஐந்தாம் வேதமான மறாபார
	{ னத்தினும்	வேதாத் ஏவ	{ தக்கொண்டே
மாகம் ஜயதே	பிரானமாயின்றது ;	அவதம்	{ அநிலாயிற்ற.
ஸயாத்	ஆகவயினாலே		

***—ஸாஸ்யம், யோகம், பாகபதம், இவை சிற்சில அம்சங்களில் மாதிரிமே பிரமாணமாகின்றன வென்றும், ஸ்ரீ பரஞ்சராத்ரம் அங்ஙனனறிக்கே ஸர்வாத்ரம் பிரமாணமாகின்றதென்றும் இதில் அருளிச்செய்கிறார்.

(கந்தராதயபாவாத் பவதி வேதே) வேதமாவது எப்பொழுதும் ஒரேமாதிரியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைக்கப்பட்டு உச்சரிக்கப்படும் சப்தங்களின் கூட்டம். இவ்வேதமானது ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் சர்வரணஸ் நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு அவனால் தனது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு சிஷ்யபரசிஷ்ய பரம்பரையாய் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. ப்ரத்யக்ஷம், அநுமாகம், சப்தம் என ப்ரமாணங்கள் மூன்று. அவற்றுள் சப்தம் இரண்டுவிதம்:—லௌகிக சப்தமென்றும், வைதிக சப்தமென்றும். புதிது புதிதாய் அஸ்மதரதிகளால் சொல்லப்படும் சப்தம் லௌகிக சப்தம்; வைதிக சப்தங்களே வேதமெனப்படும். मन्त्रेणानुमित्रा वा यत्प्राप्ते न वृथते।

यत् विवृति वेदेन ससाद्वैदस्य वेदता ॥ என்று மூன்றோர்கள் கூறினார்கள்; ப்ரத்யக்ஷததும் அநுமாகத்தாலும் அறியக்கூடாததை அறிவிக்குமதுவே வேதம் எனவரவாறு.

‘வேதம் அபௌதுஷேயம்.’

அபௌதுஷேயமென்றால் புருஷனால் செய்யப்பட்டதது என்று அர்த்தம். சப்தமென்றால் ஒலி. கண்டம், தாலு, பல், உதடு முதலிய முகத்திலுள்ள உறுப்புகளினின்ற வெளியாகும் ஒலியே சப்தமெனப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமே வேதமாகும். ஆனபின்பு ஒவ்வொரு சப்தமும் புருஷனால் செய்யப்பட்டே வெளியாகின்றதென்று விளங்குதலால் வேதமாகிற சப்தராசியும் புருஷனால் உண்டாக்கப்பட்டுப் பெளருஷேயமாகத்தானிருக்கவேணும்; அப்போது அபௌதுஷேயமென்பது எப்படி கூடும்? என்று சங்கை உதிக்கலாம். இதற்கு ஸமாதானம் கூறுமுன் பெளருஷேயமும் அபௌதுஷேயமும் என இரண்டு தருஷ்டார்த்தங்களை யெடுத்துக் கொண்டு விமர்சிப்போம்.

காளிதாஸரால் செய்யப்பட்ட ரகுவம்ச காவ்யத்தில் “गार्गावि वृक्षौ” என்கிற ச்லோகத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். அதுபோல் யஜுர்வேதத்திலுள்ள “एवे लोके” என்கிற மந்த்ரத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம். இவ்விரண்டுக்கு முள்ள வாகி என்னென்று ஆராய்வேரம். ‘வாகர்த்தாவில’ என்ற ச்லோகத்தில் (வாக் அர்த்தென இவ் ஸம்பந்தத்தென) என்கிற பதங்கள் வரிசையாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பதங்கள் காளிதாஸரால் ஸவ்யமாக உண்டாக்கப்பட்டவை யல்ல வென்பது அனைவராகும் தெளிந்ததே. ஆனால் காளிதாஸர் செய்ததென்ன? தாம் வெளிப்படுத்த உததேசிக்க அர்த்தங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேண்டியபடி பதங்களை ஒருவரிசைச் சிரமமாகச் சேர்த்துப் பிணைத்ததே அவர் செய்த காரியம். இதைக் கொண்டு நாம் ரகுவம்சம் காளிதாஸர் செய்தது எனகிறோம். இதுபோல, (இவேத் தவோஜிதவா) என்கிற மந்த்ரத்தில் உள்ள ‘இவே தவா ஊர்ஜே தவா’ என்கிற பதங்களை இப்பொழுது காணப்படும் வரிசைச் சிரமமாகச் சேர்த்தது யார்? அப்படி சேர்த்துப் பிணைத்தவர் யாராவது ஒருவர் இருப்பரேயானால் அவரே வேதங்களைச் செய்தவரெனத்தரும். ஆனால் அப்படிப்பட்டவர் ஒருவருமில்லையெனச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், வேதத்தைச் செய்தவர் யாராவது ஒருவராக இருப்பாரில் ப்ரதம ப்ரமாயணம் முதலிய நூல்களைச் செய்த வியாஸர் வால்மீகி முதலியவர்களின் நியாயங்களை நாம் பரம்பரையாகச் சொல்லி வருவதுபோல வேதகர்த்தாவின் பெயரையும் சொல்லி வந்திருப்போம். வேதகர்த்தாவின் பெயரை நாம் மீது முன் சொன்ன கர்த்தாவை நினைந்துக் காண்கின்றியோம். கன்ன பரம்பரையாகவும் கேள்விப்படுகின்றியோப. வாதாரணமாக சிறிது நூல்களின் கர்த்தர்களையே பெயர்

களை காம பரமபரையாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கும்போது மிகப் பெரிதாய் முடியுமா என வேதத்தின் கருத்திலின் பெயரை நாம் கேட்கவும் பெருமையுடைய உணர்வால் வேதகர்த்தா ஒருவரையிலேயே பெண்ணை நிச்சயிக்கத் தக்கதாகும். இதுவே காளி தாராதிருண்டிய கந்தாவகாங்குர வேதத்துக்கும் உள்ள வாகி.

சுந்தரகாண்டம் வேதகர்த்தா அல்லன். *

ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் சுந்தரன் நான்முதலுக்கு வேதோபநிசேசம் செய்வதாக சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே. ஆகையால் சுந்தரனாவதான் வேதம் முதலில் செயலாக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென விளங்குவதே; ஆன பின்பு வேதம் அப்பெருவேதம் என்பது எப்படி? என்று கேள்வி தோகலாம்; வேதத்துக்கு எந்த புதுவதும் எப்படி கர்த்தாக்களல்லவோ அப்படி சுந்தரனும் கர்த்தாவல்லன். உலகத்தின் எருஷ்டியானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அசரிகாலமாய் நடந்து வருகின்றது. ஒவ்வொரு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஸரணாக ஸரணாக ஆக ஆரம்பித்து இருந்ததோ அவ்விதமாகவே மறு கல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தைப் புதிதெதிரினான்; எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை. அநாதிகாலமாக இப்படியே செய்துவருகிறான். இவ்வளவே சுந்தரன் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை இயற்றுவதில்லை எவ்விதமான மாறுபாடும் செய்வதில்லை. ஆகையால் சுந்தரனும் வேதகர்த்தாவல்லன்.

* வேதம் நீர்த்தோஷம் *

வேதமென்பது சந்தராகியென்று முன்பு சொன்னோம். சந்தத்திற்கு தோஷமாவது என்னென்ன? தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதே சந்தத்திற்கு தோஷமாக. தனிப்பட்ட ஒரு பதம் தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க இயலாது; பல பதங்கள் சேர்ந்த வாக்கியமே தப்பான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும். 'இது-வெள்ளி' என்ற இவ்விரண்டு பதங்கள் தனித்தனி எவ்விதமான தப்புப் பொருளையும் தெரிவிக்க மாட்டா; ஆனால் இவ்விரண்டு பதங்களையும் ஒன்று சேர்த்து சந்தத்தைக் கட்டிக்காட்டி 'இது வெள்ளி' என்று பிரயோகிக்கப்பட்டால் வெள்ளியல்லாததை வெள்ளியென்று போதிப்பதால் இவ்வாக்கியம் தோஷமுடையதென்று கொள்ளப்படும். இவ்வாக்கியம் இவ்வளவு பிரகாரம் பொருள் பார்த்துக்கொள்ளலாம்? இரண்டு பதங்களுள்ள இவ்வாக்கியத்தில் என்ன தோஷமிருக்கிறது? இவ்வாக்கியம் தனித்த தனிபாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டபோது எப்படி யிருந்தாலாவது அப்படியேதானே கூட்டிச் சொல்லும்போதும் இருக்கின்றன; சந்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும்கொண்ட முடியாதே; ஆனபின்பு இவ்வாக்கியம் தப்பான அர்த்தத்தைப்போதிப்பதென? என்னில் இதைப் 'பிரயோகித்த புருஷன் இப்பதங்களால் சொல்லவே உபயோகியாவது தப்பாக உபயோகித்ததே இப்பதங்கள் தப்பான அர்த்தத்தைக் காட்டுவதற்குக் காரணமாகின்றன. பரம ப்ரமாத விப்ரஸிபுத்தோஷங்கள் ஐந்திரமாக்களுக்கு அவாஜகாலங்கள். இவற்றுள் ப்ரமம் இரண்டு வகைப்படும்; ஒரு வஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் ஒன்று; ஒரு வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ளுமையோடு அதன் அவபரவமான குணங்களை மாறாடி வேறுகுணங்களைக் கூடினதாகத் தெரிந்து கொள்ளுதல் மற்ருென்று. இவை முற்றியே விபரீத ஐந்திரமென்றும் அங்கதாஷ்டிரமென்றும் வழங்கப்படும். முந்தஸ்சிபுரியைப் பார்த்து வெள்ளியென்று பிரஸிபுது விபரீதஐந்திரம். சங்கு மஞ்சள் நிறமென்று என்று ப்ரஸிபுது அங்கதாஷ்டிரம். இவ்விரண்டுவகையான ப்ரமம் மனிதனுடைய தோஷமாகும். மனிதன் வஸ்துவை உணர்ந்து அதைத் தான் ஒரு பொருளாகப் ப்ரமிக்கை. ப்ரமாதாவது பிச்சிப் போகை. அதாவது—தான் ஒரு கைச் சொல்லிவருமென்று நினைத்து அவசர வேறொன்றைச் சொல்லி விடுதல். கைச் சொல்லிவருமென்று நினைத்து அவசர வேறொன்றை இச்சை. மனிதனிடத்திலுள்ள இப்பிரஸிபுதாவது வந்திக்கவேண்டுமென்றே இச்சை. மனிதனிடத்திலுள்ள இப்

படிப்பட்ட தோஷங்களானவை அவனால் ப்ரயோகிக்கப்படுகிற சப்தங்களை தோஷமுடையவாகச் செய்கின்றன. ஒருவன் கயிறைக் கண்டு பாம்பு என்று ப்ரமிக்கிறான். அவன் அப்பால் இருந்துகொண்டு 'அதோ பாம்பு' என்று கயிறைக் கண்டிருக்கிறான். இவரு இவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட சப்தத்தில் எவ்விதமான தோஷமும் இல்லையென்பது உண்மையாயினும் அந்த சப்தத்தினால் பிறர்க்கு உண்டாகும் ஞானமயதார்த்தமன்றதாலாவ அந்த சப்தம் தோஷமுடையதாகக் கொள்ளப்பட்டு அப்ரமானமாகக் கருதப்படுகின்றது. இங்கு மனிதனுடைய ப்ரமமே சப்தம் அப்ரமானமாவதற்குக் காரணமாயிற்று.

ஒருவன் கயிறைக் கயிறென்று தெரிந்து கொண்டிருந்தும் அவஸரத்தினால் வாய் தவறிப் 'பாம்பு' என்று பிரகாசச் சொல்லுகிறான்; அவனுடைய அச்சோஷமும் தப்பான அர்த்தத்தைக்காட்டுகிறது. அதற்குக் காரணம் அப்புருஷனுடைய ப்ரமாதமேயாம்.

ஒருவன் கயிறைக் கயிறென்று தெரிந்து கொண்டிருந்தும் வீணையாட்டுக்கே கெட்ட எண்ணங்கொண்டோ மற்றொருவனைப் பலப்படுத்த விரும்பி 'அதோ பாம்பு' என்கிறான்; இங்கும் சப்தமானது தப்பான அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. அதற்குக் காரணம் அப்புருஷனுடைய விப்ரலிபஸையாம்.

ஆகவே புருஷனுடைய ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிபஸைகளென்னும் தோஷங்களை சப்தம் அப்ரமானமாவதற்குக் காரணமேயன்றி சப்தத்தில் இயற்கையான தோஷமில்லையென விளங்குகின்றது.

இப்படி புருஷனுடைய தோஷங்களால் அப்ரமானமாகும் சப்தங்கள் எவையென்றால், புருஷன் ஒரு அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டிப் பல புதங்களை வேண்டிய படி சேர்த்து வாக்கியங்களாகப் ப்ரயோகிக்கும் சப்தங்களேயாம். வேதமென்ற சப்தராசியானது எந்தக் புருஷனாலும் தன் இஷட்ப்படி பிணக்கப்பட்ட தன்மென்றும் நித்யமென்றும் முன்னே உபபாதித்தோமாகையால் புருஷனுடைய தோஷங்களால் துஷ்டமாகக்கூடிய நிலைமை வேதங்களுக்கில்லையென விளங்கும். ஆகவே வேதம் நீர்த்தோஷம்.

* வேதம் அலிச்சித்யம்பாஷதம். *

ஸம்ருதி இதிஹாஸம் புரானம் என மற்றும் பலவிதமான நூல்களும் உள்ளன. ஆனால் வேதம் எப்படி அநாதிகாலமாய் ஸ்வயப்ரஸிய பரம்பரையாய் அத்யயம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதோ அப்படி மற்ற நூல்கள் அத்யயநு செய்வப்பட்டு வருவதில்லை. ப்ரஹ்மணை, ஷுத்திரியன், வைஷ்யன் என்ற மூன்று வர்ணத்தவர்களும் அவசியம் வேதமோதியே தீரவேண்டுமென்றும் ஆசார்ய முகத்தாலேயே வேதாத்யயம் செய்யப்பட்டுவேண்டுமென்றும் நியமங்களை ஏற்படுத்தி இந்த விதிகளை மீறினால் ப்ராயச்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே புததிககெட்டாத காலம் முதலாக ஒரே மாதிரியாய் வேதமோதப்பட்டு வருவதோடு எவ்விதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் இடமின்றியு பிராரிசின்றது. ஆகவேவேதம் அபெனருஷ்யமாய் நித்யமாய் நீர்த்தோஷமாய் அவிச்சிந் பரம்பராகதமா யிருப்பதாலே ப்ரமானங்களுள் தலையமை பெற்றிராசின்றது. இவ்விஷயங்களை பெல்லாம் திருவுள்ளமபற்றியே இங்கு [வேதே கர்த்தராத்யபாவாத பலவதி] என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

'காதராதி' என்றவிதத்து ஆதி சப்தத்தாலே கர்த்துபுத்தயதீதோஷங்கள் கொள்ளக்கடவன. வேதம் ஒரு கர்த்தரானபுதையதல்லாமையாலும் தோஷங்களை யுடையதல்லாமையாலும் ப்ரபல ப்ரமானமாகின்ற தென்கை.

இப்படிப்பட்ட வேதமானது (நயஸ் த்வர்ஸுமே நியமாநே) இப்படி ப்ரமப்ரமானமென்று ஸாதிக்கப்படும் வேதத்தை ஸாஸ்யாரேய இழுத்துக்கொண்டு செல்

சர்வஜ காமதய தவரம் புருஷ பரிஷத் சயஸ்ய சர்வரம் உ ஸஞ்சக்ஷுடே வத்வா	ஸ்ரீரங்கரோ வரமகயனுஷன் தேவாரை ஜீவாதம கோஷ்டயிலே வைத்து சசுவரானு சொல்லுகின்றிலன் ; அவ்வது	சர்வம் பிஷேக அநிராகரத் ஸாரஜஸ்யம் அபிமததே த்வம்	பாசபதன் { பிசைபுன்னிபாண குத்ர னிடத்திங் பஷபாதமிருதியினுவே சசுவரத்வத்தை அபிமாநித்தினு , { (பாஞ்சராத்ர வத் தவரம்) தேவரீர்
ஆரயபர்யாத்	{ வேடுகுரு தாத்பர்ய விசேஷத் திருவு (ஊஞ்சக்ஷுடே—) யோகிச பர்யாபயிசேஷத்தாலே ஜபரீயம் சசுவரத்வத்தை ப்ரதிபவசம் இவ மரக ஊசே	பர விபவ க்ய ஹை ஆபயம் பலிஷ்டனம் த்வம் த்வரம் ஏவ த்வரம் ஏவ	{ பர க்யஹ விபக்ருபக்ஷாலே ஸம்பக்ஷரண தேவாரை தேவரீராவே {ஸ்வரூபரூபி னீஸ் குருவகாஸான மாத பாருமித்தியே தொல்லிவைத்திரிதே,

* * *—ஸரங்க்யயோக பாசபதமதங்கள் பெரும்பாலும் வேதத்தோடு ஸரண் பட்ட பொருளைப் பேசுகின்றனவெனும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் முழுமையும் வேதத் துக்கு அநுதானமாயிருக்கு மென்றும் கீழ்ச்லோகத்தில ஸாமரன்யமாக அருளிச்செய்ததை ஸ்தாஸ்புலாக்யாயத்தாலே உதாஹரித்துக் காட்டுகிறார் இதில்.

நீர்ச்வரஸரங்க்யன் வேதத்தை நித்யமாக இசைத்துவைத்தே வேதவேத்யனுள் பரம புருஷனை இவ்விசேய்ந்து பரக்ருதி புருஷாகனென்கிற இரண்டையே தத்வமாகக் கொள்ளுகிறான். கொண்டியும் குருடனுங் கூடி வழிநடக்கப்படுமாபோலே பரவருத்தி சக்திரூபிதனான புருஷனும் சிசைத்திரவிறைவான ப்ரக்ருதியுங்கூடி பரஸபரஸவபா வாத்யபாஸாதிகளாலே ஐகத்ப்ரவ்ருத்தி பண்ணுவதாக இவன் கொள்ளுகையாலும், புருஷனுக்கு மேற்பட சர்வரவ்யக்தியைத் தலரியே அங்கீகரியாமையாலும் “ஸஞ்சக்ஷுடே ரோச்வரம் த்வரம் புருஷபரிஷதி ந்யஸ்ய” எனப்பட்டது.

[யத்வா ஆரயபர்யாத்] अयस्य शिवः अयस्य, சர்வரவிய்யமான வேதவாக்யங்களிருக்குமே; அவற்றுக்கு ஒரு கதி சொல்லவேணுமே; அந்த வாக்யங்கள் சர்வர ப்ரதிபாதத்தில நோக்குடையனவல்ல; அவற்றுக்கு வேறு ஏதோ தாத்பர்யம் என்கிற இடம். வேதார்த்த தேசிகனருளிச்செய்த பரமதபங்கத்தில் நிரீச்வரஸரங்க்ய நிராகரணிகாரத்தில்—“सचेत् नैषर्वं तां पुरा परिदिश्यस्य यद्वाप्ययात् सात्व.” என்கிறபடியே சர்வராதி விஷயவாக்யங்களுக்குப் பண்ணுங்கண்ணழிவு தத்வார்த்தங்களிலும் பண்ணலாம் எனற ஸ்ரீஸ உத்திகள இங்கே அதுணத்தேயம்.

“யத்வா ஆரயபர்யாத் ஸரங்க்ய த்வரம் சர்வரம் உ ஸஞ்சக்ஷுடே.”—என்பதற்கு மறகுருவகையாகவும் பொருள் கூறலாம். ஸரங்க்யன் தேவாரைப்பற்றி விமானிக் கப்புகுருவனே யல்லனாகையாலே தேவாரை சர்வரானுச் சொல்லுகின்றிலன் எனறு. ஸுமயவிய்ய, ஸரங்க்யர்களுள் இரண்டுவுகையான பசுபுண்ணுடுபாலும், புருஷ னிறகாட்டில் அறிகத்தனான சர்வரன் ஒருவன் இவ்வி [புருஷனே சசுவரன்] என பது ஒருபுகும் அந்தபுகும் “ஊஞ்சக்ஷுடேகோவரம் த்வரம் புருஷபரிஷதி ந்யஸ்ய” — எனபதால் சொல்லப்பட்டது. இனி மறகுருபுகுமாவது—புருஷனை சசுவரன,

† ஸ்தாஸ்புலாக்யாயமாவது—குருபரிஷத் ரோத்தத்து ஓர் அயித் எய்த்தப் பதம் பரப்பதாம்.

[தவாமேவ அப்யதா:] தேவரே தேவரேகவே அருளிச செய்துவதநி
என்கிறவிதற்குக் கருத்து என்னென்னில்; பரவ்யூஹவிபலாகந்தாயாமயாச்சாவதார ரூப
பஞ்சபகர விதிஷ்டரான தேவரேகையே ஸவருப ரூப குண விபூதிகள் எப்படிப்
பட்டனவோ, அவற்றில் ஒருவகையான மாறுபாடுமின்றி உள்ளது உள்ளபடியே பஞ
சரா தரஸமத்திகளில் அருளிச்செய்திருனகை. ஆகையாலே பஞ்சராத்தரத்தில
வேதவி ரோதம் அனுமாதரமுமிலேயே யென்றதாயிற்று. ... (15)

इति मोहनवर्णना)र्मना त्वयाऽपि मयितं वाद्यमं गुणाय मन्ये ।

अथ वैदिकवर्मवर्णितानां मनितादे कृष्टां किमीश ! वर्ग ॥१६॥

இதி மோஹந(வாஷ்மண)வர்த்மண த்வயாபி கீர்திதம் பாஹ்யமதம் ந்ருணய மயே,
அத வைதிகவர்மவர்திதாநாம் மனிதாஹே குத்தசாம் கிமிச! வர்த்ம.

மோ ௧௪	எம்பெருமானே !	ந்ருணய மயே	ந்ருணமாக நினைக்கிறேன் ;
இதி	இவ்வண்ணமாக	அத	அன்றியும்
மோதர வர்த்	(பிரணா) மயக்கும் வழியாலே	வைதிகவர்ம வர்	வைதிகர்களென்ற வேஷம்.
மகா		மீதாரம்	போட்டுக் கொண்டிருக்கிற
தவடா	(கள்ளவேடத்தைக் கொண்ட)	குத்தசாம்	குத்தஷ்டிக சநிதாமைய
சீர்திதம் அபி	தேவரேகையே	வர்தம்	வழியை
பாஹ்யமதம்	எற்படுத்தப்பட்டதாயினும்	மந்தாஹே மிம்	செஞ்சிதம் நினைக்கப் போகிறேன்?
	வேதபாஹ்ய மகாணை		

***—இந்த சதகந்தங்களில் முதல் ச்லோகத்தாலே, எம்பெருமான் பரமக்ருபையினாலே விளக்குப்போன்ற சாஸ்தரங்களை உபகரித்தருளினபடியையும், அவற்றைக் கொண்டு பாக்யசாலிகள் வாழ்ந்துபோகிற படியையும் தெளர்ப்பாக்யசாலிகள் மாய்ந்து போகிறபடியையும் அருளிச்செய்து, இரண்டாம் ச்லோகத்தாலே, வேத பாஹ்ய ஸமயங்களுக்கும் வேத குத்தருஷ்டிகஸமயங்களுக்கும் தாமஸங்களென்று முதலீத்து, அதற்கு மேல் ச்லோகங்களாலே பாஹ்யர்களினுடையவும் குத்தருஷ்டிகளினுடையவும் கொள்கைகளைச் ச்ருகக் கடுத்துரைத்து அவற்றுக்கு ஸங்கரஹமான மறுப்பையும் காட்டி யருளினார். அப்படிப்பட்ட பாஹ்யஸமயிகளின் வழியையும் குத்தருஷ்டிகளின் வழியையும் பரமவைதிகர்கள் காறியுமிழவேணு மென்றித திருவுள்ளத்தை இந்த ச்லோகத்தில் ஸ உசிப்பிக்கிறார்.

“மோஹநவர்த்மண” என்கிற பாடம் வழங்குவந்தாலும் “மோஹநவர்க்மண” என்கிற பாடம் விநாயாக்கரால் ஆதரிக்கப்பெற்றதாகும். 1. “கள்ளவேடத்தைக் கொண்டுபோய்ப் புறவுக்குவாறும்” என்கிறபடியே கள்ளவேடத்தைப் பரிசுரமித்த பகவானாலே 2. “மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாகி” என்கிறபடியே ஏற்படுத்தப்பட்டதாயிருந்தமேபாதிதும் பாஹ்யமதத்தை ந்ருணமாக வெண்ணுகிறேன் (அதாவது) ஆதரிக்கிறேனென்றார் பூர்வசர்த்தத்தில். (வாஷ்ம—சாரம.) (வர்தம்—வழி)

வைதிகர்களென்று வேஷம்போட்டுக்கொண்டு வேதங்களில் அபார்த்தங்களைப் பண்ணுகிற அதவைதிகள் முதலானாரகிற குத்தருஷ்டிகளின் வழியை கெடுக்கிற நினைக்கமாட்டேனென்கிறார் உத்தராதத்ததில்.

வைதிகவர்மஸாரிதாநாம் = வரம்—சொக்காய் என்றபடி. வர்மித:—(அதனால்) மறைக்கப்பட்டவை. ஸஸதுத்: தாங்கள் அவைதிகர்களாயிருக்கச் செய்தேயும் வைதிகதவத்தை ஏற்படுத்துகொண்டவர்ம்களென்றவாறு.

மனிதாஹே —மந்தாதுவின் குடுத்தமைகவசநம்.

1. திருவாய்சொதி 8—10—4.

2. திருவிருதம் 96.

(16)

संस्कारं प्रसिद्धयेत् निदधस्तेषु तस्मात्ति स्वं यम च तददर्शनिवे व्याकृत्य राजस्य ! ।
सुसोद्विचिखपूर्वजनतामध्याय्य तद्विदितं सासन्न स्पृहकृत्वा बहसि यद्देवाः यमाणं ततः ॥१७॥

ஸம்ஸ்காரம் ப்ரஸித்வஸ்தோஷம் நிததத் ஸர்க்கேஷம் தத்ஸம்ஸரிதம்
சுபம் நாம ச தத்ததூஹ்விவஹே வ்யாக்ருத்ய பங்கவஸிபத.
ஸுஸோத்விதாத்தவிரிஞ்சுபூர்வஜநதாமத்யாய்ய தத்ஸந்திதம்
சாஸத், ஸம்ஸுதகத்ருகாஃ வஹஸி யத் வேதா: ப்ரமாணம் தத:.

தேவ ரகசய	வாரீர் திருவரகச காதரே	தத்தத் அந்த	அங்கவத்தாக்கு உரிய வந்த
பத:	பிரளயகாலில் (வேதக்கலை)	பிரளய	ஸுருதததில்
ப்ரஸித்வஸ்தோஷம்	ஸம்ஸ்காரரூபமாக	ஸுபம் த உத்	தத்தததில்
ஸம்ஸ்காரம்	(தன்பக்கலில்) வந்தது	புத்த விரிஞ்சு	முதலான ஐர ஸுருதத்
தத்தத்	தொண்டினால்	புரக ஐதரம்	தற்கு
ஸர்க்கேஷம்	ஸுருஷ்டி காலங்களில்	அதரபய	அதரபயம் பண்ணி வைத்த
தத்ஸம்ஸரிதம்	அந்த ஸம்ஸ்காரத்தினால் தினைப்	தத்தத்திதய	அவரவர்களுடைய சம்மையை
சுபம்	புட்பப்பட்ட	சாஸத்(ஸர்)	கயமிப்பவராய்க்கொண்டு
ரகச	(அந்த வஸ்துக்களின்) ரகச	ஸம்ஸுத கர்க்கு	கத்தா கொண்டு கொண்டு தெரி
	ததயம்	சா (வேதா)	யப்பெருக வேதங்களை
	பெயரையும்	யத் வஹஸி	தேவரீர் வதிகெரீராக
		தர:	யரே
		வேதா:	அந்த வேதங்கள்
		ப்ரமாணம்	ஸவஸம்ப்ரமாணமாகிந்தன,

* * *—இனி, பரமவைதிகர்களாலே பரிசுரவிற்கப்பட்ட அர்த்தவிசேஷங்களை அடைவே அருளிச்செய்கிறார். இந்த ச்வேகதத்தில் வேதங்கள் ப்ரமாணமென்கிறார். வேதம் பெளருஷ்யமா? அப்பெளருஷ்யமா? ஸுருஷ்டிகளவத்தில ஸகலபதார்த்தங் களையும் எம்பெருமான் ஸுருஷ்டிப்பது போல வேதங்களையும் கருஷ்டிக்கிறானே? க்ருஷ்டிக்குமுன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே. ஆகையால் சகலரவதானே வேதம் செய்யப்பட்டிருக்கவேணும்; ஆகவே எப்படி அப்பெளருஷ்யமாகும்? என்று பலரும் சங்கிக்கக் கூடுமானகையாலே இவ்விஷயத்தின் உண்மையை வெளியிட்டருளுகிறார்.

சகலரவ வேதத்தை ஸுருஷ்டிக்கிறானவன்; வேதத்தை ஓதிவரும் அதிகாரிகள் பிரளயதில் அழிந்துபோயவிட்டாலும் ஸர்வஹ்நுணம் ஸர்வசக்தனுமான எம்பெரு மான வேதத்தின் ஆதாரவிகாரத் தான் ரூபகம் வைத்துக்கொண்டிருக்க வலவ வாகையாலே அப்படியே வைத்துக்கொண்டிருந்து அதற்கொன்ன கட்டளைப்படியே க்ருஷ்டித்துக்கள்ளின உருவங்களையும் 'பெயர்களையும்' க்மரித்து கணவற்றை வஸ்துக் களுக்கு ஏற்படுத்துகிறான்; இரவிலே உறங்கி, காலையிலே கணவிறித்தெழுந்த விதயார்த்திக்கு நாம பாடம் கற்பிப்பதுபோல, பிரமன் முதலானார்க்கு (எம்பெரு மான்) அந்த வேதங்களை அத்யயகம் செய்வித்தருளுகிறான்; அந்த வேதஸுமமாகவே அவரவர்களுக்கு ஹிதாநுசாவதமும் பண்ணிவைத்தருளுகிறான்; இந்த வேதங்களுக் குக் காததா இன்னொன்றை அந்த ஸர்வஹ்நுணனைக்குக் தெரியாது. வஸ்துத் காததா ஒருவருமில்லாதிருக்க எங்களுடைய தெரிந்துகொள்ளக்கூடும்? ஆகவே வேதங்கள் ப்ரமா ணம் என்குராயிறறு. "एतदेव च वेदान्मयीत्वेकं निवत्वं च, यत् पूर्वपूर्वाणामनितसंस्कार- विशेषेण समेव कमविशेषं स्यूता तेनैव कमणोर्वास्मान्वात्" என்ற பூர்பாய்ய காரருடைய ஸ்லோகத்தி இவர்கே அருஸந்தேயம்.

பாதிஸஞ்சாமென்று பிரஸவத்திற்குப் பெயர். “**वाससे व्याकरवाणि**” என்கிற சூத்திரியைப் பிள சென்று “**रूपमं नमस व्यक्ताकृत्य**” என்றார். மூன்றாம் பாதத்தில் “**यो ज्ञाणं विधाति पूर्व यो वै वेदांश्च ग्रहिणोति तस्मै**” என்ற சூத்திரி அநுஸந்தேயம்.

காவகாமபாதத்தில் “**शालम् अस्मिन्तु**.....” என்று சிலர் பதம் பிரிப்பர்; அது பிசு, ‘**शालम्**’ என்று தகராசாத ருபமுண்டேயனறி நகராசத்தரூபம் இடையாது; ஆகையாலே **शालम्**—**अस्मिन्तु**.....” என்றே பிரிக்கவேணும். **वैद्विष्यादावि नक्षत्रे समासः**। ஸூப்தப்ரபுததரண உபத்தவராயதிகள் பூர்வோச்சரணத்ததை ஸ்மரித்து விஷயாதிகளை அந்யயகம் பண்ணுவிக்குமாபோலே, ஸம்ஹாரஸம்யங்களில் ஸாலேச் லான இந்த வேதஸந்தரப்பததைத் தன் திருவுள்ளத்தில் ஸம்ஸ்கார விசேஷத்திலே யிட்டுவைத்து ஸருஷ்டிகாவதத்திலே இந்த வேதசப்தங்களுலே ஸமரிககப்பபட்ட காம ரூபங்களை ஸருஷ்டங்களுடன் அவலோ பதார்த்தங்களிலே வ்யாகரித்து, உறங்கி யுணர்ந்த பரஸுதிகளைப் பிதா ஒதுவிக்குமாபோலே ப்ரம்மப்ரமுதரண ஸர்வபராணி களையும் யோகயதாநுசுலமாக அதயயகம்பண்ணிவைத்து அவ்வவருடைய ஸ்ரீதங்களை சாஸித்துக்கொண்டு போருகையாலே அஸமாயாண கர்ந்தருகத்தவாதி சிபத்தமான வேதப்ராமாணயம் வ்யவஸ்தித மெனததாயிற்று.

[வேதா ப்ராணம் தத] ‘**வேத**’ என்று ஏகவசநமாகச் சொல்லாதே பஹு வசநமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே “**मन्त्रा वै वेदाः**” என்கிறபடியே வேதங்கள் அள வில்லாதவை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. மேற்குறித்த “**अक्षता வை வேதா**” என் கிற வாக்கியம் க்ருஷ்ணயஜுர்வேதத்தின் (தைத்திரிய) ப்ராம்மணத்தில் ஒரு பகுதி யான “**कादकम्**” என்னும் சாகையில முதல் ப்ரசாதத்தில் பதினோராவது அது வாசத்திலுள்ளது. அவ்விடத்தில் “**வேதங்கள் அளவற்றவை**” என்பதைப்பற்றி ஓர் உபாக்கியானம் ஒதப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—

“**भरद्वा जो ह विभिरायुर्निसर्वयुवाश्च । ओर्नि सखि शयानम् । इन्द्र उपज्योवाच ।**”

†முனாபொருகால் பரத்தாஜர் என்னும் மஹாஸியானவர் ஸகல வேதங்களையும் ஒதி முடிக்கீவனுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸனைப் பெறுவதற்காக இந்திரனைக்குறித்து உபாஸனை செய்து அவனை பரஸங்களுக்கி அவனுடைய ப்ரஸாதத் தால் ஒரு புருஷாயுஸஸூக்த நூற்றாண்டு விழுக்காடு முத்தாருண்டு கொண்ட மூன்று ஆயுஸஸூக்களை வரம் பெற்று அந்த வாழ்க்கையில் குருகுலவாஸஞ்செய்து வேதமோதி வந்தார். முத்தாருளும் முடிந்து தீர்ணசீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து முமூர்ஷு வாய்ப் படுத்திருக்கின்ற அமுனிவரை இந்திரன் வரதனுவி பீழவருமாறு ஒரு வாததை சொன்னான். —**भरद्वा । यवै चतुर्वायुर्वायु । क्रियेन कृषि इति ।** ஐரத்தவாஜமுனி வரே! மீண்டும் நூற்றாண்டுகொண்ட ஆயுஸனை உமக்கு நான் கொடுப்பேனுவின அந்த வாழ்க்கை நீ எவ்விதமாகக் கழிக்க உத்தேசிக்கிறீர்? அந்த ஆயுஸஸில் நீ ஸாதிகக் விருமபும புருஷாததம் யாது? என்று கேட்டான் இந்திரன்; அதற்கு அமுனிவர் விடையளிக்கிறார் —**ज्ञाचयमैवेन चरेयसि होवाच ।** வேறு நான் என்ன செய்யப்போ கிறேன். அந்த ஆயுஸஸிலும் வேதாத்யயனமே செய்யக்கடவேன என்றார். அதைக் கேட்ட இந்திரன், “**ஓ இவர் ஸகலவேதங்களையும் ஒதிவிடவேனுமென்று ஆசைப்படு கிறார் போலும்**” என்று நினைத்து அது ஒருநாளும் முடியாத காரியமென்பதைத் தெரி விப்பதற்காக—**य ह सौ गिरिराजविश्वविष दक्षिणकार । तेषादेरेकसाधुहीनायरे ।** ருக்வேதம்

† வித்தாரண்ய, பட்டபாங்கரபாஷ்யங்களைத் தழுவிப் பொருளுரைக்கப்படுகின்றது.

தேவதாசர்!	வசதித் திருவரங்கப்பெரு மாணே,	கல்பே	கல்புரத்தத்தில்
செடியாய்	செய்யுபெய்தி வேதரத் கூகிலி	அதுமட்டாய்	வைதிகாரமுமனை அதுமட்டாய்
வள்ளியா	செய்யுபெய்தி உத்தரமங்க மாநிலத்திலுடைய சிவகா (செய்யப்பட்டுள்ளது);	உத்தம்	கூகிலேண்டிய முறையைய செய்யப்பட்டு
கங்காநிவ சேரப்பாய்	கங்காசேரம், திருத்தி கங்கித வேதகங்கிசேர	உதிதவியதோர்	(வைதிக வியத்தாத்தத்திற்று) அதுமுறையாக வியப்பிக்கப் பட்ட
பதமயதிமய	பதங்கினி பதங்குதி பதங்கய விபாகம், அத்தநிலை முத வானது (செய்யப்படுகிறது)	கங்கய மீரம்	கங்கய மீரம்வைகாநிலம்
கங்காநிவ சேரத்தி	சாநகரவந்தத்தினே கங்காநி முதவான சந்தம்மா (செய்யப்பட்டுதாய்) திருத் தும்;	புரான கங்கு	புரானவகினி கங்கு கங்கு
கங்காநிவ சேரத்தி	சேரத்திசாந்தரமானது (வைதிக கங்குமகாநில அதுமட்டாய் டாகத்திக்கு உரிய) கங்கத்தி	அத்த வையதி	அத்தவையேசம் உண்டா தும்;
கங்காநிவ சேரத்தி	சேரத்திசாந்தரமானது (வைதிக கங்குமகாநில அதுமட்டாய் டாகத்திக்கு உரிய) கங்கத்தி	தத்தஅது	தேசகொண்ட செகா முத வான கங்கு அதுமகிசெய் படாக்கி
கங்காநிவ சேரத்தி	சேரத்திசாந்தரமானது (வைதிக கங்குமகாநில அதுமட்டாய் டாகத்திக்கு உரிய) கங்கத்தி	வேதரத்	வேதகங்கு
கங்காநிவ சேரத்தி	சேரத்திசாந்தரமானது (வைதிக கங்குமகாநில அதுமட்டாய் டாகத்திக்கு உரிய) கங்கத்தி	தவான	தேவகிசெய்
கங்காநிவ சேரத்தி	சேரத்திசாந்தரமானது (வைதிக கங்குமகாநில அதுமட்டாய் டாகத்திக்கு உரிய) கங்கத்தி	விவந்தி	தேவகிசெய் [விவந்திசெய் தும்]

* * *—தேவதாஸோகத்தில் “வேதா: ப்ரமாணம் தத:” என்று வேதப்ரமாண யததை ஸ்தாபிததாராயம் வினாசு. அந்த வேதமானது சேஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சருதோவிதி, கல்பஸூத்ரம் ஆகியவற்றைச் சாஸ்த்ரம் என்று ஆறு அங்கங்களோடே கூடி யிருக்குமென்றும், அவங்களினால் உபபஞ்ஜனம் செய்யப்பெற்று ஓவதம் எம்பெரு மான ப்ரதிபாதிக்கின்றதென்றும் இதில் அருளிச்செய்திருர்.

“शीक्षा कश्चो व्याकरणं निरुक्तं ज्योतिषं गणिः । छन्दो विवितित्वैः षडङ्गो वेद उच्यते ॥”

என்கிறபடியே வேதங்கள் ஆறு: அவற்றுள், சேஷமாவது—வாணஸ்வரமாதாரதி நிருபணமபண்ணும் சாஸ்த்ரம். வ்யாகரணமாவது ப்ரகிருதி ப்ரதயயாதிமுகததாலே, அாதாரபிதாயகமான பதங்களை நிருபிக்கும் சாஸ்த்ரம். உக்தம்மாவது—அக்ஷரஸம்ம மாதரததாலே பதங்களில அர்த்தத்தை நிருபிக்கும் சாஸ்த்ரம், சருதோவிதிதயாவது— தாயதர் உஷ்ணர் அநுஷ்டிப் திமிஷ்டிப் பருஹதீபங்க்கி ஜகதி என்கிற ஸப்த சூதஸ ஸூக்தகளை நிருபிக்கும் சாஸ்த்ரம். ஜ்யோதிஷமாவது—அத்யயசாதுட்டாநங்க்ணகடபு காலசியம் பண்ணும் சாஸ்த்ரம். கல்பஸூத்ரமாவது—வேதார்த்தாநுஷ்ட சகரமங் களை நிருபிக்கிற சாஸ்த்ரம்.

“छन्दः गद्यौ शब्दशास्त्रं च वक्तुं कल्पः पाणिज्योतिषं वज्रुषी च । शीक्षा प्राण श्रोत्रमेतानि च वेद-
स्वाङ्गान्याहुरेतानि वद् ॥” என்று இவற்றை அவயவரூபங்களாகவும் நிருபிப்பார்கள்.

[உசுகமிதமோ: ந்யாயமீமாம்ஸயோ: புரணஸ்மருதிஷு (ச) அர்த்த வ்யக்தி:] இப்படி ஸாவகமான வேதங்களினுடைய அர்த்தனைசிட்யத்தை ப்ரமாணுதி நிருபணங்களாலும் தர்க்கமர்யாதயாலும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவதாயிருக்கும் ந்யாய சாஸ்த்ரம், மீமாம்ஸையாவது—வேத வேதாதவங்களின் அர்த்தங்களை விவரிப்பதற்கு உபயுக்தமாகப் பூர்வபக்ஷாதேதாதத ரூபாங்குண்டான விசாரம் இதுதான் பூர்வ மீமாம்ஸை உததரமீமாம்ஸை என்கிற ப்ரதத்தாலே ப்ரஸித்தம், அதில் “मायेन पूर्वमागम्यपूर्वा भर्तिशास्त्र: । इतिहासपुराणव्याख्या वेदाङ्गवै: प्रकाश्यते ॥” என்கிறபடியே ஆசார வ்யவஹார ப்ராவஸித்த ப்ரதிபாதிமமான தர்மசாஸ்த்ரமானது கர்மப்ரதிபாத மான பூர்வபாதித்தை உபபஞ்ஜனம் பண்ணுகிறது. இதிஹாஸபுரணங்கள் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமான உததரபாகத்தின் அர்த்தத்தை உபபஞ்ஜனம் பண்ணுகிறது.

ஆக இப்படிப்பட்ட உபகரணங்களோடு கூடினதானிய வேதம் எம்பெருமானின் ப்ரதிபாதிக்கின்ற தெனறதாயிற்று.

“புரணஸ்மருதிஷு” என்றவிடத்தில் புரணசப்தம் இதிஹாஸத்துக்கும் உப லக்ஷணம். [தததுகா:] தானி அநுநிதி யோ நே இதி விமத: । தேஷ்சொன்ன சேஷாவ்யாகர ணுதிகள வேதங்களோ: பிண்செல்லுமின்றன வென்றுபடி.

‘தேடுகின்றன’ என்னும் பெருநியையுடைய ‘விசிவங்க்தி’ என்கிற க்ரீயர் பதத்தை ப்ரயோகித்தது—வேதங்கள் எம்பெருமானுடைய வ்யரூபஸவ்வாயவங்களைப் பேசவேணுமென்று முயற்சி செய்திறவனவிலே சிற்பதன் றிப் பேசிடதலைக்கட்டமாட்டி னெனில் எனற கருத்தைக் காட்டுதற்கு. “यतो वाचो निर्वर्तते । अपाप्य मया सह ।” எனனுமபடியான விஷமரீதே. *தான்மறங்கள் தேமயோவும் செல்வன்* என்றார் நிருமங்கையாழ்வாரும். (பெரியதிருமொழி 4-7-2) ... (18)

आदौ वेदाः प्रमाणं सृनिष्पद्यते सेविनाम् पुणैः न्वावेसार्थं त्वदर्चाविधिमुक्तिं परिकीर्यते पूर्वभाग ।

कृत्वा भागस्वदीहागुणविवरिणापनैस्त्वस्वरातो वेद्यो वेदैश्च सर्वैरुपमिति भागवद् । स्वेन च व्याचक्ष्य ॥१९॥

குறள வேதா ப்ரமாணம் மும்ருதிருபகுதே ஸேதிஹாணை புராணம்;
 உமையஸ் ஸார்த்தம் த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிபீயதே பூர்வமாக;
 ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வீரஸாகுணவிபாபரிஜ்ஞாபகஸ் த்வத்பதா தொ
 வேத்யோ வேதைத் ச ஸர்வைவாஸூரிதி பகவத் | ஸ்வேத ச ம்யாகார்த்த, (19)

குறள வேதா	எம்பெருமான் வேத உமையஸ்	பரிபீயதே	தலைகட்டுகின்றது;
ப்ரமாணம்	முதலில் (வேதமுதற் ப்ரமாணம்) உமையஸ்	ஊர்த்வ பாகஸ்	பரஸுமகாண்ட மென்பதே; இவ் உபநிஷத்பாகமென்பதில்,
மும்ருதி	பிரமாணமென்றும்;	த்வதர்ச்சாவிதி	தேவர்களுடைய சேஷத்தின்கண் குறளின் விருதின்குறிபிலுள்ள விவரத்தைத் தெரிவிப்பதனாகும்
ஸேதிஹாணை	இதிலுள்ளவர்களை உடனடியாகப் புராணமாகவே	ஸேதிஹாணை	தேவர்களுடைய திருவுருவத்தைச் சேருவதில்
புராணம்	பூர்வோத்தர மீளாமலானே	பகவத்	தலைகட்டுகின்றது
உமையஸ்	அந்த வேதத்திற்கு அந்த விவரணம் பன்னாசு யாதே உபநிஷதத்தைச் செபித்தது;	சூப்ரதே	“எம் ப்ரதமகாண்ட” குறள்காண்டம் வேதம்
புராதனம்	(அந்த வேதத்தின்) எம்மகாண்டமென்பதென்ற பூர்வபாகமானது	பரிபீயதே	அதன் வேதம் இது
புராதனம்	தேவர்களுடைய திருவுருவத்தை முறையாகவே	ஸேதிஹாணை	உமையஸ்
புராதனம்	வருவதில்	பகவத்	உமையஸ்

“—மீழ்ச்சேவகத்தில் “ததநுதாஸ் த்வாம் விசிர்வந்தி வேதா” என்று வேதம் முழுவதும் எம்பெருமானின் ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றதனைச் செய்தார்; இது எங்ஙனே செய்யும்? வேதத்தான் கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரண்டு பகுதி யாகவியேற்றப்படுது; அவற்றுள் கர்மகாண்டமாவது பூர்வபாகம் யாகம் முதலிய கருமங் களைச் சொல்லுகின்றதாகவும் ப்ரஹ்மகாண்டமாவது உபநிஷத்பாகம் எம்பெரு மானைப்பற்றிப் பேசுகின்றதாகவும் விளங்குகையாலே ஸகலவேதமும் பகவத்ப்ரதிபாத வகத்தென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்? எங்ஙனே சங்கலியிலே, இவ்வினே சொல்லு கைக்கு ஒருகுறையுமில்லை யென்று முதலிக்கிறார்.

[குறள வேதா ப்ரமாணம்] “எம்மகாண்டம் ப்ரதிபாதிக்கே” என்கிற (17) ப்ரோகத்திலேயே வேதப்ரமாணப்பத்தை விளக்க அருளிச்செய்தாராகையாலே இப் போது “குறள வேதா ப்ரமாணம்” என்கிறது முன்பு ஸாதித்த அந்தத்தை அதுவர தம் செய்கிறபடி வேதம் முவரிப்பேசுமான ஸ்வதர்ச்சா ப்ரமாணமென்கை. மும்ருதி: ஸேதிஹாணை: புராண: உமையஸ்ஸார்த்தம் உபகுருதி வேதத்தின் பொருளை அறுதியிடவேணுமாயில் மஹாமதிகளான மஹாவிசுவக்சேபிய அஸுர தர்க்கு அசகயமாகையாலே உபப்ருமணங்கள் கொண்டு நினைப்பிக்கேவனும்; மும்ருதிஹாணைபுராணதிகள் அதற்கு உதவுகின்றன. மும்ருதிகளாவன—சூபத் தர்ச்சா மது அதரி, விஷ்ணு, ஹாரித், யாஜுருவங்க்யர் முதலிய மஹாவிசுவக்சேபிய நிறைப்பட்ட தர்மசாஸ்திரங்கள். இதுறாஸங்களை—பூர்வபாகத்தே பரிபீயதேய ஸேதிஹாணை ப்ராமாயணம் மஹாபாரதம் தொடக்கமானவை. புரணங்களை—ஸர்வவிசுவக்சேபியேதங்களைப் ப்ரஹ்மம், பரத்மம், ஹிமயணம் முதலானவை. இவ்மும்ருதிஹாணைபுராணங்களை யொழிய ஸ்வபுத்தியாலே உத்தராததங்கள் அடியப

பார்க்குமளவில் அவபந்தனவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலவுப
 நேறுவாகுமிறே. “ஐதிஹசுராணாஹ் வே சமுபகூடிவே | நிவேத்யபன்னாஹேரோ மாவே மவிரிவதி ||”

என்று பார்க்கும்படியும் ஸ்மருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இப்
 படிப்பட்ட ஸ்மருதிநிலை பூராணங்களைக் கொண்டு வேதப்பொருளுணர்வதற்கு
 பூரவோத்தரமாமலா நல்லவகளை ஆவகையமாகையாலும் நயாயய நுகருவீதம்மலாத
 அந்தம் அலமருதுமளவகையாலும் “நயாயைஸ்ஸவர்த்தம உபகருதே” எனப்பட்

டது. ஆமவானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் “ந்யாஸுவிமமூதிமிவந்த நிஹே: வேமபூஹிவ
 புனிரேயாவ: | ஸ்யஸேமேயிவ மானூரீவிமேது:” என்றருளிச்செய்தார்.

[தவதர்சகரவிதிமுபரி பரிசுஷ்யதே பூர்வபாக:] கீழ ஸ்மருதிநிலைபூராணவகளை
 வேதோபந்ருமணமென்று சொல்லிற்று; உபபந்தனவமான வேதத்துக்குப் ப்ரதிபத்
 யார்த்த விசேஷத்தாலேயே பாகபேதமுண்டாயிற்று: அப்படியே உபபந்ருமணவ
 கருக்கும் ப்ரதிபாதம் விசேஷத்தால் பேதமுண்டிதே. அதில் ஸ்மருதிகளை பூர்வ
 பாகோபந்ருமணவகையாலும் இதிறைஸாதிகள் உத்தரபாகோபந்ருமணவகையாலும்
 மீர்மிதவகையாலே தத்ததுபந்ருமணவகளைக் கொண்டு தத்தப்பகார்த்தநி
 சயம் பண்ணவேண்டியதிறே யிருப்பது. அத்தைப்பற்ற துசார வ்யவஹார ப்ரபயதி
 தாதிகளுக்குப் ப்ரதிபாதவகையால் தராம சாஸாத்தவகையாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வ
 பாகத்தினர்க்கு நிசயம் பண்ணக்கடவது. பகவதஸ்வருபந்ருணவிபுதிசேஷத்த
 களுக்குப் ப்ரதிபாதவகையால் இதிறைஸபூராணவகையால் ப்ரபயம் ப்ரதிபாதகமான
 உத்தரபாகத்தினர்த்த நிசயம் பண்ணக்கடவது. இவ்வாததம் “மாஸே புவமாவ்யஸு
 வ்ஸிசாஸ: | ஐதிஹசுராணாஹ் வேதாந்: பகாஸ்யதே ||” இத்தவதிகளிலும் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி தர்மசாஸ்த்ரவகையாலே உபபந்ருமணத்திற்காகநின்ற கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வ
 பாகமானது ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமாக எவ்வளவு யாகிறதென்னில்: [பூர்வபாகத் தவதர்ச
 விதிமுபரி பரிசுஷ்யதே] பூர்வ பாகத்தில் கருமவகளை சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவை
 களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய திருவாராதத்ததைச் சொல்லும் புடைகள் எனதே
 கொள்ளவேணும். “நாக்வே யேநாகேந மூநிகாந, ஏநே வந நிவேத்யஸாகா:” என்று பல
 ஸீடங்களிலும் வாய், இந்திரன், வருணன் முதலிய தேவதாரதவகளை யுத்தேசித்துக்
 கருமங்கள் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் “ச ஸ்ரீயா | அஹ்மயா தேவதா:” என்றிற தைத்
 திரியோபநிஷத்தில் அக்ரீந்திராதிவகையாலேவரும பகவதாரதகருமாவே அகம், அவய
 வகையாலே இடுமவை அஹவிகஞ்சு தேருமிதே. இவ்வாகாரததையறிகது அக்ரீந்திராதி
 தேவதாரதர்யாமலாரதகமாக அநுஷ்டிக்கும்வகையாலே இவற்றினுடைய பகவ
 தாரதத்தும் ஸ்ரீபவ்யம்மயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவலோதேவ
 தாரதவகையால் உத்தேசித்துப் பண்ணக்கருமங்கரும் வஸதுகத்ய பகவதாரதத்
 மாய்த தலைகட்டும். “யே யநிதி சிந்ரு தேவாந் மாகவாந் சதுஸாஸநாந் | சவ்மூவந்நாஸந் | விஸ்யு
 யநிதி தே ||” என்னக்கடவதிறே. “யே஽஽ஹ்மயேவதயகா யநிதி மதயாஸிவதி: | தே஽ஹ்
 கானேய யந்யவிசிபூர்வக ||” என்று திதையில் தானே அருளிச்செய்தானிதே. ஆகை
 யாலே பூர்வகாண்டமானது பகவதாரதவகையிப்ப்ரதிபாதத்திலே பாயவகையாகநின்றது
 என்னகருமையிலே.

[ஹாதேவோ பாக: தவதிகாருணவிபவபரிசுஷ்யதே: தவதப்பதாப்தென] பரிசு
 யித இப்பறுவுக. உத்தரகாண்டமான உபநிஷத்தபாகத்தில் எம்பெருமானுடைய

சேஷ்டிதங்களுடைய சிறுநாசம்மரண குணங்களுக்கும் விபூதினும் உணரத்தகுந்திருக்கின்றன வென்பது ஸர்வவிரயிகாதம். இம்முதலாகவே உபாதிதபிரகாரம் எமெபுராமனுடைய திருவடிக்கீழ்ப்பது விபூதியைப் பசியவாங்கமாடுகிறது. கம்ம கர்ம சமே திஷ்மேயே யோ வெதி தவத: । तत्त्वा वेद पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥ எனறு பகவத்சேஷ்டிதாதிகளை யறிவாரக்கு ததபதர வாபதி சொலலிற்றிறே.

ஆக, பாகதவபாத்தம்மரண வேதமனது ஆராதகப்ரகார ப்ரதிபாத முகத்தர லும் ஆராதத்ய ப்ரகார ப்ரதிபாத முகத்தாலும் பகவதபரமேயானபடியை உப பாதித்தாராயிறு, “வேதே சர்வஹேவ தேவ:” என்று திருத்தெர்த்தட்டிலே தேவரீர் தாமே அருளிச்செய்த வர்த்தமன்றோ இது என்று தலைகட்டுகிறா நான்காம் பாதத்தால, “सर्वे वेदा कण्ठमागमन्ति, सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति” என்று தடஸ்த்தர் சொன்னது கிடக்கட்டும்; தேவரீர் தாமே சொலியாய்திறந்து அருளிச்செய்ததன்றோ என்கை. (19)

किया सखिर्वा किमपि सदपूर्व पितृसुखसादो वा कर्तुः कथ इति श्रेष्ठ ! कुशः ।

तद्वैष्णवै कलमपि भवतीतिविति शरीरद्विभक्तिरपि भवत्येवमिति ॥२०॥

கரியா தச்சத்திம் வா கிமபி ததபூர்வம் பித்தலுவர All good Karma
ப்ரஸாதோ வா கர்த்து: பலத இதி சங்கேச! குத்தா, much he done
தவதர்ச்சேஷ்டாபூர்த்தே பலமபி பலப்பீதஜிமிதி do many good
நாரீயிருத்தாஸ் தத்தத்திதரீயி பலப்பரோணயிதி. from his Karma
மே (20)

மேரங்கேச!	வாரீர் பூரீச்சகாரதே!	இஷ்டர	{	இவ் மேரம் தாரதிகளாகிற இஷ்டமென்ன, நாம் வெட்
கரியா	{ "யாகம் முதலிய கருமமே, (அல்லது)	புத்தே		{
தச்சத்தி: வா	அத்த கருமத்தின் கந்தியோ, (அல்லது)	{	{	மென்ன ஆகிய இவ
கிமபி	அகிரிவசரீபரண			
தத அபூர்வம்	{ அத்த கருமத்தினாலுண்டாகும் அபூர்வமே (அல்லது)	தத்த அச்ச	{	தேவரீருடைய திருவாரதம்
பித்தலுவர ப்ர	{ பித்தருக்குடையவும் தேவர் கருமமாவும் அத்த ச ஹமே	{	{	மெத்தென்ன இஷ்ட பூர்த
சந்தி: பலத:	{ அத்த ச கருமம்களை அத்த டிப்பவனுக்குப் பலனளிப்ப தாக துணைதத" என்பது	பவத் ப்ரீதிலும்	{	தேவரீருடைய உபயோகமென்ன
குத்தா: (கூலாய)	{ குத்தருக்களின் சொலவகிருச்சன்;	இதி	{	டாமத என்ன
		தத்தத்திதி:	{	அத்த கருமவசனின் விதி
நாரீயிருத்தா:	{ ஸ்வ திச முத்திரவர்த்திதர வெண்ணில,	அபி	{	யும்
		பவத் ப்ரோணம்	{	தேவரீருடைய கட்டளை யென்
		இதி	{	யும்
		(கூலாய)	{	சொல்லுகிரன்.

* * *—வேதம் க்வத:ப்ரமணமென்றும் அதுதான் ஸ்மருத்திநாஸ புராணம் ணாலே உபநுமவரீக்கப் படுகிறதென்றும்; அவ்விரண்டு பாகங்களும ஆராதக ஆராதயஸ்வரூப ப்ரதிபாத முகத்தாலும் க்வரூப ப்ரதிபாத முகத்தாலும் பகவத் பரமேயாகிறதென்றும் சொல்லி நின்றது கீழ். இதிலும் அத்த கர்ம காண்டத்தில மதாரதரகர்களின் தீர்வாணங்களை மறுத்துப் பரமமகரத்தினின் தீர்வாணத்தை சிறுபித்தருளுகிறார்.

பிரபாகரர்களை வென்னிலை; [கிமீ ததபூர்வம்] பங்குருபமான க்ரீகையானது அப்போதே நசித்துப்போகையாலே அது பலஸ்தனமாகமரட்டாதாப்போலே 'பர்மிலிவ் சரி பர்மிஸிவ் சிவ்' என்஑ிற ந்யயத்தாலே அந்தக்ரீகையின் தர்மமாயிவ் சத்தியம் நசித்துப் போகக்கடவதாகையாலே அதுவும் ஸாதனமாகாது; அந்தக்ரீகையானது தான் நசிக்குமெபாது அபூர்வமென்று ஒன்றை உண்டாக்குகின்றது; அது ஒரு அபூர்வத்தை உண்டாக்குகின்றது; இப்படியே பலவ்ல அபூர்வங்களுண்டாகி பலபரப்பிக்கு அடுத்த முன் கூண்டத்தில் பரமஅபூர்வமென்று ஒன்று உண்டாகி அதுதான் பலபரதமாகின்ற தென்கிளாகன்.

நவீன மீமாம்ஸகர்களோவென்னில் [பித்ருஸாப்யஸாதோ வா கர்த்து: பலதி] அவ்வோகரியைகளெல்லாம் பித்ருகளுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஆராதனங்களாகையாலே அந்த கரியைகளினூடே ஆரதிக்கப்படும் அவர்களின் அநுகரணம் மந்திரமாயிருந்துகொண்டு பலபரதமாகின்ற தென்கிரகங்கள்.

ஆக இப்படி நிர்வலிக்கும் புடைகளிலே ஏதேனுமொன்றிலும் பொருத்தம் துண்டோ வெள்ளை? [இதி ரங்கசேகர் குந்தூர்] இப்படி சொல்லுவார்களாகவும் குத்துவதாகும் மூரார். பரணை காற்றினால் பணிக்குறம்படி எங்கனேயெனின், உத்தராதம் முனிசி செய்கிறார் [தவநர்க்கையாதி] ஜாம் கோமைத் தாகம் முதலியவைகளானி தேவதாராதகம் இஷ்டம் எனப்படும்; குளம் சமைத்தல் கோவில்லை ஏறியருள் பண்ணுவது முகனியவை பூரித்தம் என்பபடும். (இஷ்டஞ்ச பூரித்தஞ்ச இஷ்டப் பாத்தி) இவைகள், தவநர்க்கை—தேவர் குடியை திருவாராதகுமுக ஆனென் னெம்.படி. யஹ்நா நுஷ்டாக் தடாகக் கோபுராதி நிர்மாணங்கள் பலவித கைக்காயமிதே. [பலமிட பவதிரிஜிழிற்று] அகத் இஷ்டப்பூரித்தங்களினால் விதியும் பலமும தேவர்கு டையை திருவுள்ளத்திலுக்கியினாலிற்று உண்டாவது. தந்தத்தரவுக்களிலே களிந்து போகக்கூட வரியையாளுமலை, அவற்றின் சக்தியுமலை, ஆறுமாமுமலை, பிதருஸ்பர ஸாதமுமலை பஸ்ரதம், தந்தத்தகரியைகளாலே ஆரத்தீகப்படுவரரை தேவர்கு டையை திருவுள்ளத்திலே இரு உகப்பு உண்டாவி அது ஸுறிமாளியிருந்து பயன்பெறுவிக் கின்ற தென்கை.

மென்றும் உலகிற காணும் நீதி நித்யவைதித்திக கர்மங்களுக்கும் ஒக்குமாகையாலே அவை ஆவநாகாமங்களைன்று கொண்டு நியமிக அநுஷ்டிததேயாதிலையும், “ஸ்ரீகாமோ யஜெ, மூரிகாமோ யஜெ, பருகாமோ யஜெ, வூரிகாமோ யஜெ, மஜாகாமோ யஜெ” என்றிய நுணையுள்ள விதிகள் அந்தாத அபிபைகையுள்ள அதிகாரிகளைக்குறித்துப் பிறநதன வாதலால அக்கருமங்கள் காமயதருமங்களைப்பெறும். பலகாமகையிருந்தால் அக்கரு மங்களை யதாஷ்டிககலாம்; இல்லையாயில் தவிரலாம்; ஆகவே இது அநுஷ்டிததேயாதிலை மெனப்பெறும். (“நீரீகைதசசெய்” என்று நிர்பந்தமாக விதிப்பது ஆங்கு; “செய்ய வேணுமெனநிருந்தால் செய்” என்பது அநுஷ்டிததேயாதிலை) அபிசாரகர்மங்களும் காமயங் களாகையாலே அவையும் அநுஷ்டிததேயாதிலைகளில் செரும்.

ஸர்வபுத்தகயாஸுவாஸ ஸர்வலேசுவரன் ப்ரஹ்மீஸ்வரிஸ்வர ஸேதகயாஸ அபிசாரகரு மங்களுக்கு அநுமதிதாதம் பண்ணுவதோ எனகிற சங்கையைப் பரிஹரித்தருளுகிருர். [சுடநித்த சர்வதர்வசதேயாதிலைபிசாரகருநி:] என்று. முதலிலே “மாமம் பரதிரயிவ காருணீரீகா ததாதி” என்று எம்பெருமான தன்னுடைய திருவருளடியாக சாகந்தர்ப்ர தாகம் பண்ணினதாகவிறே சொல்லிற்று; அவ்விடத்தில்தானே “சா” என்றும் சொல்லுகையாலே, ஸமபந்தமடியாகப் பண்ணினதாகவென்று சொல்லிற்று இப்படி கருணையாலும் ஒழிக்கவொழியாத உறவினலும் சாகந்தரங்களை யனித்தானுமில் மோக மேதுவான சாகந்தரங்களையே காட்டாதே ஐவிரகபரலெளகிகபோகஸாதவிதாய கதயா பந்தமேதுவான சாகந்தரங்களையும் காட்டுவானேன்? என்று பலரும் ஆகிப்பிப துண்டு; இதற்கு ஸமாநாக மெனன்னெனில்; ப்ரஹ்மீயின் பக்கல் வாதவலயமுடைய ளான மாதவளாவன் மன்தின்ன ஆகைப்பட்ட குழந்தை முகம்கன்றமல் முத்தற மண்ணை தின்னுமப்படி அநுமதிசெய்துவிட்டு, பின்ன அதற்கு மாற்றமருந்து இமொ போரோ “எவ்வயிராக்கம் கரியாயா” என்று “தாயிருக்கும் வண்ணமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலதரமாக்களளவிலும் மாதாஸைப்போல வதஸலுண ஸர்வலேசுவரனும் சேதருடைய ருசிக்டோக பந்தகவர்களையும் தாசிப்பித்தது, பின்ன பந்தநிவர்த்தகபெருநுரோனவறறையும் தாசிப்பிக்கிருன்னென்றும் இதுதான் ஸமபந்த மடியாகவருகிற வாதஸலயத்தின் காரியமாகையாலே இத்தால் ஸமபந்தக்கோத்தை வாராதென்றும் ஆசாசர்வர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள்.

இப்படி வாதஸலயத்தாலே செய்தானென்றாலும், சேதர்களுடைய ருசிக் கீடாக பலஸாதவங்களை விதிக்கிற பந்தக சாஸதரத்தையும் தாசிப்பித்தால் அவர்கள் ஸமஸரித்தே யொழிவதற்குக் காரணமாய்விடாதோ? மோசகசாகந்தரமாக்க் மோன் றையே யானோ பரவர்த்திப்பித்திருக்கவேண்டும் எனகிற சங்கை வவிதாகவே நிற்கும்; இதற்கு இவரீக அருளிச்செய்யும் ஸமாநாகமாவது—அபிசாரவிதியை ப்ரவர்த்திப் பித்ததும் கரமேன அவர்கள் சடேறுகைக்கு இடவழியே எனபதாம். இதுதான் விவரிப்போம்;—

தாமஸராய் அர்த்ததார்க்குத்துக்காகப் பரஹிம்ஸா சேவராய்த் திரிகிற காந்தி கரைக்குறித்து மோசுத்ததை விதித்தால் அவர்களுக்கு அது ருசியாதாகையாலே அந்த பரஹிம்ஸாஸாதமான் அபிசார கருமத்தை “அவிசா யஜெ” இதுவாதிகளாலே விதித்து அவர்களும் அதையதாஷ்டித்துப் பலன கைபுருப் பெறுகையாலே “சாகந்தர முண்டு” எனகிற ஆந்திகயத்தை யடையும்படியாகிறது. ஆந்திகளைப்பிபு “யோநிஹேயே ஸ்ரீகாமோ யஜெ” இதுவாதிகளாலே ஸ்வர்க்கசதி புருஷர்த்த ஸாதகங்களை விதித்து அவ்வழியாலே பரக்குதயாதம் விவேகத்தை யுண்டாக்கும்படியாகிறது. இப் படி ப்ரகருதயாத ஸிவிகைப் பிறந்த பின்பு ஆதம்போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழி யாலே ஸவஸாததாததாய் நீவ்ருத்தியை உண்டாக்கும்படியாகிறது. அதற்குப் பிறகு பரமாதமபோக எவலகணயத்தையும் ததபரப்பிணாதமான் பந்தியையும் காட்டி

அவ்வழியாலே ஸ்வயங்கரத்தால் நிவந்தினாய உண்டாகாதுமாயாதிருது. அதன பிறகு உபயாகத்தாலுஞ்சுத்தவாதிகளாலே தன்னுடனில் ஸ்வயங்க நிவந்திந். பான ப்ரபத்தியிலே மூர்ஷாபாநாதமய வேஷமான் பரதந்தாயத்தை உண்டாகும் மாயாபதிருது. ஆக இப்படி க்ரமத்திலே ஈடுறுகைக்கு இட்டவழியாம். இவ்வழி வைபவ: ஸுத்தரவசத்தோபயா: என்று கருகுவருகிற செவது வைத்தார். சாவதரக தில, கம்பிகையுண்டாகி மேலானேறாடிக்கனிலேறி உவ்நீவித்தது. பி. ரவதற்கு முந்தி மழகாக அபிராரவிதிகள் பிறந்திருக்கின்றன என்றபடி.

[தது:] நிதயகாரித்திக கர்மவிதிகள் அங்கராருபமென்றும் ஸவர்க்காடுகாமய பவநாதாவிதிகள் அநங்கராருபமென்றும் அபிராரவிதிகள் சாத்தரவிசுவாஸத்தைப் பிறப்பித்து ஈடுற நவகருது இட்டவழி யென்றும் நிபபிகப்பட்டுடையாலே என்கை. [ஸ்வீயஸத்யாதி:] ஸர்வஜகங்கங்குக்கும் நிகத்தையே கோக்குமவராயும் அவர் களைத் தருகுவாறு நியமிப்பவராயு மிருக்கின்ற தேவார அரவாருகளுடைய ருசிகருத் தக்கபடி சாஸத்தரவிதிகளை ப்ரவாததிப்பித்து எல்லாருடைய மனோரதகனையும் நிறை வேற்றுவித்து எல்லாரையும் கைவிடாதே ராசித்தருள்வதில் கோகருடையர் எனலு மிடத்தைத் தெரிவிக்கின்ற வேதமானது தேவாரருடைய நித்யங்கங்குயெனனக் குறை யில்லா என்றதாயிற்று.

सर्वेभ्यो विदितसर्वीय इति तदित्यान्विष्यति: । 'ससै हितम्' इति सूत्रम् । शारितः—शासन-

सिन्धुः । (31)

अवाप्तो निषिरितिरस्युर्ध्वभूते सिद्धार्थं अयि गुणरूपश्चवादा: ।

शेषः । त्वयि सकास्सवन्त्यस्ते नोवासाफलविधिर्विशेष एवात् ॥२२॥-

Low Equ
Value

அதனால்தே நிதிநிலைத் புமத்தத்புதே ஸித்தார்த்தா அபி குணரூபங்குத்தவாதா, ஸங்கேச: த்வயி ஸகாஸஸ்வன்யஸ்தே நோவாஸாவலவிதிபி: விசேஷ: ஏவாம் (32)

மேலாங்கேச வகர:	வாரி: திருவரங்க காரே: ஸமந்தமான	அந்த சிந்தி கூட்டுதே இதி வத்	{ 'திட்டே நிதியுக்கின்றது' என்று சொல்லுகிற வித்த பரவாயம்போலே
குணரூபங்குத்த வாத:	{ (தேவாரருடைய) திருக்கவாஸன குணங்கள் திவ்யாதம் ஸவ ரூபம் திவ்ய சரித்திரங்கள் ஆகிய இவ்வந்தரத் தெரவ்ந்து நித உபவித்தப்படுகைகள்	ஸமவயத்தே வஷாம்	{ எனகு பொருத்தமின்றன; தித்தென்ன குணரூபங்குத்த வாதங்களுக்கு
வித்த அத்தர: அபி	{ (சாஸ்யபரங்கங்களிலே) வித்த பரவாஸனாலும்	உபாஸா பவ விதிபி:	{ உபாஸாதத்தையும் பலத்தை பும பரிதிபதிக்கின்ற வாக் யங்களினால்
4ம் த்ததபுதே தவ:	{ புருஷார்த்தத் முதலாயிருக்கிற தேவாரரிடத்தின்	உவிசேஷ:	{ ஒரு அபிசபமுதில்லா.

* * * * *—வேதங்களிலுள்ள வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கின்றன: அவை யெல்லாவற்றிற்கும் ப்ராமாணயமில்லை யென்றும் சில வாக்யங்களுக்கே ப்ராமாணய முண்டென்றும் கொள்வார் பூர்வமீமாம்ஸகா சிலருண்டாகையாலே அக் கொள்கையை மறுத்து ஸகல வைதிக வாக்யங்களுக்கும் துலய ப்ராமாணயமே உள்ளதெனலு மிடத்தை இரத சலோகத்தால் ஸ்தாபித்தருகுகிருார்.

கர்ய பர வாக்யங்களுள்ளும் ஸித்தபர வாக்யங்களுள்ளும் வாக்யங்கள் இரு வகைப்படும்: 1. அதைத் தெய், இதைச் செய் என்று காரியத்தை விதிக்கும்படியான வாக்யங்கள் காரயபர வாக்யங்களுள்ளப்படும். அங்ஙனவ்வாமல் 'அவன் அப்படிப வாக்யங்கள் காரயபர வாக்யங்களுள்ளப்படும். என்னுறபோலே உள்ள நினைமையை உரைக் பட்டவன், இவன் இப்படிப்பட்டவன்' என்னுறபோலே உள்ள நினைமையை உரைக்

குமபடியான வாகயங்கள் எரித்தபர வாக்யங்களெனப்படும். இவற்றுள் முந்திய காரியபர வாக்யங்களுக்கே ப்ரமாமண்யமுன்னடென்பர் பூர்வதந்திகள். ஏனெனவிய; ஒரு பெரியவன் மறநெரு சிறுவனை வேக்கி 'காம ஆய' [பகவைக் கொண்டு] என ஒரு அதைக்கேட்ட அவன் பகவைக்கொண்டு வருகிறான்; பெரியவன் சொன்னதை யும் சிறியவன் செயததையும் கேட்டுங் கண்டு மிராநின்ற உதராதிகளை ஒரு அவயுத பகவன், 'பெரியவர் இரண்டு பதங்களைச் சொன்னார்; அதைக்கேட்ட சிறுவன் பகவைக் கொண்டான்; ஆகையாலே அவ்விருபதங்களுள் ஒரு பதத்திற்குப் பகவும், மறநெரு பதத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டுமெனவிற விதியும் பொருளாயிருக்கின்றது போலும்' என்று உணருகிறான். ஆனால், இன்ன பதத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்று பகுத துணராதிலன், மறுபடியும் அப் பெரியவன் "காம பதக், அச்வமாயன்" [பகவைக் கட்டிவிடு; குதிரையைக் கொண்டு] என்ன; அதைக்கேட்டு சிறுவன் அப்படியே பகவைக் கட்டிவிட்டுக் குதிரையைக் கொண்டார்ந்தமைகண்ட இந்த அவயுத பகவன் அப் பெரியவர் முன்பு சொன்ன வாக்ய ஸாதீயேசத்தையும் இப்போது சொன்ன வாக்ய ஸாதீயேசத்தையும், இரண்டு ஸமயங்களிலும் சிறியவன் செய்த காரியங்களையும் உறநுதரோக்கி இன்னின்ன பதங்களுக்கு இன்னின்னது பொருள் என்று பகுத துணர் வகுவலுகிறான். ஆகவே இப்படியப்பட்ட காரியபரவாக்யங்களுக்கே வ்யுத்த தியை உண்டாக்கத்தக்க ஸாமாதிய மிருப்பதனால் இவைபோலவனவான காரியபர வாக்யங்களை ப்ரமானமாகும். இங்ஙனன்றிகே எப்போதும் எரித்தமரகலேயிருக் கின்ற விஷயங்களைக் கூறும் வாக்யங்களினால் வ்யுதபத்தி பிறக்க வழியில்லாமையாலே அவை அப்ரமானமோயாகும்—என்கிறார்கள்.

இப்பகடம் ஸ்ரீ பரவ்யத்திலே வீரீவாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூர்வமயி, உபபாதித்தபடியோதான் வ்யுதபத்தி பிறக்குமென்ன வெண்ணுது. வ்ருத்த வ்யவ ஹாரத் தவிர வேறிடங்களிலும் கோசங்களாலும் ஆப்த வாக்யங்களாலும் மாந்ர பித்ரு ப்பிருத்திகளின் சிதைகளாலும் ஆகவிப்படி பலவகைகளாலே வ்யுதபத்தி பிறக்கக் காண்கிறோமாயினாலே காரியபர வாக்யங்கள் போலே எரித்தபர வாக்யங்களும் வ்யுத் பாதங்களாய்ப் ப்ரமானமாகக் குறையிலை. இப்பூர்வபாகு எரித்தாத்களை ரெஞ்சிற பதிய ஸைத்தக்கொண்டு இரதர்வாகத்தின் கருத்தை உப்ததுணரவேணும்.

[அதராவதே நிதிரீதிவதிதவாதி]. வேதத்தில், "ஹ்யித், தபாசித், சூசித்" என்றும்போலே விதிபரங்களாகவும், "நாஸு முஸுரிஷி குயித், ந லிசிவித், ந விஸந ஸாவ்" என்றும்போலே நிதிவதபாங்களாகவுமுள்ள வாக்யங்களைக் காணெ ப்ரவ்ருத்திக்கும் நிவ்ருத்திக்கும் உபயுத்தவர்களாகுமாயினாலே இப்படியப்பட்ட வாக்யங்களே ப்ரமான மாகும்; இங்ஙனன்றிக்கே எமபெருமரணுடைய ஸவரூப ரூப துண விபூதி எரித்தாதி களைக் கூறுகின்ற வேத வாக்யங்கள் கராய பரவகளைத்தக்கே எரித்தபரங்களாகையாலே அவை ப்ரமானமாக மாட்டாமலேயென்ன; ஒரு குறையுமின்றிகே ப்ரமானமாக வற்று என்கிறார்.

[தணுருபவருததவாதா எரித்தார்த்தா அபி] ஞானம் ஆகந்தம் முதலிய திருக் கையான குணங்களையும் நிலையமன்ன விக்ரஹ கைவஸ்கண்யத்தையும் ஸருஷ்டி முத லிய வ்யாபாரங்களையும் பற்றிப்பெய்கின்ற வாக்யங்களை ஸாத்ந்யபரவகளைத்தக்கே எரித்தபரவகளாயிருந்தபோதிலும், [புமர்த்தபூதே த்வயி அதராவதே நிதிரீதிவத் ஸடரவ்யாதே] 'அதர நிதிராவதே' [இவ்விடத்திலே நிதியுண்டு] 'புத்ராவதே ஞாத்', [உனக்குப் பிள்ளை பிறந்தது] 'பித்ராதே ஸுகமராவதே' [உன் தந்தை இனிது வாழ்கிறார்] இதயாதினான ஸ்வரூபரவாக்யங்களையவை ப்ருஞ்ராத்ராவபோத் தங்களாய்க் கொண்டு கராயபர வாக்யங்களேபோலவே ப்ரமானமாகிறுப்போலே "सत्यं ज्ञानमकं नम, यद्वर्णस्वर्गदिव्य, एतस्य कविविदिवै नृपते, न एवोऽन्तरादिवै दिव्यः"

புனோ ஈஸ்தே, தஸ்ய யதா கர்யாஸ் புஷ்டிகேவயஸிவீ, அயாயமானோ வஹுஷா விஜாயதே” இத்யாதிகளான பலவாயிரம் ஸ்வரூபபர வாக்யங்களும் “ஜஸ்திஸ்திமேன ஸ்ரீகாமோ யஸே” இத்யாதிகளான தார்ப் பரவாக்யங்கள்போலே ப்ரமான்னங்களாகக் குறையிலவானயாரில இவை ஸ்வத: புருஷார்த்தபூதரான தேவாரிடத்தில் தாராளமாக அக்வயிகளுந் தன.

[ஏவாஸ உபாஸஸவலிவிபர் ஸ்விசேஷ:]. ஏவா—குணரூபவாதானமியல்வ:, குணம் ரூபம் சேஷ்டிதம் முதலானவற்றை ப்ரதிபாதிக்கின்ற எரித்தபரவாக்யங்களுக்கு: “ஔஸ்யோ மஸ்தஸ்யோ ட்ரஹ்யோ நிதிவ்யாஸிதஸ்ய:; ஸ்ரநிவாமோசி பரம்” இத்யாதிகளான உபாஸஸவிதர யக பல போதகவாக்யங்களாலே அதிசயமுண்டாவதில்லை யென்றபடி. இதன் கருத்தை விவரிப்போம்:—தார்ப் கசண்டத்தில் “வாய்வே ஸ்வேமாஸ்தே மூகிகாமோ வாயுவீ ஷேபிஷா தேவா” என்று ஓதப்பட்டுள்ளது: இதில் “வாய்வே ஸ்வேமாஸ்தே மூகிகாம:” என்கிற விதிவாக்ய மானது பரவார்த்தபரமானவாலே ஸ்வத:ப்ரமாண மென்றும் “வாயுவீ ஷேபிஷா தேவா” என்கிற அர்த்தவாத வாக்யமானது ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திபோதகமல்லாவிடினும் விதி வாக்ய சேஷமாய்—விதிவாக்யத்தோடு ஏகவாக்யத்தவத்தை அடைந்ததாய்க் கொண்டு ப்ரமாணமாகிறது என்றும் நிர்வஹிக்கொப்போலே: இவ்ருகும் குணரூபசேஷ்டார்ப வாக்யங்கள் ஸ்வத:ப்ரமாணமல்லாவிடினும் “ஔஸ்யோ மஸ்தஸ்யோ ட்ரஹ்யோ நிதிவ்யாஸிதஸ்ய:; ஸ்ரநிவாமோசி பரம்” இத்யாதிகளான உபாஸஸவிதரயகபலபோதகவாக்யங்களோடு ஏகவாக யத்தவத்தை [சேஷத்தவத்தை] அடைந்தனவாய்க் கொண்டு ப்ரமாணமாய்கிறது அதி சயத்தைப் பெறுகின்றன என்று நிர்வஹிக்கவேண்டிய அருமையுபயிலை: கீழ்ச்சொன்ன விதமாக ஸ்வத:ப்ரமாணமாய்க் நிர்வஹிக்கக் குறையிலலை யென்றபடி.

இவ்விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தின் முடிவிலும் ஸமர்வயாதி கரணத்திலும் இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது: இந்தச் ச்லோகம் பெரும் பாலும் ஸமர்வயாதிகரண பாஷ்யப்ரக்ரீயையை அநுஸரீத்ததென்னுமிடம் ச்லோகத் திலேயே முதல் பாதத்தாலும் ‘ஸமர்வயாதே’ என்கிற (ஸு சமந்வத் என்றி ஸுதத்ர ஸமாசக) க்ரீயாபத ப்ரயோக ஸ்வாஸ்யத்தாலும் ஸுதிக் தம். “சமந்வ:—சமந்வய: ; புவாரிதவ் அந்வ ஶ்வ:; | பரமபுரவாய்மூலவ் அந்வயிகசிஷ்வானந்தவலாஸ ஶ்ரணோ:மிஷேவதவ் அந்வயத் க்—ஜாஸ்பமாணகத் திவ்யஸ்யேவ்ய: |” என்று தொடங்கியுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யஸூத்திகள் முழுதும் இந்தச் ச்லோகத்தின் ஸுஸபஷ்ட தாத்பர்யஜ்ஞாத் திறகு மிகவும் அநு கூலங்கள். “ஶ்ரணவலாத் திஷேஷணாநா:; து:ஸாஸமிந் தேவ் திஷேஷலாஸ்க்ராதிவ் ரநிஷ்வயதிஷ்டிவத் அஸோஷ- ஶ்வாதானாஸாஸ்யசாநமாவவ க்யோயோகிதஸ்யே சிவ: |” இத்யாதி ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண பாஷ்ய ஸ்ரீஸூதிகளும் குறிக்கோள்களத்தக்கன.

பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை போதிக்கும்படியான வாக்யங்களுக்கே ப்ரமாண்ய முண்டு என்றதைக்கண்டிப்பது மாத் திரமே ஜிஜ்ஞாஸாதிகரண பாஷ்ய விவக்ஷிதம். ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி போதகமாயிருந்தாலும் புருஷார்த்ததாவயப் போதமுண்டாகாத வளவில அந்த வாக்யம் ப்ரயோஜகபர்யவஸாயிவாக் மாட்டாமையாலே, ப்ரயோஜக பர்யவஸாயிவாக்யத்திற்கே ப்ரமாண்ய முண்டென்று கொள்ளவேண்டுமென்றும், பர ப்ரஹ்மஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிசேஷ்ட ப்ரதிபாதக வேதாதக வாக்யமாகிகன் அக்வதி ப்ரஹ்மஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிசேஷ்ட ப்ரதிபாதக வேதாதக வாக்யமாகிகளாகையாலே அதிசயாகாத ஶ்ரணங்களாய்க் கொண்டு பரமப்ரயோஜக பர்யவஸாயிகளாகையாலே

‘தவ வேசமளி நிவிரயதி’ இத்யாதி வாச்யங்கள் போலே அவையும் பரமரணங்களை யென்று அமர்த்திப்பதில் வேக்குடையது ஸம்ஸ்வாதிகரண பூரீபாஷ்யம்.

[உபாஸாபலவிதிபி:] உபாஸாத்துக்கு விதி உண்டேயென்றிய பலத்துக்கு எங் குமவிதி திடையாதே; அப்படியிருக்க இங்கு ‘உபாஸாபலவிதிபி’ என்று எங்கனே அருளிச் செய்யலாமென்று சிலர் சங்கடிக்கட்டும். பலம் விதிவிய்யமன்றென்பது லாபாதவமே. ஸாத்ஸவீதாயகவாக்யத்திலேயே பலஸ்ரவணமுமுண்டாகையாலே உபா ஸாமசே விதியையும் பலாமசே ப்ரதிபாதநமாத்ரத்தையும விவகித்தது ‘உபாஸாபல விதிபி’ என்றருளிச் செய்தாரென்றுணர்க. “**सप्तविदासोऽपि परम्**” என்ற ஒரே வாக்யத் தில் ப்ரஹ்மவேதநமாத்ர ஸாத்ஸத்தின் ப்ரதிபாதகமும் ததவாப்தியாகிற பலத்தின் ப்ரதிபாதநமு மிருக்கிறபடி காண்க.

वयासाकलविधिभिः -- कलपतिपादनविधिद्विषासनविधायकवायैरित्यर्थः—என்னலாம்.

நாளகாவது பாதத்திற்கு வேறுவகையாகவும் சிலர் பொருள் நிர்வஹிப்பார்கள்; குணரூபங்கூத்தவாதங்களுக்கு உபாஸாபலவிதிகளோடே வைலக்கையமில்லை; அதாவது—உபாஸாஸவீதாயகவாக்யங்களும் பலப்ரதிபாதகவாக்யங்களும் எப்படி அந்யசேஷ மாகாதே ஸ்வதஃப்ரமரணங்களாகின்றனவோ, அப்படியே குணரூபங்கூத்தவாதங்களும் ஸ்வதஃப்ரமரணமாகின்றன வென்கை. ‘உபாஸாபலவிதிபி:’ என்று பஞ்சம்யத்தமரக இருந்தால் இப்பொருள் ஸ்வரஸ ப்ரதிதமாகும்.

ஆக இந்த ச்லோகத்தால்—எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபகுணவியூதி செஷ்ட தங்களைப் பேசுகின்ற உபநிஷத்தவாக்யங்கள் எந்தப்ரங்களுக்காயிருந்தாலும் ப்ரமப்ரயோ ஜஸூதனை எம்பெருமானிடத்தில அந்வயிக்கையாலே ததுபாஸாஸவீதாயக வாக்யங்கள் போலே இவையும் ஸ்வதஃப்ரமரணமாகக் குறையில்லை யென்றதாயிற்று. (22)

देवो देहिनि कारणे विवृतयो जातिर्गुणाः कर्म च द्रव्ये निष्ठितस्त्वद्विवचनमास्य्यात् तथैव जगत् ।

विष्वे स्वयम्भिन्मसे जगदिवे तेनाद्वितीयसतः मायोषाधिकारसङ्करमा का नाम रक्षेधर । ॥२३॥

தேவோ தேஹிநி காரணே விவ்ருதயோ ஜாதிர் குணா: கர்ம ச

தர்வ்யே நிஸ்திதந்ருபுந்நிவசஸன் தாத்ஸ்த்பாத் ததேதம் ஜகத்,

விச்வம் த்வய்யபிமக்யனே ஜகதிலே தேகாத்வியன் தத:

மாயோபாதிவிநாஸஸ்கரகதூ கரி ஸம் ரக்ஷேத்வா !

(23)

தேவரட்சேவா:	வாசீத் திருவரககரதரே,	தத:	அன்விதமாகவே
தேதம:	சரிமரணது	இதம்	இந்த
தேதநி:	ஆத்மாவிலிடத்திலும்,	விசுவம் ஜகத்	எவ்வாவகத்தையும்
விச்ருதய:	{ (சார்யரூபமான) விசுவாக்	தவயி	தேவரிடத்தில்
	ளானவை		
காரணே	{ தவகன் கிரணவன் தவிலிடத்	அபிம்யயே	{ (நிஷ்டதரூப புத்திவசாயம்
	திலும்,		படி) களாஃபித்திருக்கிறீர் !
ஜாதிர் குண:	{ ஜாதியும் குணமும் கருமமும்	தேக	ஆகையிலே
கர்ம ச		அந்விதய:	அந்விதயாக
தர்வ்யே	தர்வயத்தினிடத்திலும்	ஜகதிலே	சொல்லப்பட்டார் ;
	{ ஒருபோதும் விடீய கிளவாதிருக்	ததி	ஆதலால்
தாத்ஸ்த்பாத்	{ கும் விசேஷணமென்கிற	மாயா உபாதி	மாயை, உபாதி, விசுவம்
	காரணத்தினால்	விசுவஸ்கர	{ என்னுமிவற்றின் ஸம்பந்தப்
கிஷ்டதரூப	{ ரூபத்தின் அதுபவம் வ்யவ	சதா	பேசுகானது
புத்திவசா:	{ வசாயம் என்னுமிவை நிஸ்த	காரண	எது?
	திருக்கப்பெற்றுள்ளன ;		(அது பிசு கு என்பது.)

* * *—ஸித்தபரவாச்யங்களுக்குப் ப்ரமான்ய முண்டெனது கிழலோகத்தில் ஸ்தாபிதருளிஞராய, இதில் அந்வித்யருகிற்கு அர்த்தகோவாஸ மருளுகிறார்.

சாஸ்தோக்ய உபநிஷத்தில் (0-2-1.) “**सदेव सोऽयदमम आसीदेकमेवाद्वितीयम्**” என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமானதென்றும் மற்ஹெவலாய பொருளும் பொய்யென்றும் கூறுகின்ற அத்வைதவாதிகள் இந்த வேதவாதத்தை மூக்கிய ப்ரமான்யமாகக் கூட்டுவார்கள். இதில் ‘அந்வித்யம்’ என்ற ஒருபதம் மூக்கிய மானதாகக் கொள்ளப்படும். ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உளது, மற்றொன்றும் இல்லை. பெண்பதாக இப்பதத்தால் விளங்குகின்ற தெனபர் அத்வைதிகள். ‘ப்ரஹ்மமும் ஸத்யம், மற்ஹெவலாய பொருளும் ஸத்யமே’ எனக் கொண்டும் விசிஷ்டாதவைதிகளும் மற்ஹவர்களும் இதற்கு என்ன சொல்கிறார்கள்? என்பதை இங்கு நாம் கருவகச் சொல்லுவோம்:—

‘அந்வித்யம்’ என்ற பதத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருத வியாகரண சாஸ்தரத்தை யொட்டி இரண்டுவதமாக வ்யுத்தபதி கூறலாம்; **‘அந்வித்யம், அந்வித்யம்’** என்று வீக்ரஹம் செய்யதால் தத்புருஷஸம்ஸாரமும். **‘அந்வித்யே த்விதீயம் வஸய, (அவஸது) வஸமித்’** என்று வீக்ரஹம் செய்தால் பஹு-வீக்ரஹம் வஸயம். இவ்விரண்டு வழியில சிஷ்யங்களினை பதத்தால் ‘ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உளது, மற்றொன்றும் இல்லை’ என்ற பொருள் கிடைக்கமாட்டாது. இங்கு அந்வித்யபதம் ப்ரஹ்மவிசேஷணமாக யிருக்கின்றது. ஆகவே பொருள் பொருளாகச் சொல்லவேண்டும். அந்வித்யபதத்தின் முதலி லுள்ள நகுளுக்கு இங்கு மூலகையான பொருள் கூறலாம்; அவையாவன—**வேருளது, ஒப்பானது, மாருளது, என்பனவாம்;** “**सत्सारादयमवश्यं सत्यं सत्यता । अवाश्रित्य द्वितीयं नवर्थात् द्विर्विता: ॥**” என்பர் வையாகரணர். அந்வித்யம்—இரண்டாவது பொருளில் வேருளது, இரண்டாவது பொருளுக்கு ஒப்பானது, இரண்டாவது பொரு ளுக்கு மாருளது என்பதாக அர்த்தமாகும். இம்முன்று விதமான அர்த்தத்திலும் ப்ரஹ்மம் தவிர வேருென்றுமில்லை பென்று ஏற்படமாட்டாது. முதல் அர்த்தத்தில ப்ரஹ்மம் இரண்டாவது பொருளின்க்கட்டிலும் வேருளது என்றதாகும். அப்பொழுது இரண்டாவது பொருள் ஒன்று உண்டென்றும் ப்ரஹ்மம் அதனில வேறுபட்டதென்றும் தோன்றுமே பொழிய, ப்ரஹ்மத்தவிர வேருென்றும் கிடையாதென்று தோற்ற மாட்டாது. இரண்டாவது அர்த்தத்தில், ப்ரஹ்மம் இரண்டாவது பொருளொடு ஒக்குமென்றும் அப்போதும் இரண்டாவது பொருள் இல்லை பென்று ஏற்படமாட் டாது. உபமாவலவதுவும் உபமைய வஸதுவும் தனித்தனி இயந்தரவொழிய உவமை கூறமுடியாது. மூலம் சந்திரனைப் போன்றது என்றும் உபமாவான சந்திரனும் உபமையமான முகமூர் வெவ்வேறு வஸதுவென்று ஏற்பட்டே தீருமானறே. இனி, முன்றாவது அர்த்தத்தின், ப்ரஹ்மம் இரண்டாவது பொருளுக்கு மாருளது [விருத்த மானது] என்று சொல்லப்படும்போதும் இரண்டாவது பொருள் ஒன்று இருந்தே யாகவேனும் ஆகவே இவ்வர்த்தத்திலும் இரண்டாவது பொருள் இல்லையென நேற்படாது. ஆக இம்முன்றுவிதமான அர்த்தங்களிலும் இரண்டாவது பொருளின் உணமை ஏற்படுமெய்வலது இல்லாமை ஏற்படவழியேயில்லை.

இனி நகுளுக்கு அபாவம் அர்த்தமென்று கொள்ளப்பார்த்தால் அந்வித்ய மெனப்பதற்கு இரண்டாவது பொருளில்லாமை தன்று அர்த்தமாகும். அப்போது அந்வித்ய மெனபது விசேஷணபதமாகமாட்டாது. விசேஷ்யபதம் வேருகி இது விசேஷணமாத்ரமாயிருக்கையாலே இங்கு அபாவத்தை அர்த்தமாகக் கூறவது பொருத்தாது.

இனி, தத்புருஷஸம்ஸத்தைவிட்டு பஹு-வீக்ரஹம்ஸத்தை வைத்துக்கொண் டாலும் ப்ரஹ்மத்தவிர வேருென்றுமில்லை பென்று ஏற்படவழியில்லை. ‘சாஸ்தி த்வி

தியம் யஸ்ய தத் " என்று பஹுவீர்ஷி செய்தால் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸம்பந்த முள்ள இரண்டாவது வஸ்துவிலியென்று ஏற்பட்டாலும் வேறு வஸ்துவே இவ்வு யென நேறப்பட மாட்டாது.

" एवं गुणमनन्तं " என்று வேதமானது ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் கூறுவ தால் அந்த லக்ஷணம் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸம்பந்த முடையதாயிருக்கவேணும். அந்த லக்ஷணத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸம்பந்தமேயில்லையானால் அது லக்ஷணமேயாக மாட்டாது. அந்த லக்ஷணத்திற்கு ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தமுடைய இரண்டாவது பொருள் இவ்வு யென்று காட்டக்கூடாது. 'ந த்வீதியம் யஸ்யமித் தத்' என்று பஹுவீர்ஷி செய்தால் ப்ரஹ்மத்தில் இரண்டாவது பொருள் இவ்வு என்றாகும். 'இங்குப் பாண் யில்லை' என்றால் இங்கு என்று குறிப்பிடும் ஒரிடத்தில் பாண் யில்லையென்று ஏற்படுமெ யன்றி எங்குமே யில்லை யென்பதாக ஏற்படாது. ஒரு வஸ்துவை இவ்வு யென்று நீடுநிக்குமபோது அந்த வஸ்து எங்காவது ஒரிடத்தில் இருந்தாகவேண்டும். 'முயற் கொம்பு இவ்வு' 'மலடி மகன் இவ்வு' என்று நாம் சொல்வதுவதும் 'முயல் இவ்வு' யென்றாலுது கொம்பு இவ்வு யென்றாலுது, மலடி இவ்வு யென்றாலுது மகன் இவ்வு யென்றாலுது ஏற்படமாட்டாது. முயலுக்கும் கொம்புக்கும், மலடிக்கும் மகனுக்கும் ஸம்பந்தமில்லை என்பதாக ஏற்படும். எதை இவ்வு யெனகிறோமோ அது எங்காவது ஒரிடத்தில் ப்ரஸீதமாயிருக்கவேண்டும். ஆகவே, 'ப்ரஹ்மத்தில் இரண்டாவது பொருள் இவ்வு' என்று என்னாலுது அது எங்குமே யில்லைபென்று ஏற்பட வறியில்லை. ப்ரஹ்மத்தில் இவ்வு யென்றால் மறிகுறிடத்தில் இருக்கிறதென்று ஒப்புக் கொண்டதாகவே ஆகும்.

ப்ரஹ்மம் இரண்டாவதல்ல—என்று சொல்வதானால் அது முதலதோ முற்ற வதோ என்று அபிபிரய மெற்படுமெயல்லது ப்ரஹ்மம் தவிர மறிகுறையுமேயில்லை யென்பதாக ஏற்படவே மாட்டாது.

ஆனால் 'அதவிதீயம் ப்ரஹ்ம' என்பதற்குப் பொருளென்? என்று கேட்கலாம். கேண்மின்; சோளமஹாராஜன் உலகத்தில அதவிதீயனாயிருக்கிறானென்றால் அவனுக்கு நிகரான வேறொருவரில்லை என்று பொருள் கொள்வதுபோல் இங்கும் ப்ரஹ்மம் 'அத் விதீயமென்றால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நிகரானது மறிகுறையில்லை என்றே பொருள் கொள்ள வேணும். 'சோளராஜன் அதவிதீயன்' என்றால் அவனுக்கு மக்களில்லை, மனையில்லை, மனையில்லை, உடுக்கத்துணியில்லை என்று அர்த்தமாகுமோ? அதுவே அர்த்தமானால் அந்த லாக்ஷியம் சோழ ராஜனைப் பழிப்பதாகுமே யொழியப் புகழ்வதாகுமோ? அத் விதீய சோளராஜன் என்பது புகழ்ச்சொல்லெயன்றிப் பழிச்சொல்லன்று. அதுபோல இங்கும் அதவிதீயம் ப்ரஹ்ம என்றால் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸமாநமான வேறொரு வஸ்து யில்லையென்று அர்த்தமே யொழிய ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணமில்லை, விபூதியில்லை, நீதந தாலர்களான ஜீவர்களில்லை, உலகமில்லை என்று அர்த்தமாகமாட்டாது. வேதம் முத லிய பரமானவகளினால் எரித்தமான் கைலாசத்துக்களும் ஜீவாத்மர்களும் அனர்த குணங்களும் இந்த அதவிதீயம் என்ற சொல்லால் இல்லாசெய்யப்படாது. ப்ரஹ்மத் துக்கு அநாத குணங்களும் உபயவிபூதியும் அநாத ஜீவராசிகளும் உண்டென்பது சாஸ்திர எரித்தம். (न तस्य व्याप्यकश्च दृश्यते) எனகிற வேத லாக்ஷத்திற்குப் பொருள்தி யபித இவ்வாததம். *पादोऽयं विद्या मृगानि, विपदसाधुं विवि எனகிற ச்ருதிபாணது ஸர்வ பூதங்களையும் சசுவரனுடைய விபூதியின் ஏகதேசமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பல ச்ருதி ஸம்சுதி புராணநிகளால் எரித்தமாகும் குணங்கள் விபூதிகள் முதலியவற்றை மறுக்காமலும் உலக வியவதஹாரத்தை யொட்டியும் அதவிதீயச்ச்ருதிக்கு அர்த்தம் செய வதில் எவ்விதமான ஈததமும்மில்லை. ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒப்பான வேறொரு பொருளில்லை யென்பபித அதன் அர்த்தமாகும். இதைவிட்டு, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மறிறவை

பெயலாம்-பொய என; [தாச ஓர் ஸித்தாந்தத்தை அமைத்துக்கொண்டு அதற்கு உபபலமாக இந்த சூத்திரியை இழுப்பதெனஞ்ஞ பொருத்தமுடையதாக இராமு என்பதே உலகத்தை ஸத்யமாகக் கொள்ளும் நமமுதலிகளின் திருவுள்ளம்.

ஆக; அக்வித்யச் சூத்திரியை நிர்வஹித்த கட்டளை ஸாமுத்திரிகளுக்கு எளிதில் கரணிக்கக்கூடியதுமீது. சிறிது புத்தி பரிசீரமைத்தை ஸமிக் கவலவாகளுக்கு நிர்வஹிக்க வேண்டிய கட்டளை இந்தச் சேலாகத்தில் அருளிச்செய்யப்படுகிறது.

[தேவோ தேவநீத்யாதி] தேவா தேவநீதி நிஷ்டிருபுத்தி வசந தாதஸ்தயாத; விக்குதயா கரணே நிஷ்டிருபுத்தி வசநா; தாதஸ்தயாத; ஜாதிஞ்ஞகர்மாணி தரவயே நிஷ்டிருபுத்தி வசநகரி, தாதஸ்தயாத—என்று அரவயித்துக் கொள்க. तस्मिन् तिष्ठतीति तत्त्वम्; तत्त्वस्य भावः वात्सल्यम्; तस्यात् । அதில இருப்பதனாலே என்றபடி. बुद्धिश्च वचने च बुद्धिवचने; रूपस्य बुद्धिवचने—रूपबुद्धिवचने । (ஸபிவயகமதிவிஷ்-காராவிஸ்ய) நிஷிதே ருபுபுத்திவசநே யஸ ச:—निष्ठिरूपबुद्धिवचनः ।

[தேவா தேவநீதி நிஷ்டிருபுத்திவசந: (குதா) தாதஸ்தயாத:] தேவமதுங் பரதி சரீரமானது அநத சரீர விசிஷ்டணை ஆத்மாவிலிடத்தில் அபிநந்தவே ப்ரதிதி வ்யவஹார வியயமாயிருக்கின்றது; ஏன்? அபருதக்ஸித்த விசேஷணமாகையினாலே. [தேவோஹம், மதுஷ்யோஹம்] என்றிறே ப்ரதிதியும் வ்யவஹாரமும் உண்டாயிருப் பது. தேவஹாசியான தேவமதுஷ்யாதி சப்தவகளுக்கும் ஆத்மஹாசியான அஹம் சபதத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் காணப்படாநின்றது; இது எங்ஙனே? [தாதஸ்தயாத:] ஓன்றை ஒன்றுவிட்டுப் பிரியாத விசேஷண விசேஷயங்களுக்கு அபிநந்தவே ப்ரதிதியவ்யவஹாரங்கள் கூடுமிதே.

[காரணே விக்குதயா] விக்குதிபாவது விகாரம்; அதாவது—கார்யபூத்கட்பாதி கள். அவை ஸவகாரண பூதமான மண, நூல் முதலியவற்றில் நிஷ்டிருபுத்திவச நங்களாயுள்ளன; (அதாவது) 'यूय यूय यूयः' என்றும் 'तनु तनु तनुः' என்றும் கார்ய காரணங்களுக்கு அபிநந்தவே ப்ரதிதியவ்யவஹாரங்களுண்டாகின்றன வெளக-இதற்கும் காரணமென்னென்னில்; [தாதஸ்தயாத:]

[ஜாதி: துணை கர்ம ச தால்யே.] கடத்வம், படத்வம், கோத்வம் என்றும் போலே சொல்லப்படுகிற ஜாதியென்ன, கருமை வெண்மை செம்மை முதலான குணங் கென்ன. போதல் வருதல் நிறநல் இருத்தல் கிடத்தல் முதலான கருமங்கென்களை ஆகிய இவை கட்பாதிருபத்தரங்கங்களில் நிஷ்டிருபுத்திவசநங்களாயுள்ளன. (அதாவது) यय गौः शुद्धः ययः ययौ गच्छति, என்றும்போலுள்ள வ்யவஹாரங்களை விவக்ஷித்தபடி. [ததா] தேம த்ருஷ்டாந்தமுதத்தால் சிஷித்தத்தை தார்ஷ்டாந்தத்திலே உபஸம்ஹரித்துக் காட்டுகிறபடி. தேஹத்துக்கும் தேஹிகும. காயத்திற்கும் காரணத்துக்கும், ஜாதிஞ்ஞ கர்மங்களுக்கும் த்ரவயத்துக்கும் அபருதக்ஸித்தி நிபந்தமாக ஐக்ய நிந்தேசம் கூடுகிறுப்போலே இந்த ஜகத்தோடு தேவரோடு உண்டான அக்விதி யத்வவாதமும் தாதஸ்தயாதேவ தேஹதோ கூடுமென்று அதிதேசித்தாராயிற்று.

[இதம் விசவம் ஜகத் தவயி அபிமந்யஸே] கண்ணில் காணகிற எகல ஜகததை யும் தேவரீரீடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதமாக ஸங்கல்பியாநின்றீர். [தேர்] இந்த ஜகத்தடைப தேஹமாய் தேவரீர் தேவநியாய், இவையண்டை கார்யமாய்தேவரீர் காரணமாக, இவை யடைய ஜாதிஞ்ஞ கர்மங்களைப்பாதிபாய் தேவரீர் த்ரவ்யமாய் ஆகவிப்படி யிருக்கை யாலே யென்கை. * यस्यास्मात्परि वस्य दृषिमी कस्मिन् इत्थान्दियात् सिद्धिस्तुत्तकं पक्

வசசாரமென்னுமிடம் விளங்கிற்று. சரேய சோயேவம சாசித் ஏகமேவாதீதிஃ இத்யாதி யால விபாகாநாஹ ஸூக்ஷ்மசித்திதிவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு காரணத்வம் விளங்கிற்று. एतस्य वा अक्षरस्य प्रसासने गार्गि बाबापृथिवी विधृते विद्वतः इत्यादिபயரல் ஐகீத்தானது ஐரதி குண காமதுலயயேசகஜேஷமமென்னுமிடம் விளங்கிற்று. सर्वानुपविश्य, सच्च लक्षणम् । विश्वमेवेदं पुरुषसद्ब्रह्मपूजनीवित इत्यादिபயரல் தாத்ஸ்த்யமேவ வாரியமேவ ஸாமாநாதிகரணப ஸீபாததம் எனனுமிடமும் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

[தேவ அத்விதியோ ஐகதிவே] ஜேம்ச்சொன்னபடியே சித்தித்திராத்மத்வ, தத காரணத்வ, ததாதாரதவங்களாலே அனுபவரேவசபூர்வகமாக ஸ்வபாயநதபாயவாரித நாமரூப லயாகரணப்ரவிண புருஷாக்தரவதின் என்பதே அத்விதிய சப்தார்த்த மொன்று நிர்வஹித்ததாயிற்று.

[மாயோபாதித்யாதி] நிர்விசேஷ சித்மாந்ரமான ப்ரஹ்மமொன்றே மாயாப்ர ப்யாயமான அவித்யையினாலே ஸ்வகத-காநாத்வுத்தாதக் காண்கிறதென்று சங்கரமத்ய, அந்திகரணத்யுபாதிபேதத்தாலே பிரகமாகா நின்றதென்று பாஸகரமதம். ப்ரஹ்மமே சித்தாதிருபண பரிணமிக்விதென்று யாதவப்ரகாசமதம். இப்படி அவரவர்கள் யாவோ பாதிவிகாரங்களைக் கல்பிப்பதானது அத்விதியசநுநிர்வஹார்த்தமெயிரே ; இவை யொன்றும் கொள்ளாமல்தானே அத்விதியச்சுதி. எனினாக நிர்வஹிக்கப்படுதவாங் [மாயோபாதிவிகாரஸங்கரகதா கா நம] என்கிறார். ... (28)

स्मृतुस्त्वितिपृथिविस्मृतिविवनन्वापनैरास्मरते शेषोऽपि: प्रपञ्चो वपुरिति अक्षरस्य नामेववादा: ।

சர் ஸ்மவதாய் சகரமபிவந் ததவஸ்யவாடா: ஸ்மரணா ரஹாமபண ! விபிவிபிவிக்ஸாமினே ||29||

ஸ்தித்யுத்தத்தி ப்ரவ்ருத்தி க்ரஸகியமகல்யாபகைகராத்மநஸ் தே
சேஷோசேஷ: ப்ரவ்ருசோ லபுசிதி பலதஸ் தஸ்ய காபேதவாதா:
ஸர்வம் கல்வைததாத்மம் ஸகலபிதமஹம் தத்த்வமஸ்யேவமாரீபா:
ல்யாக்க்பாநா ருக்ஞதமப்ரவண ! விஜுபிபி வைதினைஸ் ஸார்வபௌமை: (34)

தேவ ரகததம்	திருவாகம் பெரிய கோவிலில்	பலத:	தேவர்க்கும்
ப்ரவண:	ஊற்ற முகையிரானே !	தஸ்ய ச	அவ்வுலகத்திற்கும்
வ்ருதி: 2	சேணத்தாலும்		
உத்தத்தி	கருவடிப்பதாலும்	அபேதவாதா:	அபேதத்தைச் சொல்லுமள வான
ப்ரவ்ருத்தி	{ காலியகவளில் } ப்ரகர்த்தனம்		
	{ சேய்வதாலும்		
கரண	{ ஸமயத்தில் } திருவயிற்றினுள்	ஸர்வம் கறு, ஐத	{ ஸர்வம் கறு இதம் ப்ரஹ்ம, ஐதாத்மயபிதம் ஸர்வம், ஸகலபிதமஹம் ச ஸான
	{ சொல்வதாலும்	தாத்மம், ஸக	
கியம	{ ஒவ்வொரு வந்தவிலும் உட்	ஸம் இ தம்	
வ்யாபகா:	{ புகுது சிவப்பதாலும்	அஹம், தத்	
ஆதமா:	{ எகருச் சிவப்பிப்பதாலும்	த்வம் அவி	
தே	{ ஸர்க்காமாவலிருக்கின்ற	ஸம் ஆத்யா:	{ தேவா, தத்த்வமஸ்ய ச்வேச தேவோ வந்திவ
சேஷ:	தேவர்க்கு		
அ சேஷ: பர	சேஷப்பட்டதான	விஜுபிபி	புறவான ப்ராணகன்
பஞ்ச:	{ உலகமுழுதும்	ஸக திவா:	
		ஸர்வ	
வய: இதி	{ (தேவர்க்கு) சர்வமாகின்ற	மௌமை:	{ ஸக திதத்த்வமர்வளினு
	தென்தே காரணத்தினும்	வ்யாக்க்பாநா:	{ (பொருத்தமு உடய வயர) விவாதியவளிக்கப்பட்டன.

[illegible]

இதில் உத்தராதர்த்தத்தில் உதாஹரித்தருயிள்ள உபநிஷத் வரிகயங்களுள் 'தந்த்வமஸி' என்கிற வாக்யத்தை அதைவதிகள் தங்களுடைய வாதத்திற்கு மிகவும் முக்கியமனதென்று கொண்டு வாதிக்கிறபடியால் அதை சொல்வவேண்டும்வற்றை எளிதாசச் சொல்லுவதிலும் இங்கு, சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் ஆளுவது அந்தாயத்திலே கண்டாவது கண்டம் முதல் பரிணாமத்து கண்டம் வரை ஒவ்வொரு கண்டத்திலும் இந்தமாதிரியான வாக்யமும் காணப்படுகிறது. பூர்வோத்தர வாக்யங்களோடு சேர்த்து இந்த வாக்யம் 'अपेक्षास्यमिदं सर्वं कस्यैव स आत्मा सर्वस्वमसि श्वेदेकैतोः' என்று ஒப்பப் பட்டுள்ளது.

இந்த அத்தியாயத்தில் மஹர்ஷி உத்தரவுகள் தமது குமாரன் ச்வேதகேதுவுக்குப் ப்ரஹ்மஸவரூபத்தை உபதேசி்கிறார். எட்டாவது கண்டத்திற்கு முன் ப்ரஹ்மம் நுகத்துக்கு உபாதார கரணமும் சிமித்தகரணமும் ஆகுமென்று சொல்லி அதை விஸ்தரினை த்ருஷ்டாரத்பூர்வகமாக உபதேசி்கிறார்.

தத் த்வமஸி ச்வேதகேதோ!—இத வாக்யத்தில் நான்கு பதங்களுள்ளன. உத்தாலகர் தமது புத்திரனுள் ச்வேதகேதுவை விளித்து த்வம் ததவி என்று சொல்லு கிருர். அதாவது—ச்வேதகேதுவே! நீ அதுவாயிருக்கிறாய் என்றதாகும். இங்கு த்வம் என்பதிற பதத்தால் ச்வேதகேதுவையும் தத் என்றிற் பதத்தால் பரஹ்மத்தையும் குறிக் கிறது. ச்வேதகேதுவாகிருள் ஜீவாத்மா. அவளைப் பார்த்து நீ பரஹ்மமாயிருக்கிறாய் என்று சொல்லப்படுகிறது. த்வம் என்பதால் சொல்லப்படும் ஜீவாத்மாவக்கும் தத் என்பதால் சொல்லப்படும் பரஹ்மத்திற்கும் அபேதம் காட்டுவது இந்த வாக்யத்தின் முக்கியமான அபிப்ராயமாகும். இதனால், ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே, இரண்டு பொருள்களால் என்றதாக ஏற்படுகின்றது. இது அத்தவறிகள் சொல்லுமது. பேதவாதிகளும் விசேஷடாத்தவறிகளும் இதன்மேல் என்ன சொல்லுகிறார்களென ிதை இங்கு நாம் காட்டுவோம்.

11. ஒருவர் தமது வேலைக்காரனை விளித்து : கடைவீதியில் இன்ன கடையில் ஸ்தூத படி ஜலம் கொள்ளும்படியாய் நன்றாய் வெந்து சிவந்த பானை ஒன்று பார்த்து விடப் பிசைவைத்திருத்திறன், அதைப்போய் வாங்குவா' என்று சொல்லுகிறா. இவ்ருக கடைசியாக 'அதை வாங்குவா' என்றிற சொந்தம் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை என்னிற சொல்லுக்கு என்னபொருள் கூறவேண்டும்? அதை என்னிற சொல்லுக்கு என்பதுபடி ஜலம் கொள்ளும்படியானதாய் சிவந்த நிறமுள்ளதாய் நன்றாய் வேத, அததக் கடைபிழுள்ள பாணையை என்பதே பெருஞானரும் வெறும பாணை என்ற மரத்திரம் பொருளாகாது. அந்த வேலைக்காரன் இரண்டுபடி ஜலம் கொள்ளும்படியாய் வேவாத பச்சை நிறமுள்ளதோர் பாணையை வாங்கிவருவானாயின் அவன் தனது சிவமாகலுடைய கட்டியுப்படி கடத்தாளுவானா? ஆகவே : ஏன்? யதமானவ

அந்தப் பரிணய வாயுவியரத் சொன்னான்; அந்த என்மிற சொல்லுக்கு அவர் என்ன எத குணங்களுடையதாய்ப் பரிணயச் சொன்னாரோ அவ்வெவ்வாக குணங்களுடைய கூடின பரிணயே அர்த்தமாம். நச்சுபதம் ஸர்வகரம் சபதம். இது முன்பே எத எந்த குணங்களும் தர்ப்பங்களும் செயல்களும் சொல்லப்பட்டனவோ அந்த வாய் குணங்கள் தர்ப்பங்கள் செயல்களோடு கூடின முன்பு ப்ரஸதுதமான வஸ்துவைக் காட்டும்; ஆகையால் தத் த்வமஸி என்னும் வாய்த்திலுள்ள தத் என்ற பதமும் முன்னே ப்ரஸதுதமான வஸ்துவனுமாய் வஸ்துவங்கலப்பாய் வகல ஐதத் ப்ரணமாய் உள்ள ப்ரம்மத்தைக் காட்டுகின்றது.

இனி தவம் பதத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். கல்வ குலத்திற் பிறந்து குணமும் படித்து வருதல்கரண ஓர் ப்ராஹ்மணர் இருந்தார். அவர் ஏதோ பிச்சாண்டு காரியம் செய்துவிட்டார். அதையறிந்த ஒரு ஆபத் அவர்பக்கறிற் சென்று, ஓம்! கல ப்ராஹ்மண குலத்திற் பிறந்து சாஸ்திரங்கள் படித்து இவ்வளவு வயதிலேனா நீர் இத்தகைய காரியம் செய்தீர், இது தகுமா? என்கார். இதில் நீர் என்கிற சொல் வந்திருக்கிறது. அதன்பொருள் என்ன? ப்ராஹ்மண ஐநியிலும் கலகுலத்திலும் பிறந்து சாஸ்திரங்கள் கற்றறிந்து வயதுசென்ற எதிரில் நிற்கிற அந்த மனிதரே நீர் எனபதன் அர்த்தம். அன்றி, வெறும் மனிதனாவது வெறும் எதிரில் நித்பவராவது அந்த நீர் என்ற பதத்தின் முழுப்பொருளல்ல. இத்தகைய அர்த்தங்கள் வந்தாலின். அபிப்ராபத்தை அநுஸீதது ஏற்படுகின்றன. ஆகவே தத் த்வமஸி என்ற வாய்த்திலுள்ள த்வம்பதத்திற்கு துக்கசோகக்ரஸ்தனாய் அநுஸாரியாய் ஸம்ஸாரியாய் புபுக்ஷுவான ச்வேதகேதுவென்று பெயர்பெற்ற எதிரே நித்திர ஜீவாத்மா பொருளாக வேணும். இனி, தத் த்வம் கலி என்ற முன்று பதங்களையும் சேர்த்துப் பொருள் கொள்ளப் புகுந்தால், துக்கசோகக்ரஸ்தனாய் அநுஞ்ஞாய் ஸம்ஸாரியாய் அர்த்தனாய் புபுக்ஷுவாய் ஜீவாத்மாவான நீ நித்யாகந்தஸவருபியாய் ஸர்வஜ்ஞமாய் நித்யமுகதமாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமில்லாததாய் ஸர்வஜாத்மகரணமான அந்த ப்ரஹ்ம மாயிருக்கிறாய் என்று அர்த்தம் விளங்கும்.

இனி, நாம் மேலே விவரித்த பொருள் புத்தத்தானு என்று விமர்சிப்போம். 'ஜலம் அக்ஷீயே' என்றவது 'இருளே ஸர்வபன்' என்றவது இருவன் சொன்னால் இதை நாம் புத்தமின்றி அகலேசிப்போமல்லோம். ஜலமே கெருப்பானால் குளிர்ச்சியும் வெப்பமுமாகிய ப்ரஸபரவிருத்தமான இரண்டு தர்மங்கள் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்க வேண்டும்; குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்திருக்கக்கூடுமானால் அவை ப்ரஸபரவிருத்த தர்மங்களேயல்ல. ஆகவே, ப்ரஸபரவிருத்தமான இரண்டு குணங்கள் ஓரிடத்திலிருப்பதாகக் காட்டவல்ல 'ஜலமே கெருப்பு' என்கிற அந்த வாய்வானது புத்தி விருத்தமும் ப்ரதயக விருத்தமாமான அர்த்தத்தைக் காட்டுவதால் அபரமானமென்று சொல்லப்படுகிறது. தத் த்வமஸி என்கிற வாய்வமும் ஸர்வஜ்ஞமாய் ஸர்வசக்தமாய் ஸத்யவஸங்கலப்பாய் ப்ரமாகந்தநிதியாய் ஸர்வ ஐதத் கரணமாய் நித்யமுக்தமான ப்ரஹ்மமும், அநுஸாரியாய் அர்த்தனாய் துக்கசோகக்ரஸ்தனாய் ஸம்ஸாரியான ஜீவனும் ஒன்று எனக் காட்டுவதாய் இருந்தால் ப்ரஸபர விருத்தமான மேலேகாட்டிய குணதர்மங்கள் ஒன்றுசேர வேண்டும். ஆக பின்பு இந்த வாய்மும் அபரமானமாக வேண்டாவரும். ஆகையால் இந்த வாய்த்திற்கு அங்ஙனே பொருள் கொள்ளலாகாது.

அதவையவாறிகள் இங்கு ஐததஜ்ஞாலவக்யனை ஸ்வீகரித்து 'ஸோஃம தேவ தததி' எனவிடத்திற்போல நித்யவரிககலாமென்கிறார்கள். ஸோஃம தேவதததி; என்ற வாய்த்தில், ஸ, என்பதற்கு அந்த தேசத்திலும் காலத்திலும் இருந்தவன் என்று பொருள். கயம் என்பதற்கு இந்த தேசத்திலும் காலத்திலுமுள்ளவன் என்றுபொருள்.

இந்த தேசத்திலும் காலத்திலுமுள்ள இந்த தேவதந்தனை அந்த தேசத்திலும் காலத்திலுமிருந்த தேவதந்தனுவான் என்றதொன்றே. இங்ஙனம் அந்த தேசத்திலும் காலத்திலுமிருந்த தேவதந்தனுக்கும் இந்த தேசத்திலும் காலத்திலுமுள்ள தேவதந்தனுக்கும் அபேதம் சொல்லப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. இது எப்படி கூடும்? ஸ்ரீரங்கரே பதத்தால் அத்தேசகாலங்களிலிருந்த தேவதந்தனும் அயம் என்ற பதத்தால் இத்தேச காலங்களிலுள்ள தேவதந்தனும் எடுக்கப்பட்டு இவர்களுக்கு அபேதம் சொல்லப்பட்டால் அவ்விரண்டு தேவதந்தர்களுக்கும் அபேதம் சொல்லப்படுவது போல் அந்த தேசகாலங்களுக்கும் இந்த தேசகாலங்களுக்கும் கூட அபேதம் சொல்லப்பட்டதாக ஏற்படுமே.

தன்மை த்ருஷ்டி; [தடிக்காரன் பார்த்தப்பட்டான்]. தன்மை ஆகத் [தடிக்காரன் வந்தான்] என்ற விடங்களில் தன்மை என்ற பதத்தின் அர்த்தமான தமிழும் அதையுடையவனுமாவது விசேஷண விசேஷயங்களிரண்டிலும் தருஷ்டி; ஆகத் என்ற பதங்களின் அர்த்தமான பார்த்தப்படுதல் வருதல் இவைய அவ்யயிகளினதான். தடியையும் அதையுடையவனையும் நாம் பார்த்துமோதுதான் தன்மை தருஷ்டி என்கிறோம். தடியின்றி வெறுங்கையனும் ஒருவன் வந்தால் நாம் தன்மை ஆகத் என்று சொல்வதில்லை. ஏன்? தன்மை த்ருஷ்டி தன்மை ஆகத் என்றவிடங்களில் தருஷ்டி ஆகத் என்ற பதங்களின் அர்த்தமான பார்த்தையும் வருதலையும் தன்மை என்ற பதத்தின் அர்த்தமான தண்டமென அநையுடையவனென ஆகிய விசேஷண விசேஷயங்களிரண்டிலும் அவ்யயிப்பதினாலேயே அதுபோல் ஸேஷம் நேஷத்தி; என்ற விடத்திலும் ஸி; என்ற பதத்தின் அர்த்தமான அந்த தேசகாலங்களும் ஆங்கிருந்த புருஷனுமாயி விசேஷண விசேஷயங்களிரண்டிற்கும் அயம் என்ற பதத்தின் அர்த்தமான இந்த தேசகாலங்கள் எங்குள்ள புருஷன் ஆகிய விசேஷண விசேஷயங்களிரண்டிற்கும் அபேதம் தோற்றவேண்டாம். அவ்வயம் தோற்றமுமோது அந்த தேசமும் இந்த தேசமும் ஒன்று என்றும் அந்தகாலமும் இந்தகாலமும் ஒன்று என்றும் அந்த தேவதந்தனும் இந்த தேவதந்தனும் ஒன்று என்றும் சொன்னதாகும். அந்த தேவதந்தனும் இந்த தேவதந்தனும் ஒருவனையாயினும் அந்த தேசகாலங்களும் இந்த தேசகாலங்களும் ஒன்றல்லவென்பது ஸர்வவிர்விவாதம்.

இப்படி ப்ரதயஷ்யிருத்தமான அர்த்தத்தை ஸேஷம் நேஷத்தி; என்ற வாக்யம் காட்டுமானால் அது அப்ரமானமாகும். ஆகையால் ஸி; அயம் என்ற இரண்டு பதங்களின் முக்கார்த்தங்களையும் விட்டு இரண்டுக்கும் தேவதந்தனை என்ற விசேஷயமாத் திரத்தில் லக்ஷண கல்பிக்கப்படுகிறது. அந்த தேசகாலங்களில் எந்த தேவதந்தனை இருந்தாலே அவனையேவன் என்று மாத்திரம் இந்த வாக்யமே காட்டுகிறது. இதவே ஜஹதஜஹல்லக்ஷணயாகும். பதத்தின் பெருமையில் ஒரு பாகத்தைவிட்டு ஒருபாகத்திலே அந்த பதத்திற்கு லக்ஷண கல்பித்தால் இது ஜஹதஜஹல்லக்ஷண எனப்படுகிறது. [ஜஹத் அஜஹத்—விட்டும் விடாமலுயிரிப்பது]

ப்ரக்ருதமான தத் தவமஸி என்றவிடத்திலும் ஜஹதஜஹல்லக்ஷண கல்பிப்பதால் விரோதத்தைப் போக்கிவிடலாம். தத் என்பதற்கு ஸாலங்க்யனும் ஸர்வசக்தனும் ஸத்யவாக்யப்பனும் கடை; துக்கதாரணபூதனும் ஸ்ரோதாந்தஸவருபியுமான ப்ரஹ்மம் ஸத்யாததம். இதிலே விசேஷணங்களின் பெயலாம் விட்டு ப்ரஹ்மம் என்ற விசேஷய மாத் திரத்தை வைத்துக்கொள்வோம். அதாவது தத் பதத்திற்கு ப்ரஹ்மஸவருபத்தில் மாத்திரத்தை வைத்துக்கொள்வோம். அதாவது தத் பதத்திற்கு ப்ரஹ்மஸவருபத்தில் லக்ஷண கல்பிப்போம். அதுபோல் தவம்பதத்தின் முக்கார்த்தமான அங்கனும் அசக் தனும் துரியமும் ஸமஸாரியுமான ஜீவன் என்றதில் விசேஷணங்களின் பெயலாம் விட்டு ஜீவன் என்கிற விசேஷயமாத் திரத்தில் லக்ஷண கல்பிப்போம். இப்பொழுது தத் தவம் என்றால் ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் என்றதாயிற்று. தவம் ததன் என்றதால் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமாயிருக்கிறது என்று சொன்னதாகும். ப்ரஹ்மமும் ஜீவனும் ஒன்று

எனது காட்டுவதே இந்த வாய்ப்புள்ள முக்யோத்தேசம்; இப்போது எவ்விதமான விமோதமுமில்லை—என்கிறார்கள் அந்தவந்தவர்கள்.

இப்படி ஐந்தாறு மூலக்கூறின் கல்பித்து தத்தவமலி என்கிற வாய்ப்பதின் அரத்தத்தில் தோன்றுகிற விசேஷத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுவதை புத்த மென்று புத்தமொள்கன இறைமொள்கனார். ஐந்தாறு மூலக்கூறுக்கு நேரம் நீதவந்த என்னிலிடம் உதாஹரணமாகத் தகாது. அங்கு வாய்க்கின் கல்பித்துக் காணமொ மொட வாகு. முடிவொள்கன அரத்தத்தில் விசேஷம் வினாதலானதோ வாய்க்கின் கல்பித் தவெனும். அங்கு முடிவொள்கனத்தில் எவ்விதமான விசேஷமுமில்லை.

தனையே ஆகத்; தனையே தருவது என்கிறவிடங்களில் விசேஷப் விசேஷங்கள்
தனையும் ஆகத், தருவது என்பவற்றின் அர்த்தம் அல்லவியப்பது உண்மையே,
ஆனால் எல்லாவிடங்களிலும் இப்படி அவையிக்கிறதெனின் நிச்சயத்தையிலும், தனையே
ஹத்: [தடிக்காரன் கொல்லப்பட்டான்.] என்கிறவிடத்தில் விசேஷப் விசேஷங்
களினாலும் ஹத்: என்பதன் அர்த்தம் அவையிப்பதிலும், கொல்லப்பட்டவன்
தடிக்கையுடையவனுயிருந்த புறவுளே யன்றி, தடி கொல்லப்படுவதிலும், தனையே என்கிற
பதம் தனடம் என்கிற விசேஷணத்தாகவும் புறவுளையே விசேஷயதனாகவும் காட்டு
மானாலும் ஹத்: என்பதின் போருண் விசேஷயான புறவுளில் தான் அவையிக்கிறது.
ஆகையால், எல்லாவிடங்களிலும் விசேஷண விசேஷயங்களின்படியிலும் வீண அல்
லவையிக்கிறதெனின் சிபியிடிலும், எவ்விடத்தில் விசேஷணத்திலும் அவையிப்பதில்
பாதகமில்லையோ அங்குத்தான் அவையித்தம். பாதகம் காணப்படுமிடங்களில் அக்
வயிப்பதிலும், ஒருவன் எப்போதும் கையில் தடிக்கையுடையவனாகவெயிருந்து அதனால்
தனையே என்று பரவித்திற்பறையெயிருருள்: அப்படியிட்டவன் ஒருவன் தடியினிடில்
வந்தாலும் தனையே ஆகத்; தனையே தருவது என்கிற சொல்லத், தனையிலும், அங்கு
விசேஷயமாத் திறத்தியதான் அவ்வயம். ஆகையே இருத தருவட்டாத்ததைக்கொண்டு,
ஸோயம் தேவதத்த: எவ்கிறவிடத்தில் ல: என்பதன் அர்த்தமான அரத் தேசம் அரத்
காலம் தேவதத்தன் ஆகிய மூன்றிலும் அயம் என்பதன் அர்த்தமான இந்த தேசம்
இந்த காலம் தேவதத்தன் ஆகிய மூன்றும் அவ்வயிக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயத்தம்
சொல்லமுடியாது. அந்த சேகசொல்லாகும் இந்த தேசகாலங்களும் 'ஒருவனுக்குக்
முடியாது. ஆகவே, இந்த தேசத்தில் அந்த தேசத்தின் அபிபதனும், இந்த காலத்தில்
அந்த காலத்தின் அபிபதனும் இந்த வாக்யத்தால் காட்டமுடியாது. தேவதத்தன்
என்கிற ஒருபுறமுன் அந்த தேசத்திலும் இந்த தேசத்திலும் எப்படியிருக்கக்கூடு
என்று சங்கடப்பண்டாகலாம். இதற்குக் காலபிபததைக்கொண்டு பரிதாபம் செய்
வது அரிதன்று. ஒரு புறமுன் ஒரே காலத்தில் இரண்டிடங்களில் இருக்கமுடியாதே
யன்றி யெவ்வேறு காலங்களில் இரண்டு வெவ்விடங்களில் இருப்பதில் விசேஷ
மில்லை. மேறு காலியிருந்தான் இன்று ப்ரயாகவயியிருக்கமுடியாதா? நமஸம்
தேவதத்த: என்கிற வாக்யமன்று மூனப்பொருளால் அரத் தேசத்திலிருந்த தேவதத்தத்
தனே இன்று இந்ததேசத்திலிருக்கமுன் என்றுதான் காட்டுகிறது. ஒரேகாலத்தில்
இரண்டிடங்களிலும் ஒரு தேவதத்தன் இருப்பதாகக் காட்டப்படவில்லை. ஆகவே
ஸோயம் தேவதத்த: என்ற வாக்யத்திற்கு முக்கியமான அர்த்தம் சொல்லும்போது
எவ்விதமான விசேஷமுமில்லாதுதவால் அங்கு ஐஹத்தமஸாஷிண கஸிக்கபேஷ
டியதிலும், இப்படி யிருக்கையால் இருத தருவட்டாத்ததைக்கவி தத்தம்மணி என்கிற
விடத்தில் ஐஹத்தமஸாஷிண கஸிப்பது பொருத்தமுடையதன்று.

தத் தவமஸி என்ற வாய்ப்பத்தில் லக்ஷண கலபித்து ப்ராம்மத்துக்கும் ஜீவனுக்
கும் அபேதம் கலபிப்பதும் அருகிதம். அப்படி ப்ராம்மமும் ஜீவனுக்கும் ஒன்று என
இமசந்தரஸ அனஞ்ஜயம் ஸ்வஸஞ்ஜயம், அ-இத்யஸம், து-இத்யம் மமஸாகித்யம் நீத்ய
பு-தத்யம் எனருபிரக ஸ விருத்தி தர்மிகளாக ஓர் இ-கலபிப்பதும்

இவையென்பதற்கும்கூட. இந்த நம்மக்களின் பரம்பரையிலே தோத்தை எவ்விதத்திலும் பரிவாரிக்கமுடியாது. ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞனாகும் நித்யமுத்தமாய் ஸாக்ஷபாதமானது. நித்ய அந்ருதமும் துஷியம் ஸம்ஸாரியுமாவன். இந்தக்கைய இரு வஸதுகளுக்கும் அபேதம் எவ்வளவு உடும்? அப்படி அபேதம் இப்புகொண்டால் ஸவஜ்ஞமான ப்ரஹ்மமே அந்ருதம் யிருக்கிறதென்றும், நித்யமுத்தமான ப்ரஹ்மமே நித்ய ஸம்ஸாரியாயிருக்கிறதென்றும் நித்யாகந்த ஸ்வரூபியான ப்ரஹ்மமே ப்ரமது:கியான தென்றும் ஒப்புக்கொண்டதாகும். அது எவ்விதத்திற்கும் வுககிக்கும் விருத்த மானதாய்.

இனி, ஸர்வஜ்ஞமாய் நித்யமுத்தமாய் ஆந்தமயமாய் ஜகத்காரன், ராயிருப்பது சத்தப்ரஹ்மமென்றும், மாயையெனவிற உபாதியோடுகூடிய ப்ரஹ்மம் அந்ருதமாய் ஸம்ஸாரியாய் து:கியாய் கார்வமாயிருக்கின்றதென்றும் பிரதிபலிக்கி ஸ்ராதானம் உதவன்; இது கூடாது; ஸந்திராகந்தஸவப்ரகாசசமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திலமாயை எனவிற உபாதியின் ஸம்பந்தமே உண்டாகமுடியாது. ப்ரகாசமயனை ஸ்ராய ஸிதத்தில் இருவின் ஸம்பந்தமுண்டாவது எப்படி கூடாதே அப்படியே ஸவப்ரகாச மான ப்ரஹ்மத்திலும் மாயா ஸம்பந்தம் பொருந்தாது. ஸவப்ரகாசமான ப்ரஹ்மத்தில் மாயாஸம்பந்த முண்டாகக் கூடுமானால் ப்ரஹ்மம் ஸவப்ரகாசமாகமாட்டாது. இருவின் அகந்தமுடியாதவன் ஸ்வியனுவானே?

ப்ரஹ்மத்திற்கு மாயா ஸம்பந்தம் உண்டாகக் கூடுமென்றே வைத்துக்கொள் போம், ஆனாலும் இதனால் சத்தப்ரஹ்மம் வேறாய் மாயாவிலிட்ட ப்ரஹ்மம் வேறாய் விடுமா? ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஒன்று தான், இரண்டன்று. ஆனபின்பு அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு மாயா ஸம்பந்தம் ஒப்புக்கொள்வதால் மாதிரம் எவ்வித ஸமாதான மும் ஏற்படாது. மாயாவிலிஷ்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் ஒப்புக்கொண்ட அந்ருதமும், ஸம்பரணம், தூக்கம் முதலிய தேரவுக்களில்லாம சத்தப்ரஹ்மத்தில் இருப்ப தாகவே ஆகும்.

ப்ரஹ்மம் அகண்டமானது. அதில ஒருபாகம் மாயா ஸம்பந்தமுண்டயதென் னும் மற்றொருபாகம் சத்தமானதென்றும் சொல்லமுடியாது. ஏகதேசத்தில் மாயா ஸம்பந்தத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவ்விடத்தில் அந்ருதானதிகை கல்பிப்பதும் மற்றொரு தேசத்தை சத்தமாகவைத்து அதில அந்ருதானதிகை இருப்பதாகக் கல்பனை செய்வதும் பொருத்தமுடையதன்று. அது ஒருமனத்தினுக்கு ஒரு அவயவத்தில் ல்ரணம் ஏற்பட்டு அதனாலாவது துயரமும், மற்றொரு அவயவத்தில் சந்தனம்பூசி அதனாலாவது ஸாக்ஷம் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்வது போலாகும். அகண்டமான ப்ரஹ்மத்தை இருதுண்டாகச் செய்தாலெவ்வித இவ்வித கல்பணாளால் யாதெனா ஸமாதானமும் ஏற்படாது.

சத்தப்ரஹ்மம் - அந்ருதானதிகை ஸ்வரூபியானது; மாயா விஷ்ட ப்ரஹ்மம் அந்ருதானது:காதிகளுடையது என்று சொல்லி ப்ரஹ்மத்தை சிதோவமாக ஸாதாபிச லுமயவானது, கையில தடி பிடித்திருந்த ஒருவனைக் கத்தியால் வெட்டிவிட்டு 'நான் தடிக்காரனைக் கொன்றேனெய்' மனிதனைக் கொல்லவில்லை யென்று சொல்லிக் கொலைப்பாதகத்திலிருந்து மீன் முடியல்வது - போலாகும். துஷ்டமார்த்தத்தில் தடிக்காரன் எப்படி மனிதனை வெறல்லவோ, அப்படியே மாயா விஷ்டமாய் சத்த ப்ரஹ்மத் திலே வேறவன்; எப்படி தடிக்காரனைக் கொல்லவது தடியுடைய அம்மனிதனைக் கொல்லவதுபோல அப்படியே மாயாவிலிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தை அந்ருதானதிகளுடைய சொல்லத்தோடு ப்ரஹ்மத்தை அந்ருதானதிகளுடையதாகக் சொல்லத்தோடும். நாக் சொல்லவது ப்ரஹ்மத்தை அந்ருதானதிகளுடையதாகக் சொல்லத்தோடும். அவ்வாய் இக்கல்பனைகளால் எவ்விதமாயும் விசாரதாரிணாரம் பெற முடியாது.

விஷ்டாதவைதவாதிகள் இவ்வாய்விதத்திற்குப் பொருள் வேறுவகையாகக் கூறிப் பொருத்த வைக்கிறார்கள். மனிதன், பசு, யிருகம் ஆதிராயுள்ள சபதவகை

பாஞ்சபெளதிகமான சரீரத்தையே முகவியமாகக் காட்டுமானாலும் 'மனிதன் ஸுபாசியிருக்கிறான்' 'மிகும் துக்கம்கொடுக்கிறது' என்றிவ்வாறு சொல்லும்போது மனித சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவையும் மிகுச்சரீரத்தையுடைய ஆத்மாவையும் காட்டுகின்றன வென்பது அந்நவருமியாகத் திவ்யம். பாஞ்சபெளதிகமான சரீரங்களுக்கு ஸுபாசியும் துக்கமும் கூடாதாகையால் அந்த வ்யவஹரங்க்களில் மனிதன் மிகும் முதலிய சபதங்கள் சரீரத்தோடு கூடிய ஆத்மாவைக் காட்டியே தீரும். அல்லாதபோது அவ்வாறே வயகன் அபராமாணியவகனாகும். இந்த திருக்கூடத்தவகனாக, சரீரவாரியான சபதங்கள் சரீரவியிஷ்ட ஆத்மபரயந்தம் காட்டக்கூடியவையென்பது விளங்கிறதற்கும் பரஹ்மம் ஸர்வ வ்யாபகமானது. ஜடம் சேதன. ஆகிய இரண்டுவகைப் பொருள்களிலும் பரஹ்மம் வியாபித்து நிறைந்திருக்கிறது. பாஞ்சபெளதிகமான மானிட சரீரத்தில் ஜீவாத்மா உளனே வியாபித்து அச்சரீரத்தைத் தன்னுடைய இருப்பால் தரித்து நின்ற எப்படி தன்னிஷ்டம்போல அச்சரீரத்தை நடத்துகிறதோ அப்படியே பரஹ்மமும் ஜடம் சேதனாகிய எல்லாப் பொருள்களிலும் உளனே வியாபித்துத் தன்னிருப்பால் அவற்றைத் தரித்து நின்ற தன்னிஷ்டப்போல் அவற்றை நடத்துகிறாடி. ஆகையால் ஜீவாத்மாவுக்குப் பாஞ்சபெளதிகமான பிண்டம் எப்படி சரீரமோ அப்படியே பரஹ்மம் தீரு எல்லாப் பொருளும் சரீரமாம். "असृजिमी षरीरम् । अस्मात्ता षरीरम्" என்றுதியாக வேதலாகியவகளைப் பகுதியி் முதலிய எல்லா ஜடப் பொருள்களும் ஆத்மாவும் பரஹ்மத்தின் சரீரவகளைன்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. சரீரவாரியான சபதம் சரீரவான ஆத்மாவையும் காட்டுமென்று முன்னே நிரூபித்தாயவிட்டது. தத் த்வமஸி என்றி விடத்தில் தத் என்ற பதம் ஜகத்காரணமாய் ஸர்வவ்யுதமாய் ஸர்வசத்தமான பரஹ்மத்தைக் காட்டுகிறது. த்வம என்று அங்கு ச்வேதகேதுவைப் பார்த்து அவருடைய பிதா ஸம்போதித்துரைக்கிறார். ஆகையால் த்வம என்று பதம் முதலில் எதிரே நிற்கும் சரீரத்தோடு கூடிய ஆத்மாவைக் காட்டி அந்த ஆத்மாவுக்கும் அந்தாரத்மாவைப் அந்த ஆத்மாவைச் சரீரமாகவுடைத்தான பரஹ்மத்தை முடிவில் காட்டுகிறது. ஆகவே த்வம என்றால் ச்வேதகேதுவைச் சரீரமாகவுடைய பரஹ்மம் என்று அந்த்மாம்.

ஜகத்காரணமாய் தத் என்று சொல்லப்பட்ட பரஹ்மமும் ச்வேதகேதுவென்ற ஆத்மாவைச் சரீரமாகவுடைய த்வம என்னும் பதத்தால் காட்டப்பட்ட பரஹ்மமும் ஒன்று என்பதாக தத் த்வமன்வாக்யத்தால் ஏற்படுகிறது. இப்போது தத் த்வமஸி, வாக்யார்த்தத்தில் எவ்விதமான விரோதமுமில்லை. ஜீவனும் பரஹ்மமும் ஒன்று எனச் சொல்லுவதாயிருந்தால் தான் இேறே காட்டியபடி விருத்த தர்மங்கள் ஓரிடத்திரே வேண்டியதாயேற்படும். ஜகத்காரணமான பரஹ்மமும் ச்வேதகேதுவைச் சரீரமாகவுடைய பரஹ்மமும் ஒன்று எனக் கூறுமபோதும் எவ்விதமான பாதகமுமில்லை.

இப்படி இந்த பரஹ்மமும் அந்த பரஹ்மமும் ஒன்றெனச் சொல்லவேண்டிய காரணமென்னவென்று கேட்கலாம். கேண்மின: இந்த தத் த்வமன்வாக்யம் ஸத் வித்யாபரகரணத்திற்குரியது. அங்கு காரியமும் காரணமும் ஒன்றென விவதரேன, நிசுபிககப்பட்டிருக்கிறது. 'ஜகத்துக்குக் காரணமும் பரஹ்மமே, ஜகத்துப் பரஹ்மமே' எனப்போதிப்பதே அந்த பரகரணத்தின் முகவியான உத்தேசம். பரஹ்மம் ஸதகம் ரூபமாய் ஜகத்துக்குக் காரணமாகிறது; அதுவே ஸதால் ரூபம் தரித்த காரியமாகக் கொண்டு ஜகத்காரக நிறுகிறது. பாலனே புவாவாகவும் விருத்தனாகவும் ஆகிறது. பாலசரீரத்தையுடைய ஜீவன புவாவாகும்போது ஜீவனிய எவ்விதமான மாறுபாடும் உண்டாகாதுபோனாலும் அவனுடைய சரீரம் புருஷ புவாவஸ்தையை உடைய அந்த ஜீவன புவாவாகியபோல் ஸதகம்மான ஜடப்பொருளிலும் ஜீவனிலும் அந்தாரத்மாவாய் நின்ற பரஹ்மம் ஸதாலுபத்தையடைந்த ஜடப் பொருள்களிலும் ஜீவனிலும் அந்தாரத்மாவாயிருந்து ஜகத்காரகம். புவாவஸ்தையைடைந்த நிலைக்கு பாலனாயிருந்தவனே காரணம். அதுபோல் ஸதால் ஜகத்காரியாகும்

பரஹ்மத்துக்கு வலிக்கும் சரீரியாய் நின்ற அவினை காரணம். இப்படி கார்யகாரணங்
களின் அபிபத்ததைக் காட்டுகிறது அந்த ஸத்விதவாப்ரகரணம்.

ஆகையால் அங்கு ஐக்காரணமாய் தந்தன்று சொல்லப்பட்டதான் பரஹ்மம்
எனது ஐகத்துளடங்கிய ஸவேதகேதுவைச் சரீரமாகவுடைய தீவம் என்று சொல்லப்
பட்ட பரஹ்மமும் ஒன்று எனக் காட்டப்படுகிறது. ஆக தத்வமஸிவாக்யம் காரய
காரணரூபமான பரஹ்மம் ஒன்றெனக் காட்டாநின்றமையால் எவ்விதமான விரோதமு
மில்லை.

உலகத்திலு- சரீரவாசியான சப்தங்கள் சரீரியான ஆத்மாவிலு முடியாகவே
பரயோகிக்கப்படுவதால் எல்லாப் பொருள்களையும் சரீரமாகவுடைய பரஹ்மத்தை
தவம் என்ற ஶ்வயாஜி சப்தத்தால் குறிப்பிடுவதும் முக்கியமான பரயோகமேயாம்.
இவ்விதமாக நிரவாஹம் செய்யுமிடத்து அர்த்தபாதமிவ்வாமவிருப்பதோடு சப்தத்தின
மூல்தவத்திற்கும் பாதமேற்படுவதில்லை. சப்தம் கெணுரத்தத்தைக் காட்டுகிற
தென்று சொல்லவேண்டியதேயில்லை. வேகவ்யவஹாரத்துக்கு அநுசூனமாய் சப்தங்
களின் மூலபார்த்தத்தை வைத்துக்கொண்டே விரோதமிவ்வாமல நாவாஹம் ஏற்படு
கிறது. தத் தவம் என்ற இரண்டு பதங்களாலும் பரஹ்மம் இரண்டு விதமான
ஆகாரத்தையுடையதாய்க் காட்டப்படுகிறது. தத்பதத்திற்கு மேலே சொல்லியபடி
ஐக்காரணத்தவாதி குணங்களோடு கூடிய பரஹ்மம் அந்தத் தத்வபதத்திற்கும்
முன் சொல்லியபடி அநுடத்தவாதிக்கையுடைய ச்வேதகேதுவேனென்ற ஆத்மாவைச் சரீர
மாகவுடைய பரஹ்மம் அர்த்தம். ஆகவே இரண்டு பதங்களாலும் காட்டப்படும்
விசேஷ்யமான பரஹ்மம் ஒன்று இருந்தாலும் வெவ்வேறு குணதாமங்களோடு கூடிய
தாய் அதைக் காட்டுவதால் இரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தபேதமிருக்கிறது. ஆகை
யால் இப்பதங்கள் ஸமநாதிகரணபதங்களாயிருப்பதிலும் எவ்விதமான பாதமு
மில்லை.

எவ்விதமான அர்த்தவிரோதமுமின்றி முக்கியமான சப்தார்த்தத்தையே வைத்
துக்கொண்டு இவ்விதமாக முக்கியமான நிரவாஹம் செய்யக்கூடியதாயிருப்பதால்
வேறுவிதமான நிரவாஹங்கள் பொருத்தமுடையனவல்லவென்று கம ஆசார்யர்கள்
நினைவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள்.

இப்படி விஸ்தரித்துச் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களையே இந்த ச்வேதாகம்
செய்துச் சொல்லாநின்றதென்றுரைக்க. ... (24)

सरावकमरावकं पुनरनेकाजं सद्यः ययामिसरावकं अगदिरं सजसुजिडा: ॥

आवावसचित्रावतारवतवकाकिं। सुविमिदचिन्ति त्वय वरद ! निवराववरी ॥२५॥

சாராகமாராகம் புரானேகாராகம் ததா யதாபிமதாஜகம் ஜகதிதம் ஜஜல்புர் ஜடா: (25)
ஜகர்வவசசிதாதாநாதம் த்வதார்ககங்கிகா க்ருதிச் சிதசித் த்வவா வாத ! கித்பாராஜக்தி.

வேர்	வரமளிக்கும் ஸ்ரீசகராதரோ !	ஜகம்	பிதற்றினர்கள் !
உடர்	முடர்கள்	அவச சிந்தா	பாதத்திரார்களுக்கே உண்டாகக்
விதம்ஜகத்	இவ்வயசத்தை	தாத மத்வ	கூடிய விதிசிறத்தனமை
சாராகம்	{ அநாமனந்ததாம் வித்தித்திர) சத்வரோடு கூடியதாகவும்	தர்க் அனகொ	பென்ன ஏற்றத்தாழவுபெற
அனகொம்	சசவரனந்ததராகவும்		நிரகுருத் தன்மைபென்ன
அசேராரகம்	பல சசவரனையுடையதாக		இவற்றைப்பற்றி அநகொ
	ஆம்	சருதி	தர்க்கத்தைத்தனைகொண்ட
	அதர்வசுத்தைய அபிகாரத்	சுருதி	வேதமாதை
யதாபிமதாஜ	தர்க்குத்தருதியாகக் கல்பிக்	சுருதி	சேனாசேதகவீர
கம்	செய்யப்பட்ட சத்வரனையுடைய	ந்வை	தேவசீரமெ கல்ய சத்வரனை
	தராகவும்	சாஜகநி	ஸ்பேதமுடையவைகளை
		ஜகன	ஒதித்த.

அத்தைப்பதநிபாதங்கனான வேதவாக்கியங்களை நிர்வாழ்த்தார் கீழ் சலோகத் தில். பரம புருஷன் சேதாசேதாங்களை சரிமாசுக்கொண்டிருப்பதுதான் ஸமாநாதிகரணநிர்வேசத்திற்கு வேறுவேன்று நிரூபித்துத் தங்கிவட்டினார். சேதாசேதா நியாமசத்தவரூபமான ஸர்வேசுவரத்தவம் பூமிக்ஞாபலன்கொருவனுக்கேயுள்ளதென்று மூதலிகிறார் இதில்.

இவ்வகத்திற்கு சரவரீனேயிலையென்று வாதிப்பாரும், அதுமாகவித்தனது சரவரனுடென்று வாதிப்பாரும்; தரிமூர்த்திலாமயத்தை வாதிப்பாரும், தவகளுக்கு அபிமதமான ஒரு தெய்வத்தை சரவரனுக்கு வாதிப்பாருமாய் இப்படி வேதப்பொருளை வியாசுபடுத்திவிட்டார்கள் பலர்—என்றருளிச் செய்கிறார் பூர்வாசித்தத்தில். [ஸரா ஐகம்] இது கையாடிகளனுடைய பகித்தைச் சொன்னபடி. ராஜா சரிசு—சராகுடி. சரவரனுக்கு கூடியது என்றபடி. வேதாதிதிகளான சரமும் 'ஐகத்த' ஸாரணியுள்' என்றதினே செலவழிகிறோம்; இது பரமதமனபடி. யென்னென்னிலை; "ஐகா: ஐஜலபு:" என்று தலைக் கட்டுகையாலும் ஸம்பிவ்யாஹாரத்தாலும் இது பரமதமே யாகும். கையாடிகள் சரவரனுன்னென்று அங்கேயிதேச் செய்தேயும் சாஸ்திரியா சித்தவாதிகளனுடையே கொள்ளுகையன்றிக்கே 'சதுராதிக் சகலிக் காய்ஸா ஈதஸ' என்றும்போலே அநுமானத்தையிட்டு அத்தடியாக சரவரனைக் கெடுக்கிறார்களத்தன்மையாகையாலே இங்கே ஸாரணிகம் என்றது அவர்க்கையாயிற்று. சரவரனை ஐகத்தக்கு யமித்தகாரணமாததிராமாக அவகேசிப்பவர்களினிடு அவர்கள் தாம்.

[அரங்கம்.] பூர்வமீதம்ஸகர்கள் ரீர்வரவாதிகளென்று ப்ரஸித்தராயிற் பர்கள். தேவதாரிராகரணம் பணனிப்போருதிருர்களாயிற்று அவர்கள்.

[கடுகோலும்.] *முதலாந்திருவருமும் மூன்றென்பச் (பெரிய திருவந்தாதி) என்னிறப்போ அரி அவன் அரன் மூவரும் இகத்துக்குச் சர்வர்கள் என்கிற தரிமூர்த்தி ஸாமயவாதினான் பக்தத்தைப் பேசுகிறபடி. [யதாரிமதாரஜகம்] 'दिव्यात्मनोऽस्य नामै मुमुक्षु गतः एतिरेकं भासिव' என்றதை மேலெழுந்தவாரியாகக் கண்டுபிடித்து விரண்யகர்ப்பனான பிரமனே சர்வரனென்பானும், 'एक एव ह्यो व द्विसीवाव सत्ये', 'एकं भासच्छिव एव कैवलः' இத்யாதி ச்ருதிதோஷக் கண்டு சிலனே சர்வரனென்பாருமாய் உண்டான அவ்விவர வேதாந்தரபரம்பலவாதிகளின் பக்தத்தைச் சொன்னபடி. ஆக இங்ஙனே அவரவர்கள் மனம்போனவாகருக மயங்கிப் பேசி ரிஷிமுனர்கள்; இவற்றிலொன்றும் யதாவஸ்த்திதமான வேதாந்தம்மன்று எங்ஞரையிற்று முன்னடிக்கனாவ. இனி உண்மையான வைதிக வீரத்தார்த்தத்தை உததரார்த்தத்திலே அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீரங்கராதனே! உலகத்திலுள்ள ஸமஸ்தமனே தேவரதேவதேவபரமுன்மே
 ிரும் தேவரீர் ஒருவர்தாமே சரவரனென்னுமிடம் சூத்திரத்தம் என்கிறார். அங்கு
 சித்தர தாதமதவ தர்க்காங்கிகா சூத்ரி: தெதிதி த்வயா நிதயரதாவதி துகள எனத்
 துர்வயிப்பது. சூத்ரியானது தேவரதேவதேவத்க்கன தேவரீராதிர தீத்யேசவரனையுட-
 லவகவளாகச் செல்லுமினறது என்றபடி. 'एको ह वै नारायणः काशीं न गता मेधा:'.
 'विधमेवेदं पुरुषाद्विधमुपजीवति: पतिं विधत्वात्मैश्वरं वासते शिवमधुनम्'. ब्राह्मणे महादेवं विवा-
 र्त्मानं परायणम्, नारायणं परं ब्रह्म इत्यै ब्राह्मणः परः। नारायणं परो ज्योतिरात्मा नारायणः परः। 'व
 किञ्जगदशक्तिं हयते ब्रह्मेऽपि वा। अन्तर्द्विषः कस्यै व्याप्य नारायणः स्मिन्.' இத்யாதி
 சூத்திரத்தங்களால் ப்ரஸ்ஸம் சூத்ராதி ப்ரதம்ய திஷ்டேபூர்வமீமாக புருஷோத்தமனான
 ஸ்ரீமங்கராயனனுட்கே கரணத்தவ ப்ரதிபாத புரஸ்காரேண தெதிதீசவரத்வம் கிதப்
 பட்டதென்கை.

ரவதாரங்கனல்லாமையாலே அவர்கள் தேவரவ்வ : னருஜ்யராகையாலே தேவரோடு
ஒதவாகனமல்லர் : सहस्रीर्षीपुरुषः वेदाभेक्षं पुरुषं महान्तम् இத்யாதி ப்ரமாணங்
களைக்கொண்டு சரியப்பதியான தேவரோலையே இந்த ஜகத்து ஸந்தமெனற
அறுதியிடாவினற நாவகள் ச்ருதியை விட்டு குதர்க்கமாத்ரத்தையே அவலம்பித்திருந்
கின்ற தூவாதிப்ப்ரேதங்களுக்கு ஜலாஞ்ஜலி விடாவின்றோமெனகிறார். ... (28)

द्वोषोपवासमाविशवानसंस्थानिकंममस्मृणोषदुवापदेवाः ।

शुनैधरीशकनरीयवन्निवस्तान् रवेण ! वास इव रमन्मन्वन्ति ॥२८॥

தோஷோபவா. திவமர நிசயாமலங்கய ஈர்லேபமங்கவகுணௌகதிகாங் ஷ்டேதரி,

ஜலாஷைக்ஷீசகனரியபலாச்சிஷம் த்வாம் ரங்கேச ! பாஸ இவ ரம்மனர்க்கயந்தி. (27)

தோஷமே ! ஸ்ரீரங்கராதே !
தோஷ - குத்தமென்ன
உபதர - உபரதியென்ன
அவதி - எல்லையென்ன
ஸம் - ஸத்ருசுவஸ்துவென்ன
அதிரயா - மேற்பட்டவஸ்துவென்ன
ஸந்தயா - எண்ணிக்கை யென்ன
கீர்லேப - {ஆயிர இவதீர்ன்} ஸம்பந்த
மந்தகரண - கல்யாண குணங்களின்
தர - ஸமுத்தரத

தவ : எக்சிந்த
தர : இந்த
ஸ்ரீரங்கராதே !
சகலீர்பய - குணம் ஸ்வயம்சத்தி தீர்யம்
அர்ச்சிஷ. தேஜஸ் எக்சிந்த
ஷட் - ஆத குணங்கள்
தவாம் - தேவரிசா
சதம் பாஸ - சந்தாத ஹிசக் பெருமைப்
இவ அர்ச்ச - படுத்தவதபோலப் பெரு
யந்தி - மைப் படுத்தினதன.

ஆக இவ்வளவும் ப்ரமாணப்ரமேய பரிஷ்காசம் செய்தருளினாயிற்று. பரந்தர
குத்தருஷ்டி நூலகளைக் கழித்து வேதங்களை பரமப்ரமாணமென்று ஸ்தாபித்து, அவர்
தேயவங்களைக் கழித்து ஸ்ரீரங்கராதே பரதேவதையென்று ஸ்தாபித்தருளின வந்
தரம் அப்பெருமானுடைய திருக்குணங்களையும் தத்பரிவாஹரபங்களான திருவல
தாரங்களையும் அதுபவிக்கக் கோலி, முத்துதத் திருக்கல்யாண குணங்களிலே வாய்
வைக்கிறார். உயர்வற வுயர்நலமுடையவனான எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண
குணங்கள் * सखात् नैव शक्यते क्लृप्तकृत्य क्लृप्ततनयः * என்கிறபடியே கணக்குக்கு
எட்டாதவைகளானும் ' श्रान्तगुणस्यापि श्रेय शक्ये गुणः ' இத்யாதிப்படியே ஸ்ரீரங்
சக்திபலீசர்வாயிரியதேஜஸ்ஸும்களென்ற குணவுட்கம் பகவச்சப்தார்த்ததரிவாஹக
மாகையாலே அந்த ஆறு குணங்களையும் மேல ச்லோகக் தொடங்கி கரமேன விவரிச்
சப் புகுகிறாய், இதில் ஸமுதாயத: அந்த குணங்களால் தேவரீர் பெருமதிப்புப்
பெறுகின்றிரெனகிறார்.

தோஷ என்று தொடங்கி துக: என்னுமனவும் ஒரே ஸம்ஸ்தபதம். இவ்வன
மன்றிக்கே, தோஷோபதாவதிலுமாதிரயா: என்றும், கலங்கயா: என்றும், கீர்லேப...
துகா. என்றும் மூன்று பதமாகப் பிரித்து ஸம்ஸக்குதல்வாயதா விசர்க்கியானித்ததி
ஒரு படியாலும் பொருந்தத் தக்கதன்று.

குறமற்றவைகளும் உபாதிபற்றவைகளும் எல்லையற்றவைகளும் ஓபபற்ற
வைகளும் உபாததியற்றவைகளும் கணக்கற்றவைகளுமான தயாஷார்த்தயனதரீ
யாதி கல்யாணகுணங்கள் யானவ, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாக ஸ்ரீராதவிஷ்ட்குணங்கள்
இருக்கின்றன எனபது இந்த ஸம்ஸ்தபதத்தின் கருத்து. தத்வதரயதில் சர்வ பரக
ணதில—'இவனுடைய ஸ்ரீரங்கராதேவி கல்யாணகுணங்கள் நிதயங்களாய் ரிஸரீமஸ்

வேரகவதி	{ ஸ்ரீ ரங்கராஜே !	அநிசம்	எப்போதும்
ராஜ !	{ தேவரீரீ	அசோஷம்	{ உபய விவரிமுகமக்யை)
(தவம்)	{ தனது இத்திரியக்கிரியை	புகழ்ப்	{ அநாதைதவம்
வலகை அனைய	{ யாதல்	காதலவதம்	{ எக காலத்தில்
வலதர் வர	{ (இத்திரியங்களின் அபேகை	பயவதி	{ உன்னதவையப் பார்ப்பத
	{ யித்திரியை வலயமரகமே	வ்யவதி	{ உபய
	{ வாதல்	வ்யவதி	{ உபய
அகாராயே	{ உன முதலிய இத்திரியங்களின்	அவரணம்	{ உபய
	{ தொழிலாவிய பார்வை முத	அமோகம்	{ உபய
	{ வியவதி	நத்	{ உபய
சிவம்	{ ஒரு வலயவதவையே	நுரகம்	{ உபய
அநிவம் வர	{ அபய வலயவதம் யொன்று	ஆங்கவதி	{ உபய
பரப்ப	{ மிவலயவதவையே		{ உபய
	{ அனாதை		{ உபய

கீழ்க்கொகதில் நிர்ந்தேசிக்கப்பட்ட ஆறுகுணங்களினுடையவும் எவரு பத்தை அடையே விவரித்தருள்வதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி ஜ்ஞாநகுணஸவரூபணம் செயதருளுகிறாரிண்டு ச்லோகங்களாலே. எப்போதும் ஏககாலத்தில் எவ்வத வவ எல்லா வறறையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கை எம்பெருமானுடைய ஞானமென்றபடி. திருக்கண் முத லான இத்திரியங்களின் வழியாகவாதல் தாமதஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், இத்திரியங்களி லும் உலகத்தாருடையபடியாக கண்ணிலே ரூபத்தை க்ரஹிப்பது, காதலே எப் தத்தை க்ரஹிப்பது எனறிப்படியான நியதி கொண்டாதல், எந்த இத்திரியத்தாலும் எந்த விஷயத்தையும் க்ரஹிப்பதான அநியமம் கொண்டாதல் ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஏகக்ஷணவசேசேதர கரதலாமலகம் போல சித்யமாக தேவரீரீ ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்தை எவ்வந்தரகமாயும் ஆவரணரஹிதமாயும் யதார்த்தமாயுமிருந் துள்ள ஜ்ஞாநமென்று உபநிஷத்துக்கள ஒதுகின்றன என்றாராயிற்று.

ஆக்ஷாராயே என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்; ஆகமென்று சுவீகரிச்சி; அசுவீகரிச்சி காய் என்கை. ... (28)

नदाश्रवणो रक्षा शृणोषि अथ ते रक्षते ! गृहेति ।

कर्णैरपि कामकारिणः घटते सक्थीवमीक्षणम् ॥२९॥

நடாசுவரணே நீருஷ ச்ருணோஷி அத தே ரக்ஷபதே மஹேசீதி;
காரணேரபி காமகாசின; கட்டே ஸக்ஷயதீவமீக்ஷணம். (29)

வேரகவதே! ஸ்ரீரங்கராஜே!

வயசவணம்: { கண்ணாக ஆகின்ற காதலனை
யுடையவராய்

தருசா { திருக்கண்ணிலே
சருணோஷி கேட்கின்றீர்;
அத பண்ணவும்.

காரணே அபி { மற்ற இத்திரியங்களின்
காமகாசின; { கொண்டும்
மஹேசீதி; { இவ்வுடம்படி செய்கின்ற
தே { விலகுகள் சர்வரண
வ்யவதி { தேவரீரீக்கு
சகணம் { ஸ்வகதோமுகமான
கட்டே { ஸாக்ஷாத்கரமானது
உடாநின்றது.

* * *—கீழ்க்கொகத்தில் அநியமம் வர பரப்ப என்ததை விவரியா நின்று கொண்ட எம்பெருமான் ஏககாலத்தில் அனைத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படியைத் திடப்படுத்துகிறாநில. கண்ணிலே காணத்தான கூடும், காதலே கேட்கத்தான

கடும் என்னிப்படியானால் நோய்கள் நாங்குகையன்றி எம்மொருவனுக்கு இல்லையே. [வயசுரவண:] நயனிநித்யகாகரஹாநித்யோ யவநித்ய: | ரெவியாயே கணபா... [நஞ்சா சருணைஷி] கணனாவே தேட்பாய். [அத கரணாரி காமகரிண:] இரண்டு இதழி பங்குள போடுததுச் சொன்னது மற்றையவும் இப்படியேதான் என்று காட்டினாடி யிறே. மற்றுள்ள இதழியங்களுளும் இருவுள்ளாண்டாடி எதையும் கரணிகாவலா தேவர்க்கு. [ஸர்வபதிகமீகணம் கடதே] சர்வா பயோ ஹாநி வ்யாபிதி சர்வயோனம: ஸாவதோதிக்கமான. (அதாவது) வெண்கலஸாக்ரதகாரவிலக்கணகாரமாய் விஷுவக மாகமான ஸாக்ரதகாரமாவது. [கடதே] * சஹசரீரீ பூரவ: சஹாஸசஹபா. * விஷ க்ஷஸ்த விஸ்தோமலோ விஸ்தோ ஹஸ்த விஸ்தஸ்யா * க்ஷஸ்தஸ்தவித * பாஸ்ய க்ஷிவிவிவீர ஶ்யநே ஶ்மாவிநி ஶ்மாநகரிகியா ய* இதவாதி ச்ருதிசீர்த்தமான பெருமை பொருட்குய தேவர்க்குக் கூடாததொன்றுண்டோ?

‘ஸார்வபதிகம்’ என்று தீர்க்காடியான பாடம் வ்யாகரணத்திற்குச்சேராது. *ஸதவதிஸ்திதினா ஶ: *விப்யேஷ நெதிகாநா சர்வமீனா மதி: கமநே* என்னுள் முராரிமீசரனும்.(28)

சர்வஜேனாஹுக் ஜகதமிததோ வாரிதாஸாஸிமாநா சாஸ்யோகாகரஹே ஶா பரயதி பகவதேஶீ ரஹாஸி! | க்ஷயோஶ்வே: ஶ்யநேஶ்யபிநிதி சதஸ்கமீவ்யே விநித்ய யநேஷ்லேஷஸ்தவ் யுபாஸ்யாநய விஸ்தாவிஸ்தவ் || 29 ||

ஸார்வஜெனாஹுக்ஜகமம் ஜகதபிததேவ லாரிதாஸ ஸாக்ஷிமாநாந் ஸாஸ்யோகாத் தாரணம் த்வாம் பரயதி பகவத் ஐசுவரீ ரஹகாயிர், *அபரோயோக்யயஸ் ஸ்வதத்தோபதிஹதி ஸதஸ்தகாமகதர்யா விசித்ரம் யத்ரேச்சாலேசதஸ்த்வம் யுகபதகணயக் விசுவமாவிச்சகரீதத. (30)

தேவபகவத் சகம்	ஸ்ரீரங்கராம பகவானே !,	விநித்யம்	பகவதெப்பட்ட
காயிர்		விசுவம்	கவதத்தையும்
நாத்	இவ்வகத்தத	இச்சாலேசத்	கவதப்பலேத்தினால்
அஞ்ஞமம்	அதேதாதத்தினால் படைச்சப்படு	அகணயத்	அகணயாக நனைத்தவாய்
அபிததத்	கவதம்	யுகபத்	கவதத்தினால்
காரவஜ்ஞயோ	கொல்லுகிறவர்கள்	அபாதிஹதி	தடையின்றி
காரிதா	தேவர்களுடைய காரவஜ்ஞதவத்	ஆவிச் சகரீத	படைத்திரே,
பத்ர (வதி)	தினம்	(ஹ) ஐசுவரீ	அப்புகப்பட்ட ஐசுவரீ மென்
அர்வை	கிரஹிக்கப்பட்டார்கள்	காரணம்	கிற குணமற்றது
அபரோய	பாதோரு ஐசுவரீ குளையிருக்கு	த்வாம்	(ஐசுவரீ) உபாதாகாரண
கவதத்தர்	மனவில	காணய	மாவிருக்கின்ற
த்வம்	பிதராலே	தாத்	தேவர்கா
வத் அஸத் கமம்	கவதப்பாததவரய்	தாத்	காணயத்தினால் கொல்லப்
காதயா	வ்யாதிராரண	ஸாக்ஷிமாநாத்	பட்ட
	தேவரீ	பரயதி	ஸாக்ஷிமாநாதான புருஷனிட்
	புண்யபாப குபதம்மங்களின்		காட்டில்
	விநித்யவகவதினாலே		வேத பதெதெதது.

* * * கீழ்க்கண்ட ச்லோகத்தாலும் கிருபிக்கப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தினால் பவித்த அம். சதகை இதிலே முதல் பாதத்தாலே அருளிச்செய்து, மற்ற மூன்று பாதங்களினால், ஜ்ஞாநமென்ற குணத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் அதனால் பவிக்கும் அம்சத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[ஸர்வஜ்ஞயே] தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞரென்றும், ஸர்வஜ்ஞரான தேவரீரே ஸ்ரீதேவர்க்கு மூலமென்றும் வித்தித்தபடியாலே. [ஜகத் அநேகமுகம் அபேதததி (துர்வாதிசு) வாரிதரீ கணபதி அபூவன] 'அபேதமகமான பரக்குதியையே மூலமாகக் கொண்டது நுகத்து' என்று சொல்லுகின்ற ஸாங்கியர் நிரவிக்ஷபப்டாராவர். "காபிலா ப்ரதாநம் காரணரொணரூரீகள்; ப்ரதாநம் அபேதமகமாகையாலும் சர்வரன் அதிஷ்டியாத போது பரிணரிக்ஷமர்ட்டாமையாலும் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார வ்யயஸதை கடரபையாலும் அதுவும் சேரது." [தத்வதரயம் சர்வரப்ரகரணம்.] என்ற ஸ்ரீஸூகதி கரு.0 அய்விடதது லீயரக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகளும் நோக்கத்தகன. 'நிர்விசேஷ மாகையாலே அஹ்ருமான ப்ரஹ்மத்தை மூலமாகவுடையது ஜகத்து' என்று சொல்லுகிற சாங்கரரூரீகள் நிரஸ்தர் என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

[ஜசுவரீ காரணம் த்வம் ஸாங்கியோகத்தாத் ஸாக்ஷிமாத்ராத் பரயதி] ஜசுவரீயமென்னும் குணத்தின் ஸவரூபத்தை மேல் உத்தரராதத்ததிஸே அருளிச்செய்கிறார் அதனால் பலித்த அமசத்தை இங்கு முத்துற அருளிச் செய்கிறார். **ஐயாஸ மாஃ—**ஐயரீ ஜசுவரீயதுணமானது. எனன் செய்கிறதெனரூல்: இதுவும் ஸாங்கியருடைய வாத்ததை நிரஸ்க்கிறதென்கிறார். 'அப்ரஹ்மாத்மிகையான பரக்குதியானது மஹாததி காரியமாகத்ததை உண்டாக்கும்போது புருஷன் ஸாக்ஷியாயிருந்து ஸர்நிதிமாத்ராத்ராலே உபகாரகுகிறார்' என்றாயிற்று ஸாங்கியர் சொல்லுவது. ஜகத்தாரணத்தோபயோகியான ஜசுவரீயத்தோடுகூடிய தேவரீர் காரணமாகநிறிகையால் ஸாங்கியவாதம் தன்னுண்டதென்க.

அப்ரோத்யாரயை என்று தொடங்கி ஜசுவரீயமாகவது இன்னதென்கிறார். வேறொருவரால் நியமிக்கப்படாதவனாய் நிரவ்ருசஸவதந்த்ரையிருந்தெகண்டு விசித்திரமான இந்த ஜகத்து முழுவதையும் தட்டுததடங்கலின்றி அவலியையாய் ஏககாலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கவல்லனாகைதான் ஜசுவரீயமென்றதாயிற்று. தத்வதரயத்திலே— "இவன் காரணமாகிறது அவித்யாகர்மபரநியோகரதிகளாலன்றிகே ஸ்வேஞ்சையாலே. ஸவஸங்கலபததாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்." என்ற ஸூக்திகளுவ கரண்க.

[ஸதஸ்த்கர்ம சைத்யா விசித்ரம்] புண்யபாபருப கர்மாறுகுணமாக தேவ மதுஷ்யதிரயதாதிருபேண ஜரீத்தும் அது தன்னிலும் விவிதரீசோச்சபாலவாஸியாகவும் இப்படி உச்சாவசமாகவுள்ள ஜகத்தை என்றபடி. **விசய மாஃ—**வேசி.

सांख्योक्तं कारणं என்றும் பாடமுண்டென்பர்.

(80)

कार्येऽनन्ते स्वतनुमुखत्वाप्राधान्यादुः सा ते शक्तिस्सुकामितरवेति चेन्न विरुद्धम् ।

इच्छा यावद्विहरति सदा रज्ज्वानानपेक्षा सैषानादित्यवकरी सोर्णनाभी विषाख्या ॥३१॥

கார்யேநந்தே ஸ்வதனுமுகததல் தன்னுடையதாபாந்யாநாஸா தே சக்திஸ் ஸுக்ாமரிதரவே சேதி வேலாநம் விஸக்ஷ்ய, இச்சா யாவத் விஹரதி சதா ரங்கராஜாநபேக்ஷா ஸைவைவசாநாத் அதிசயகரி ஸோர்ணாநாபேன விபாக்ஷ்யா.

31

தேவரீராவது அப்பேயர்	ஸ்ரீகாரணரோ ஸவதஸ்தித்தமான	அகாரம் இராத் இதி வேலாம்	இத செய்க்கூடியது, இத செய்ய முடியாதத் என்கிற வொரு வாய்ப்பு யீதி
தே இச்சா	{ தேவரீருடைய மானது	விசக்ஷ்ய அதா	

எப்போதும்

தது' என்கிற வ்யவஹாரங்கள் நம் திறத்திலேயேன்றி சர்வர விஷயத்தில்கூட இவையில்கூட அவனுடைய எங்குமே எங்கும் அபரஹிதமாகச் செல்லு மெனக். இதுதான் ஸாட் குணயத் தில் ஒன்றான சக்தியின் பிரபாவம். இந்த சக்தியாடி யாகவே சர்வரனுடைய உபாதார காரணத்தவம் நிர்வஹிக்கப்படுகிறது.

[அகபேக்ஷா இச்சா] உலகத்தில் அவித்யாகர்மநிபந்தகமாகவும் பரநியோக நிபந்தகமாகவும் காரணமாகவும் யுண்டானவையாலே அதனைக் குறித்து இவனுடைய காரணத்தவம் ஸவேச்சாதிகமென்று இதனால் காட்டப் படுகிறது.

நது, ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றியே ஸ்வசரீரூபவிசேஷணத்தவாரா கார்ய ஜாதத்துக் கெல்லாம இவனே உபாதாரமாகக் கூடுமோவென்ன, [ஸோர்ணநாபென விபாவயா] என்கிறார். "ஒரு சிலத்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடா நோடியாதிறே" என்றார் தத்தவத்தத்தில் பிண்டா லோகாசாரியரும், "அல்ப சக்தித மான சிவநதிக்கு ஸ்வரூப விகாரமின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே ஸ்வசரீரூப விசேஷண மாகத்தாலே தத்துஜாதமான கார்யஜாதத்துக்குத் தான் உபாதாரமாகப்படி யுண்டான ஸ்வபாவம், * பராஸ் ஶகிவீவிவே ஶ்யதே * என்றோதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக் கூடா தொழியாதிறே யென்கை. * யயோநாமிஸ்வதே ஶூதே வ, கர்நாமிஷ்யா ஶ்யா ஶய் ஶூசதே ஶு: | ஶ்யா ஶூத்யஸிந் ஶய் ஶூசதே ஶு: || * என்னக் கூடவதிறே" என்ற மணவாள மாமுனி களின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தியும் காண்க.

நான்காவது பாதத்தில் "ஜகாந் அதிசயகர்" என்றதற்குச் சிலர் வேறுவகையான பொருள் கூறுவது பொருத்தது. இந்த பரகரணத்தில் ஜஞானம் முதலிய ஆறுகுணங் களினுடையவும் ஸ்வரூபத்தை விவரிப்பதுடன் அந்தந்த குணங்களினாலேற்படுகிற பரமதகண்டனத்தையும் கூடலே அருளிச்செய்து வருகிறார். * ஸார்வஜ்ஞயோ அஜ்ஞ மூலம் ஜகத்பித்ததோ வாரிதா: * என்று மேலும், * பராச்சரிதகாரணவாரணம் * * ஸவிகாரகாரணமிதோ வீரீவார்யம் * இத்யாதிகள் மேலும் சொல்லுகிற கணக்கிலே இங்கு (ஜகாந் அதிசயகர்) என்றதும் பரமதிரஸைப்பரமபாகவேணும், ஈசாஸி— பகபதி; ஜகாந்—பாகபதமதப்ரக்ரியா. இது ஸம்ஸ்கேப: (31)

ஸ்வஹிம்ஸிஸிஸி | ஶூக்ஷியோக்ஷிக்ஷய எவ விபரி யத் |

வயுரி ஶ்வஸிஸிஸி ஶக் ஶவ ஶாஸிஸகாஸிஸிஸி || 32 ||

ஸ்வமஹி மஹிதிரிச | ப்ருசகரியோபி

அகலிதச்சம் எவ பிஸ்ஸி யத்,

வயுரி ஶ்வமஸேஷிதம் பலம்

தவ பரேச்சரிதகாஸணவாரணம்.

(32)

தேவ ஈச |

எம்பெருமானே !

ஸ்வ மஹி ம

{ தன்ஶூகையான மாஶூதயி

ஸ்திதி: (தவம்.)

{ வதில நிலையிலிருக்கப்

பெற்ற தேவரீர்

ப்ருசகரிய அபி

{ அபரிமிதமான சேஷபதங்களை

யுடையவராக விருத்தபோதி

றும்,

அகலிதச்சம்

{ ஆயுத முண்டாகப் பெருதவ

ராவே

அசேஷம் (ஜாத)

{ ஸகல மேகத்தையும்த

ஸ்வம் வயு: இவ

பிரவ்லி

இதி வத்

(தத்)

தவ

பலம்

இதம்

பர ஆச்சரித

காரண வர

ணம்

தன்ன சரித்தரைப்போல்

வழிக்கின்றி,

என்பது யாதொருதன்

அது

தேவரீருடைய

பலமென்ற குணம்;

இக்குணமானது

அயாதிஷ்டபதாய்க் கொண்டு

தரணமாகத் தவ்வர்த

திப்பிக்கொத்த.

* * *—ஸா(ஸி)மென்றும் குணத்தின ஸ்வரூபத்தையும பர(ஸி)ததையும்

இதனாலருளிச்செய்கிறார். சாந்தேரக்யோபநிஷத்தில் [7-24-1] * யவ நாஸ்யாஸி *

என்று தொழுகி * ச ஶ்வா: கஸிந் பதிஸ்திவ் இவ் ஸ்வே மஹி * என்று ஒதப்பட்டபூர னின்றது. லேகல வஸ்யதுகூடும் ஒரு ஆதாரத்தை அபிபக்ஷித்திருக்க மாணையாலே பக வானுக்கும் அங்கவாயும் ஒரு ஆதாரமிருக்கவேண்டியே எனநொண்ணிய சிஷ்யன் 'அவ னுக்கு என் ஆதாரம்?' என்று குருவைக் கேட்க; அதற்கு அவர் * ஸ்வே மஹிமயி * என்று விடையளித்தார். ஸ்வே மஹிமயி ப்ரதிஷ்டித: என்றபடி. பகவான் தம முடைய மஹிமையையே ஆதாரமாகவுடையவர் என்று கருத்து. "ஸ்வீதாஸாஸ்பின திவ் அநாபா ரத்யமிபாய: " என்பது உபரிஷத் பாஷ்யம். ஸ்ரீ பாக்யத்திலும் பூமாதிரணத்தில் * ஶமோபஸ்தே * என்னும் ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "ஸ்வே மஹித்யநாபாஸ்வ" என்றருளிச் செய்தார். அந்த உபரிஷத்வாக்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ப்ரகருத் தலோகத்தில் ஸ்வமஹிமவதிதி: என்றார் பட்டர். தனக்கு ஒரு ஆதாரமின்றியே யிருந்தகொண்டு அளவுகடந்த வியாபாரங்களைச் செய்தருளபவனுய் ஸகல சராசரங்களையும் சிறிதும் சிரமமின்றியே தன் சீரத்தைத் தாங்குவது போலத் தாங்கி நிற்கை எனபது யாதொன்றுண்டு இதுதான் ஸ்ரீரங்கராதனே! தேவர்களுடைய பல மென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த குணத்தினால் தேவர்களுக்குத் தேறுவது யாதெனில்; பராச்ரித காரணவாரணம்! உலகத்தில் காணப்படுகிற காரணப்பொருள்களெல்லாம் அந்யாதிஷ்டி தங்களாய்க் கொண்டே காச்யோத்தபாதம் பண்ணக் காண்கின்றோமாதலால், எம்பெரு மான் செய்கிற காயஸ்கருஷ்டக்ரமம் அப்படிப்பட்ட தன்று; இது லேகலிலக்கணம் என்று தொழிவு பிறப்பிப்பதே இந்த குணத்திற்கு பரயோஜ்ய மென்கிறார். வாரணம் என்று வியாபாரத்தகம் என்றபடி. பராச்ரிதகாரணங்கன்றி காட்டிலும் தேவரீரை வியா வ்ருத்தராக ஆக்குகின்றது இந்த பல மென்கிற குணமென்றராயிற்று.

अन्वाधारतया समसिद्धिविलिखहवनेऽपि जमसत् वदम् । पराधितकारणभ्यो भाक्तो
 कैश्वस्यसंपादने उत्पत्त्यम् ॥ என்றதாயிற்று.

ஸ்வே மஹி திபதி: कस्य सः—समहिमस्थिति: । भृशं क्रिया: यस्य सः भृशक्रियः । (82)

धुगनामिगन्ध इव यत्सकलापानिजससिधेरविह्वले विकृणोति ।

मियरम् । वीर्यमिति सतु वदन्ते सविकारकारणमितो विनिवार्यम् ॥३३॥

ஸ்ரீரங்க

மேற்பிய ரகம்	{ அன்புக்கிடமான திருவாக் சத்ததயுடைய பெரு மாளே	விக்குளேழி (இதி யத) தத் வீர்வம் இதி	விசாரப்படுத்துகின்றீர்; என்பது யாதொன்றுண்டோ. அதன் வியருளமென்ற
தவம்	தேவரீர்	வதத்தே	{ (அவதிகரன்) சொல்லுகின்ற னர்;
ந்ருகையி சந்த:	{ கனதுரியின் பரிமளம்போல	இத:	இதனால்
இவ் (கவயம்) அவி க்குத:	{ தாம் விசாரப்பட்டாதவராகவே	விவிகார கார	விசாரத்தை புடைத்தாய்
கிணத்தே:	{ தமது கூந்தலாக மாத்திரத் தினால்	மாம்	கொண்டு காரணமென்றதை
கலவ அத்தரக்	ஸமஸ்த பதார்த்தங்களைபும்	விநிவார்யம்	வ்யவாத்திக்க வுரிபது.

(33)

*** இதில், வீரய மென்ற குணத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் அதன் காரியத்தையும் அருளிச் செய்கிறார். உலகத்திலுள்ள காரணப்பொருள்கள் காரியங்களைப் படைக்கும்போது தாமும் விகாரப்பட்டுக்கொண்டே காரணவிகாரசரலி கரையவுக்கவகைப்பிறப்புகள் காண்கிறோம். எம்பெருமானுடைய காரணநலம் இப்படிப்பட்டதன்று, பிறப்புகள் காண்கிறோம். எம்பெருமானது தான் சிறிதும் விகாரமடையாமலிருந்து கொண்டே ஸ்வஸந் கர தாரீ பரிமளமானது தான் சிறிதும் விகாரமடையாமலிருந்து கொண்டே ஸ்வஸந் கர தாதாலே பிறருடைய மனங்களை எப்படி விகாரப்படுத்துகின்றதோ அப்படியே பகவான் தான் விக்ருதஞ்ஞாமலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகரிப்பிக்கின்றானிறே; இது தான் வீரயமென்பது.

விரவாயம் என்றது வ்யவச்சேத்யம் என்றபடி. சசுவரன் ஸவிகாரகாரண மன்று என்பதை இந்த வீரயகுணம் ஸ்தாபித்துத் தருகின்ற தென்றபடி.

பிரயங்க !—திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுருகப்பாள் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலு உடையவரே! என்கை. (33)

सहकार्येष्वपि हासुमिह तदनपेक्षकृत्वा ।

रक्षणः जयति तेन इति प्रणतार्तिविव प्रतिभट्टाभिमुखम् ॥२४॥

சித்ரம்

ஸஹகார்யபேக்ஷமபி ஹஸுமிஹ ததநபேக்ஷகர்த்துநா,

ரங்கநா ! ஜயதி தேஜு இதி ப்ரணதார்த்திஜித் ப்ரதிபடாபிமுகம்.

(34)

மேரங்கதா !	திருவரங்கச்செய்வரே!	தேஜு இதி	தேஜோ குணமென்ற
ஸஹகாரி அபே	ஸஹகாரி காரணத்தை அபே	ஜயதி	{ விளக்குகின்றது; (திருவரங்கநா)
ஷம் அபி	{ கிதித் திருக்கின்ற காரணத்தையும்		
ஹாதம்	வ்யவச்சேதிற்கும் பொருட்டு	ப்ரணத ஜுத்தி	{ ஆச்சரிதர்களின் ஆத்திரிப்ப
தத் அபேக்ஷ	அந்த ஸஹகாரிகாரணத்தை	ஜித்	{ போக்கச்செய்யதும்
கர்த்துநா	{ எதிர்பாராத காரணநலம் என்பது யாதொன்	ப்ரதிபட	{ அபி { எதிரினைத் திரவ்ளிக்கக் கூட
	துண்டோ அததான்.	பாவுகம்	வது மானது.

***—இதில் தேஜஸ் எனலும் குணத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் மருளிச்செய்கிறார். உலகத்திலுள்ள காரணப்பொருள்கள் எதுவும் ஸஹயாதர நிரபேக்ஷமாகக் காரியம் செய்வதில்லை; அநேக ஸாம்கீரிகர் உடன் கொண்டே காரியஞ்செய்யக் காண்கிறோம். சசுவரனுடைய காரணநலம் அப்படிப்பட்டதன்று. ஸ்வஸந் கர தாதாலே பிறருடைய மனங்களை எப்படி விகாரப்படுத்துகின்றதோ அப்படியே பகவான் தான் விக்ருதஞ்ஞாமலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் விகரிப்பிக்கின்றானிறே; இது தான் வீரயமென்பது.

ஸஹகார்யபேக்ஷமபி ஹாதம் என்பது இந்த குணத்தின் ப்ரயோஜனத்தைச் சொல்லுவது. सहकारिष्वपि हासुमिह तदनपेक्षकृत्वा ।

ப்ரணதார்த்திஜித் ப்ரதிபடாபிமுகம் என்றதனால் “ वरिष्ठाया साक्षा विज्ञाया वृक्षताय ” எனிறபடியே சிஷ்ட ரக்ஷா துஷ்ட பரிபிரவகம் செய்வதும் இந்த குணத்தின் ஸ்வரூபமென்று ஒரு பக்ஷாந்தரத்தையும் காட்டினபடி யென்பார் பெரியோர். “ नमो हि त्वेति वय सा नमकासा ” என்ற ப்ரீதாமாயண ச்லோகத்தில இந்த அர்த்தம் உத்தேயம்.

... .. (35)

ஸ்ரீராம விரிதாபிகமுரிசொலேக்ய மீமாஸ்யாந் ரத்னாந்நவரீதி தவ குநிகத் திவ்யானந்தபூர்வம் ।

ஈஸ்ய ஸ்ருஷீதே ஸ்ரஸ்தி பஸி பரீ மூகாபம் நிநிச்யே ஹநீத ஸதுவானமவபிஜாநயி: கா கதா விசுவாநோ: ॥

மந்தோபாத்தாபம் விரிஞ்சலாதிசுபூபரீ கோத்பரோக்ஷய மீபாஸ்யமாநா
ரங்கேந்திராங்கத்தவல்லீ தவ குணவிவரம் யௌவனாகத்தபூவாந்
செல்வார்த்தம் ஸ்ரீராமேநிஷ்டே ஸுகலதி பதி பரம் மூகாபயம் கிலிஸ்யே
மூகத்தைவம் தீவத்தகுணாகம் அவதிகணகபோ: கா கதா சித்தவரகோ: (85)

தோரகோத்தர: ஸ்ரீராம காஜரோ
தந்தவல்லி { (கந்த திரியோபபிஷத்தி
தந்தவல்லி ஆகத்தவல்லி பென்
திரு பருதியானது
தந்தவல்லி மனுவாயன் முந்தகொண்டு
தந்தவல்லி பிரமன் முடிவாக
தந்தவல்லி மென் மேலும்
தந்தவல்லி படியில்கொ சொல்லிக்கொண்டு
தந்தவல்லி போய்
தந்தவல்லி தேவரீருடைய
தந்தவல்லி யௌவனம் ஆனந்தம் முத
தந்தவல்லி வில
தந்தவல்லி குண ஸமுதத்ததை
தந்தவல்லி மீமாஸ்யாந்
தந்தவல்லி விசாரியா சிந்துகொண்டு

தந்தவல்லி தன்னுடைய உத்தராதக
தந்தவல்லி தோஷத்தையும் [உடம்பமாம்
தந்தவல்லி பதற்கும்
தந்தவல்லி காமத்தொடர்திறவில;
தந்தவல்லி பதி பரம்
தந்தவல்லி ஸ்ரீராம
தந்தவல்லி தமென திறென்றது;
தந்தவல்லி ஸ்ரீராமபேரகே
தந்தவல்லி கிலிஸ்யே
தந்தவல்லி வாய்முடி சிந்தது;
தந்தவல்லி வயம் (ஸ்தி)
தந்தவல்லி இப்படி யிருக்க,
தந்தவல்லி தேவரீருடைய திருக் குண
தந்தவல்லி களின்
தந்தவல்லி பரிசேத்தத்திலும் ஸத்தகணயி
தந்தவல்லி தந்தவல்லி
தந்தவல்லி மன மொழிகளுக
தந்தவல்லி காமபாஷாதி?
தந்தவல்லி அச்சே

* * * —ஆக இவ்வளவும், எம்பெருமானே ஐக்கரணபூதன் என்பதை ஸ்தா
பிப்பதற்கு உபயுக்தவர்களான ஜ்ஞாந சக்தி பஸ்ஸீயா வீரீய தேஜஸ்ஸாக்களென்றிற்
ஆறு குணங்களின் ஸ்வரூபத்தை அருளிச் செய்து, புற மதஸ்தானம் அங்கேரிக்
கரண வஸ்துக்களிற்காட்டி, துண்டான வைவக்ஷணியத்தையும் கூடவே காட்டியருளித்
தீவக்கட்டி, இதில ஜ்ஞாந குணத்தின் அவாந்தர ரூபமனை ஆந்தகுணத்தைப்பற்றி
அருளிச்செய்யாநின்ற கொண்டு, எம்பெருமானுடைய ஆந்தகுணம் வேதபுருஷனா
லும் அளவிடமுடியாததென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் ஸகல குணங்களும் அபரிசேத
பங்களே யெனபது தேறுகின்றது என்று அருளிச்செய்திருந். கைத்திரியோபபிஷத்த
தில் ஆந்தவல்லி என்கொரு புகழியுள்ளது. அது எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்
களின் ஒன்றாக ஆந்த குணத்தைப்பற்றிப் பேசுகின்றது. அந்த ஆந்தம் இவ்வளவு
கொண்டதென்று சொல்ல முடியா தென்பதைக் காட்டுவதற்கு வேதமே ஒருவகை
பான கல்பணையச் செய்துவந்திருக்கிறது. (அதாவது) ஒரு மதுவ்யன்; அவன் கல்
யௌவநருவத்திலுள்ளவன்; ஸகல காலத்தரங்கனையும் ஒன்று விடாமல் ஒதிப பிறர்
னோக்கும் ஒதுவிப்பவன்; ஆஸஸ்யமின்றி எல்லாக் காரியங்களையும் வழுவிமற் செய
பவன்; தேவரத்திலும் மனத்திலும் திடமுள்ளவன்; இவ்வளவும் வாயநாதலும் தரி
தானுயிருந்தால் பயனில்லையே, அபாடியனரின் செவ்வமெல்லாம் சிறந்த பூமண்டலம்
நானுயிருந்தால் பயனில்லையே, அபாடியனரின் செவ்வமெல்லாம் சிறந்த பூமண்டலம்
முழுவதையும் செங்கோல செய்துத்தி ஆளும்படியான ஒப்புயர்வற்ற ஸம்பத்தம் வாய்
தவன். இப்படிப்பட்ட அதிகாரங்கள் சிறந்த ஒரு மதுவ்யனிருப்பதாக வைத்து
அவனுக்கு உண்டாகக் கூடிய ஆந்தத்தை முன்பே பெடுத்துக்காட்டி அதைவிட
கூடியபங்கு அதிகமான ஆந்தமுடையவர்களாக மனவ்ய கந்தர்வர்களைக் கூறி, அவர்
கூறுபங்கு அதிகமான ஆந்தமுடையவர்களாக தேவ கந்தர்வர்களைக் கூறி
இப்படியே நூறு நூறு பங்கு அதிகமான ஆந்தமுள்ளவர்களாக வரிசையாக, பிர
லோகலோகபிதருக்களையும் ஆஜாஜதேவர்களுக்கும் காமதேவர்களுக்கும் ஆதவர்களுக்கும்
இவ்விரண்டும் பருஹஸ்பதியையும் ப்ரஜாபதியையும் சொல்லிவந்து அந்த ப்ரஜாபதி
யின் ஆந்தத்தைவிட நூறுபங்கு அதிகமான ஆந்தமுடையது ப்ரபரமம் என்று

சொல்லப்பார்த்து 'பரப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை இவ்வளவு மட்டமாகவா சொல்லி விடுகிறது! என்று குன்றப்பட்டு * கதோ வாயி நிர்வந்தே * என்றாடி மறுபடியும் திரும்புகிறதாம்; அதாவது மேகசொல்லிக்கொண்டு வந்த ப்ரக்ரிஸையில்க்கடையாக யாவ நெருகு பரஜாபதி சொல்லப்பட்டானே அவனை அடுத்த பர்யாயத்தில் மறுவிய ஸதாந்திலே நிறுத்தி அவள முதலாக ப்ரஜாபதியளவும் சொல்லிக் கொண்டுபோய் அதை பரஜாபதியின் ஆனந்தத்தை விட நூறுபங்கு அதிகமான ஆனந்தம் பரப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று சொல்லி முடிக்கப்பார்த்து அதுவும் கூடாமையாலே பழையபடியே மறுபடியும் ஒரு பர்யாயம் திரும்புவது—இப்படியே அநாதியாக இன்றைக்கும் புது புராவருத்தியிலேயே கிடக்கின்றனவாம் வேதங்கள். [இவ் விஷயம் ஸ்தோத்ர ரதந்த திலும் * ஸர்வஸ்கந்தஸுயோசி பூரவா * என்ற ச்லோகத்தில் விரிவாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆங்கு அடியேனுடைய ரத்தவ்ரத விபாக்கொளத்தில் ஆடுகூப ஸமா தானங்களுடைய மிக்க விசதிசுரண முன்னது; ஆதலால் இங்கு ஸங்கரஹிககப்பட்டது. அங்கே கண்டு கொள்ளு.]

உபசிஷுத்தில் * யதோ வாயி நிர்வந்தே * என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால், இதில் [வாச! நிவர்த்தந்தே—வாக்கு திரும்பிக்கொண்டே யிருக்கின்றன] என்று வர்த்தமாக காலமாக ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதனால் 'தேயேசதம்' என்றே பல பல பர்யாயங்கள் பல்வாழி யூழிதொறும் ஒதப்பட்டே வருகின்ற தென்றும், பரஹ்மாகர்த்தத்தைப் பரிச் சேதித்துச் சொல்லியாயிற்றென்று தலைக்கட்டின பாடிலை யென்றும் ஆசார்யர்களின் திருவுள்ளம்.

ஸ்தோத்ர பால்யத்தில் பூர்த்தேசிகன் "நே யே ஸதமியநுகமா—மயஸ்துவிபிஸு- க்ரமேன வசிமயாஸிஸ்யதாஸர்ப்யாஸுக் ஸுவிதி வர:!" என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கொண்டு * ஸரி சோஸேவ மிமாஸமானா * என்ற விதற்குப் பொருள் தெளிக.

'நிவர்த்தந்தே' என்ற வர்த்தமாகநிர்த்தேஸஸ்வரஸ்யத்தைக் கொண்டே "ஈ ஸ்வார்த்தம் ஸப்ரஷ்டுமிஷ்டே" என்றும் "ஸகலதி பதி பரம்" என்றும் "மூகலாயம் நீலேயே" என்றும் பரேளடவரதஸரணியில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

முகஸய—முகவதிரய: | * ஸ்ரமயே கர்மஸி சேதி கமுக |

35

வ்யாபிஸத யே குணா நிபிநிபாயமாஸ்யகேசு அபி மிவிவாசுரிபணதவாஸகாஸவ: |

த்யாவிஸயஸு:விரிபமதயோபிபூலிபவந் கமயவதிரிஸா வர: | ரகாஸாஸோ ॥ 36 ॥

ந்யதாயந்த யே குணா நிதிததாயமாஸ்யகேஷு
அபி மிவிவாசுரிபணதவாஸகாஸவ:
நயாவிஸயஸு:விரிபமதயோபி ரத்தகௌகவத்
ஜகத்யவவஹ்ருதிசுமஸ: வரத ரங்கரத்தபாபணே.

சொல்லு

(36)

தேவ வரத!

ஆரண்யகேஷு

யே குண:

நிதிததாயம

வயதாயிஷத

அபி

மரதம

சாதுரி-

பாஸதாபல-

ஆர்த்தய

வரமளிக்கும் பெருமாளே!

உபசிஷுத்தில்க்கேன

யாவை சில குணங்கள்

'நிதிததாய' [மதந்தயமாக]

பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றவரை

இசை

ஸகலமும்பயமென்ன

அசைத்தவர சாதி யென்ன

அசுரிதபரகணப் பமென்ன

அசுரிதி யெனன இவைகளும்

தயா-

விசய-

கொண்டீ-

ப்ரபுருதய: அபி

ரத்த கௌக

ரக

ரக

ரக

ரக

ரக

தயையென்ன

வெற்றியென்ன

கொண்டீ-

கொண்டீ-

இவை முதலானவைகளும்

ரத்த கௌக

ரக

ரக

ரக

ரக

தயையென்ன

வெற்றியென்ன

கொண்டீ-

கொண்டீ-

இவை முதலானவைகளும்

ரத்த கௌக

ரக

ரக

ரக

ரக

* * *—இப்படி வேதாந்தங்களில் வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் நிலமல்லவாக ஒதப் பட்டிருக்குணங்கள் நம் பெரிய பெருமான் பக்கவிலே அனைவர்க்கும் காணலாமபடி. ராஜீர்தன வெனவெஞ்சு. ஆரணயகமென்று உபயோகத்துக்களைச் சொல்லுகிறது; ரணயத்தில் ஒதப்பட்டவையென்று காரணப்பெயர், பருஹதாரணயக் மென்றே கு உபரிஷத்துக்குப் பெயர் இருப்பதுமே நோக்கத்தக்கது. எம்பெருமானுடைய ஸௌகுமார்யம் ஸாமர்த்தியம் ஆச்சித்ப்ராவண்யம் பொறுமை அருள் ஐயரீலதவம் ஸௌதர்யம் முதலான எந்தத்திருக்குணங்கள் உபகிஷத்துக்களிலே நிதிசேபித்து வப்பது போல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே, [அதாவது—ரஹஸ்யமாகப் ப்ரதி ஈதிக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ] அந்தக் குணங்களானவை, ரதனக்கடையிலே ரத்னங் ள் நாகவ ஜனங்களுக்கும் ஸாக்ஷாத்கார யோக்யங்களாக இருக்குமா போல, திருவரங் யம் பெரிய கோயிலிலே எளிதில் காணக் கிடைக்கின்றன வென்றாராயிற்று. கடல் தவளா விடங்களிலே மறைந்து மிடக்கின்ற நவரத்னங்களே கடைத்தெருவில் மீகை குடப்பது போல் உபயோகத்துக்களில் தேடிப் பிடிக்க வேண்டிய குணங்களே நீலகாரகன் 'கந்தரிலே எளிதாக அநுபவிக்கக் கூடியனவையுள்ளன என்றபடி. ஸௌகரிய ரத்னங்களாகவுடன்கையிலே ரதனக்கடையாகவும் திருவுள்ளம் பற்றி யரு ரிச் செய்தவிது மிகவுமழகு.

[ஜகத்பலவற்றிதிசுமயா] எல்லாரும் தாங்களும் கண்டு பிறர்க்கும் காட்டலாம் படி ப்ரஸித்தங்கள் எனவாபடி. ஜகத் என்ற ஸ்தாநத்திலே ஜகு என்றும் பாட முண்டு; அப்போது இத்யாஹம் என்றபடி.

நவசிவ—(நீ என்கிற உபஸர்க்கத்தோடு கூடின) ஸுபாந் பாரணபொயயோ: என்கிற ஸ்தூலில் கர்மணிலுங் ப்ரதம புருஷ பஹுவசக ரூபம். நிபிநிவாயந்—நிபிநிவாயந்: | மனநி கர்மணிவெதி னமுந் மதய: | ஐதிநா—மாத்மயம் | அதாவது ஸௌகுமார்யம்—ஆச்சிதர் களின் பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமை. கரதுரி—அகடித கடநா ஸாமர்த்தியம். கருந் மவ:—காதுரி | ... (36)

யாஸ்ரீவாஸஸ்ய ஐவ தெ. டுஷமா ஸுநதே சோஸ்வஸநநாநதிரதத: |

ஸநேவ் தா வ்ய திநிவதிரத: வரத: ஓ: ஸ்வஸவஸநநாநதிரதத: || 37 ||

யமாச்சித்தையவாத்மம்பரய இவ தே ஸத்திக்குணகரூ

ப்ரதந்தே ஸோகந்தஸ்வஸநநாநதிரதத: |

தவமேவ தவமா தேந்த த்நிமித்தவதிரதத: வரத: | போ:

ஸ்வஸம்வேத்யஸ்வாத்மதவ்யஸபஹுவஸகந்தபரிதம். (37)

பேரவரத: | வரமரிக்கும் பெருமாளே!
தேந்திரகுணகரூ: | அப்படிப்பட்ட
கவயானகுண ரசிகன்
சுக்ரம பரய: | வயிதநாசின் போல
இவ |
டம் தவமா | யாநதொரு தேவரீரை
சுசரிதய வ | அவலம்பித்தே
-சுசரிதே | ப்ரஸித்தியை யடைபெற்ற
வ: | அனவே
அந்த- | அப்படிப்பட்ட
வயவச- | சிவதிகமாய்
- | தனக்கே அதுபாஷ்யமாய்
- | கிரந்தராமன்

சாந்தோதிதத: { சாந்தோதிததையை உடைய
நவம் வய | தவரீசே
நிமித்த விதத: { சிசவமரல் அபியோய்த
தம் | கடல் போன்றம்
வய வம்வேத்ய | தரண அதாவத்கே கூடிய
வ்வாத்மதவய | தன் னோடொத்த அளவுடை
பஹுவ | வதாய
ஆகந்த | எவ்வெ யிலவாதார
பரிதம் | தந்ததிலுள்
தவம் | தூணமுமான
வேந்த | வ்வையவருபதை
அதுபவிசென்றீர்.

*** [யமச்சீர்தியேத்யாதி.] எம்பெருமானுக்கு நித்யோதிதத்தை என்றும் சாந்தோதிதத்தை என்றும் இரண்டு அவஸ்தைகள் உண்டு. அவற்றில் அகிலவேறு ப்ரதயங்கமாய் கவயாணை நாகமாக யிருக்கிற ஸ்வாஸ்வரூபத்தின் வைபவத்தைத் தான் அதுபவித்து மகிழும் நிலைமை நித்யோதிதத்தை எனப்படும்; தன் விபூதியை அது பவித்து மகிழும் நிலைமை சாந்தோதிதத்தை எனப்படும்; தத்வத்தரயத்தில் த்வரபர கரணத்திலே—“நித்யோதிதசாந்தோதிதாதிபிபதங்கள்... துவரவதா (துவர) ன்களும் குறைய தமங்களுமாயிருக்கையாலே செல்லுவிடுவோம்” என்றார் பின்ன லோகாராயா, வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாயவரீத்தரஞ்ஞாந நித்யவிபூதி பரிச்சேதத்திலே “ஹ்ரஸரி வ

மூக்மூலவிவாதிமேவா: ஶீரஸாஸாராவிமி: ஶயிதா கவாந்தவா:” என்று வழிகாட்டிப்பிட்டு “ஹ்ரஸு” என்று தொடங்கி “ஶசிஸ்தேவ ஶான்தோதிதவிவாஸிஸி வாக்ய:” என்று தவக் கட்டியருளிணர். சில அர்வாசேஷர்ந்தவர்களை விமர்சிக்கிறபடித்து இந்த நித்யோதித தத்தைக்கும் சாந்தோதிதத்தைக்கும் நியதவிஷயவ்யவஸ்தை துவக்கரமாகத் தோன்று கிறது. “பாஹ்யேந்த்ரிய நிர்வஹம் சாமம், அந்நரிந்த்ரிய நிர்வஹம் தமம்; என்றொரு நியதியின்றிக்கே இரண்டு அர்த்தத்திலும் இரண்டு பதங்கனையும் மாறாடி வ்யவஹரிப் பது மூண்டானுப்போலே அகிலவேறு ப்ரதயங்க கவ்யாணைகதாஸஸவ்யபாநபதவ ததை, விபூத்யுபபவததை என்விற இரண்டு அர்த்தங்களிலும் நித்யோதிதத்தை சாந் தோதிதத்தை என்னும் பதங்களை மாறாடி வயவஹரிப்பது மூண்டென்று விளங்கு கின்றது. பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரஸூகத்திலுள்ள இப்படிப்பட்ட விலேசனம் விளங்க வில்லை. வேதாந்ததேசிகனருளிய வரதாளபூச்சைத் ஸ்தோத்திரத்தில் “சிவநிவ்யஸிசி- ஹேயிவசுமூத் ஶான்தோதி ஶயவதா ஹ்ரேயந கவ்யா: | நியே பரே வர? சுவந்தே சுவந்தே நிவ்யந்நவ்யமுய வயவ: ஶ்ரவ்யா: | (18) என்ற ச்லோகத்தின் விபாக்கியானததிலே ஒருவர் சீராவிமூதிநிவாஹக் சக்ஸ்யவிசிஹ் ஶான்தோதிதவந்நே, நியவிமூதிநிவாஹக் சக்ஸ்யவிசிஹ் வ நியோதிதவந்நே நிகரரக்ஷணய உபயத இதி சிவநா: | எனவெழுதியுள்ளார். இவ்விஷயத்திலே பகவத் சாஸ்தரத்தில் எங்கனம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதென்று ஆராய்ந்துபார்த்து நிஷக்கரீகை வேலும், தத்வத்தரயத்தில் “நித்யோதிதசாந்தோதிதாதிபேதமம்” என்ற மிடகதிறகு விபாக்கியானமருளிச் செய்யாரின்ற மணவாள மாமுனிகள்—“நித்யோதித சாந்தோதிதாதிபேதமாவது

* நியோதிதாஸ்வமூ வதா ஶான்தோதிதோ ஹி: * இத்தயாதியில் சொல்லுவிறபடியே நித்யமூக்தாது பாவ்யராய நித்யோதிதஸம்ஜ்ஞாதராயிருக்கிற பரவாஸுதேவரும் அவர் பக்கவில ரின்றும் உத்ப்ரவரய ஸங்க்ஷணவ்யூஹகாரணமாய் சாந்தோதிதஸம்ஜ்ஞாதராயிருக்கும் வ்யூஹ வாஸுதேவரும் முத்தவன வாஸுதேவ மூத்தியிலே பேதமம்” என்றருளிச் செய்தார். இதைப்படிவொற்றி ந்யாயவரீத்தரஞ்ஞாந விபாக்கியானத்தில் * நியோதிதாஸ்வமூ வதா ஶான்தோதிதோ ஹி: * இயாயுகநகரே ஶுகாநும்யநியோதிதசங்கரவ்யூதேவஸவ: ஶான்தோதிதசங்கர வ்யூத- தேவமூதோ வாமுதே ஹ்ய:” என்று நாகரகராமநுஜஸ்வராயி யெழுதியுள்ளார். இவற்றை நோக்கு மிடத்து அர்வாசேஷர்களின் நிராதர மேன்று விளங்குகின்றது. இனி இவ்விஷயத் தில் இன்னமும் விசதமக உணரவிரும்புவார் வல்வார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

இனி இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து:—கீழ்ச்சொன்ன ஸூனம் முதலிய நிகுக் குணங்கள் உத்தோரு தேவர்களுடைய ஸ்வரூபத்தை ஆர்வயித்தே ஸததை பெறு கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடைய தேவர்கே சாந்தோதிதத்தைவ்ய யுடைரீராய்க்கொண்டு வவாமுதரநுத வ்யவஸய ஸ்வஸம்ஜ்ஞாநிவணமாய விபு: ஶான ஆகந்தந்தாலே பூர்ணமாய் அகிலவேயந்த கடல் போன்றுள்ள அந்த நிலைமையை தேவர்கே அதுபவியாரினரின் என்றதாயிற்று.

(எப்படியும் செல்வகர யிருக்கையாலே)
தேவர்களுக்கு

மீதம் எவ
சுரைத்தாய்

எதற்கு
தாமதமொன்றாத?

* * *—[ஆக்ராயணச் சுவரகத்தம்] இந்திரன் முதலான தேவர்களை ஸர்வேச்வரனுக்குள்ளே நிகருகணங்களிலே ஏகதேச மாத்நிரத்தையே கொண்டிருக்கும், மூர்பு நெறிப்பு மிகவு முடையவரே யிராநின்றார்கள்; எம்பெருமான் அளவுகடந்த வையவகளை யுடையனாயிருந்துவைத்தும் சிறிதும் அஹங்காரமற்றிரா நின்றான்; இதற்கு என்னாரணமெனவில, 'நிறைகுடும் தனும்பாது' என்று உலகிலே ஒரு பழமொழி வழங்குவதுண்டே; அதுபோல, பரிபூர்ண வையவமுடையனாயிருக்கையே எம்பெருமான அஹங்காரப் படாமைக்குக் காரணம்; அரை குறை வையவமுடைத்தா யிருக்கையே பிறர் அஹங்காரப் படுத்தற்குக் காரணம் என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது இந்த சலோகத்திலே, மேற்சுரளிக! இந்திரதயா தவ ஸர்வரகந்தமாகராய சசஸத்தசம் மக்யா; முஹ்யகி இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஸ்ரீரங்ககாதராதிய தேவர்களுக்குள்ள ஸர்வாயத்தியே அனுமாத்நிரத்தைப் பெற்றவர்களாய் அதனால் ஸர்வேச்வரரான தேவாரோடேகத்தவகளை நிறைத்தவர்களாய் தங்கள் வீடமை இன்னதென்று தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதே அறிவு கலங்கி அஹங்காரப் பட்டொழிந்திருக்க. [தவம் து நிரவதே] பூமக; கணேஹதய அகாலியா தேவாரோ வென்னில் எல்லா கடந்த ஸர்வாயத்தையுடையிரா யிருக்கச் செய்தேயும் அந்தச் செல்வத்தை தருணமாக நிறைத்துச் சிறிதும் அஹங்காரக் கலக்கமில்லாதேயிரா நின்றார். [இத்யத் அத்ர வ்யம் ந சித்ரீயேமநி] இவ்விஷயத்தில் யாம் ஆச்சரியப்படக் கூடலாமல்லவோம். ஏனென்னில்; [தவம் த்வம் மஹிம்ஸா பரா இத்யாதி] இதன் கருத்தாவது:—எம்பெருமானுடைய ஸைரூபம் வீரவபாவம் என்ற இரண்டனுள் எது பெரிது என்று பார்த்துமிடத்து, ஸைரூபத்தைப் பார்த்தால் இதுவே ஸைரூபவத்திற்காட்டிலும் பெரிது என்று தோன்றும்; ஸைரூபவத்தைப் பார்த்தாலோ இதுவே ஸைரூபத்திற்காட்டிலும் பெரிது என்று தோன்றும்; ஒன்றுக்கொன்று தோலவியில்லாதபடி இரண்டும் ப்ருஹத்துக்காரகையாலே எத்தும ஸாத்தியிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. மற்ற தெய்வங்களுக்கு இப்படி யில்லாமையாலே கோர்த்துரிப்பு உண்டாகின்ற தென்றவாறு.

[கணேஹதய] * கணேவசி வதாபிபாதி * என்கிற பாணியினால்தாம் இங்கு உணரத் தக்கது. (38)

वाङ्मन्यद्राघुदेवः पर इति स भवान्मुक्तगोत्रो बलादघातु बोधसिर्कषणस्तर् हरसि विवनुषे शास्त्रमैश्वरीयात् ।

शयुन्ससर्वभौ नयसि च भगवन् । शक्तिरेकोनिरुद्धः विभावः वासि तले गमयसि च ववा स्युष रत्नविश्वे ॥

ஹிட்டுன்னயாத் வரணாதேவ: பா இதி பைவாக் முத்தபோக்யோ பஸாட்டயாத் போதாத் ஸங்கரிக்ஷணஸ்த்வம் ஹரஸி விதகஜகே சஸந்த்ர னாமக்ஸாட்டயாயாத், ப்ரத்தயுமநஸ ஸாத்ததாமொள கமஸிச பகவான்! சக்தி தேஜோஸிருத்த: சிப்ராண: டாஸி தத்வம் கமயஸி ச ததா வ்ருஹ்யா ரங்காதிராஜ! 39

தேவ பசவத்	{ எம்பெருமானுடைய	ஸ்ரீரங்க	பர: வரண:	{ பரவாஸாதேவ: என்ற வழங்
சுரைதிராஜ!	{ சுராரோ!		தேவ: இதி	{ கப்பட்டவராகி
ஸைவாத் த்வம்	{ முஜயரண தேவரீர்		முத்த போக்ய:	{ முக்தர்களுக்கு அபவரண
க்பூத்வம்	{ வானாதேவத திபூதரூபண		(அவி)	{ திருநீர்;
	{ அவநரித்த		பஸ ஆட்டயாத்	{ பலதேஜி க்ஷண ரூப
வாத்தூன்பரத்	{ (ரூபம் முதலிய) குற ரூபம்		போதாத்	{ தோட்டக: ரூபமுபபஸி
	{ கோடுககக			{ மாதிர இரண்ட ரூபமகி
				{ யுடையவரையகோணி

கங்கர்வுண்:	கங்கர்வுண் ஸூர்தியாபி	சக்தி தேஜ:	{ சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களோடு
தூரவி	மஹாரதிரோயிணு டேத்து		இரண்டு குணங்களோ
சாந்தம் வித	இதர;	பிராண:	உடையவராகி
தயே	சாஸ்தாத்தையும் அளிக்கிள்	அகிருத்த:	அகிருத்த ஸூர்தியாய்
தூவ்ய வீ:	தீ;	பாவ:	{ ரஷணத்தொழிபு
யாத்	ஐசுவர்ய வீசயக்களோடு (உடி)		தடத் த
பரத்யும்:	புரத்யும் ஸூர்தியாபி	தத:	அப்படி
கங்க தர்மென	ஸுருஷ்டியையும் பண்ணி தர்	தன்ம:	கமயகி { தத்வஜ்ஞா ப்ரதாரமும் பண்
வாபி	மத்தந்தியம் பரவந்திப்பித்		னுமிதீ.
	மிதீ;		

* * * [ஸூர்திக்குணயாத்] பரவாஸு தேவன பக்கவியதான் ஸூனம் முதலிய ஆறு திருக்குணங்களும் புவகலங்கள்; ஸங்கர்வுண்ண முதலிய ஸூன்று வ்யூஹ ஸூரத்தி ஒளிலோ வென்னில தத்தத்தக்குத்தாநுகுணமாக இரண்டிரண்டு குணங்களே பிரகாசிப்பவை—என்றிற்று இந்த கலோகத்தில்.

பின்னோ லோகசாசர்யர் தத்வத்யாசர்வரபரகரணத்தில—“ பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகள் ஆறும் ஸூர்ணமாயிருக்கும்; வ்யூஹத்தில் இவலிரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும். அதில ஸங்கர்வுண்ண ஜ்ஞாந பலங்களிரண்டுபு கூடி ஜீவத்தத்வத்தை அகிலிடித்து அத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து ப்ரத்யும்சாவஸதையையும் பறித்து சாஸந்ரபரவர்த்ததத்தையும் ஐகத ஸமஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவரா யிருப்பர்; ப்ரத்யும்சார் ஐசுவர்ய வீசயக்களிரண்டோடுகூடி மகஸ்தத்வத்தை அதிலிடித்து தர்மோபதேசத்தையும் மதுசதுஷ்டயம் தொடர்க்கோன கத்த லாக்க ஸுருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். அகிருத்தர் சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டுமே கூடி ரஷணத்துக்கும் தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாரத்துக்கும் காலஸுருஷ்டிக்கும் மிசர்ஸுருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர் ” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றின் வியாககியர் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு ரோககத் தக்கவை.

“ இக்குணங்களெல்லாம் ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்வரூபாச்சரிதங்களாயிருக்கும். பரவ்யூஹதி விபாகங்களில் குணநியமம் சொல்லுகிறதெல்லாம் அவ்வோ ரூபங்களை அதுஸந்ரிப்பார்க்கு ஸர்வசர்வரன் ஆவிஷ்கரிகுதும் குணவிசேஷங்கள் சொல்லுகைக் காகவத்தனை ” என்ற ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்யஸார ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அறியத்தக்கது.

ஐசுவர்யவீசயாத், சக்திதேஜ: என்று இரண்டு பதங்களும் த்விலசாரந்தமாக இருக்கவேண்டுமே, ஏகவசாரந்தமாக இருப்பது பொருந்துமோ என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; * சர்வோ ஸூத்ரி விசுவைகவதவி * என்பது வையாகரண பரிபாஷையாதலால் ஏகவசாரந்தமாகவு யிருக்கத் தகுதி யுண்டு. ... (39)

वामस्यन्याससुतुरीयायाध्यातृकमवदुषः । स्वामिन् । तत्त्वस्यपरिचर्यायुक्तं वदति चतुर्वा ॥ ४० ॥

கங்கர்வுண்:	கங்கர்வுண் ஸூர்தியாபி	சக்தி தேஜ:	{ சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களோடு
தூரவி	மஹாரதிரோயிணு டேத்து		இரண்டு குணங்களோ
சாந்தம் வித	இதர;	பிராண:	உடையவராகி
தயே	சாஸ்தாத்தையும் அளிக்கிள்	அகிருத்த:	அகிருத்த ஸூர்தியாய்
தூவ்ய வீ:	தீ;	பாவ:	{ ரஷணத்தொழிபு
யாத்	ஐசுவர்ய வீசயக்களோடு (உடி)		தடத் த
பரத்யும்:	புரத்யும் ஸூர்தியாபி	தத:	அப்படி
கங்க தர்மென	ஸுருஷ்டியையும் பண்ணி தர்	தன்ம:	கமயகி { தத்வஜ்ஞா ப்ரதாரமும் பண்
வாபி	மத்தந்தியம் பரவந்திப்பித்		னுமிதீ.
	மிதீ;		

... (39)

* * *—[ஜாக்ரதித்யாதி] கீழ்ச் சொன்ன விதமான வ்யூஹசதுஸ்டயத்திற்கும் தனிதனியே அவாக்ரவ்யூஹங்கள் காங்கு உள்ளவனாக ஸ்ரீ பாக்ரதா ப்ரஸித்தியிருப்பதால் அதனைக் கருவிச் செய்கிறார் இந்தச் சீவோகத்திலும், ஜாக்ரத ஸ்வப்நாதயவஸ்துவிப்பராமாயே த்யாக்ருக்ரமாய் தத்வத்பி உபாஸய எனறு கொள்க. உபாஸகர்களின் சீதி காங்கு வகையாக வகுக்கப்படுகின்றது. 1. ப்ரபுத தாதிகாரியின் க்ரமம் ஜாக்ரத்ப்ரபாய க்ரமம். 2. அவ்வதிகாரியைவிட சிறிது குறைந்த ப்ரபோதமுடைய அதிகாரியின் க்ரமம் ஸ்வக்ரபாயக்ரமம். 3. அவனிற்காட்டிலும் சிறிது குறைவான போதமுடைய அதிகாரியின் க்ரமம் அந்யஸுண்டாயக்ரமம். 4. மிகவும் ஸ்வஸுமான போதமுடைய அதிகாரியின் க்ரமம் தூயிப்நாயக்ரமம். ஆகவிப்படி நால் வகைகொண்ட அதிகாரிகள் உபாஸிப்பதற்குத் தகுதியாக நால்வகை ரூபங்களே காங்கு வ்யூஹஸூத்திகளும் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்வகை ஜக்வெரகு ரூபத்தியும் காங்கு படிக்கைக் கொண்டால் ஆஹத்ய வ்யூஹஸூத்திகள் பதினாறு என்றதாகும். இதிலே சாதூர்வ்யூஹம் வஹஸி சதுர்த்தக என்பதனால் சொல்லப்படுகிறது. “வாஸுதேவசி வு-
 வுத்யபி ப்ரயேக் வுரூர் வ்யாவசிஹே । ரவவஸ்யன் வ்யவாதிஹவருத்யவிஸிவாவிஹிவருத்யவாஸந-
 சৌகயியுகுக் பவதி ।

40

अविदविशेषितान् प्रवसीयानि ससतः करणकलेर्धैर्यवितु इमानाननाः ।

वद । निवेच्यैव परवानकरोः प्रकृतिं महदभिमानमुत्तरणाविकोरकिणीम् ॥ ४१ ॥

அசிதலிசேஷிதாந் ப்ரவஸயனி மிம்ஸாந:
 கரணகலேபரநாந் கிடயிதம் தயமகமநா:
 வாந: சிவேஜ்சையவ பரவாககரே: ப்ரக்துதிம்
 மஹதபிமாஹுதரணாவிகோரகினிம்.

Vide
 Gita

41

மேலவரத ப்ரவஸயனி அதி சேஷிதாந் மம்ஸாந: கரணகரே பவா: கிடயிதம் தயமகமநா: சிஜ இசயா ஏக பரவாந	வரத்தருப்பெருமனே !, ப்ரவஸயவத்தி அசேதாத்தி கரத்திதம் வரி பத்ரவகதாய தவக்ஷித் ஜீவாஸினை இத்திரியங்கரோதம் சீரக கோதம் சேக்க திருவுள்ளவிரம்மினனும் வ்வகைகரப் பரதீனனும்	ப்ரக்துதிம் அபிமக புத கரண ஆவனி கோமெயிம் அகரோ:	மூவப்ரக்துதியை மஹந் ஏன் அஹம்காரமென்ன பஞ்ச பூதங்கென்ன இத்திரியங்கென்ன (இவத்தி, துடைய) விரிசயாபித அரும்புகளபுடையதரம்பக பன்னிரூபம்.
--	--	---	--

* * *—[அசிதலிசேஷிதாந்] சிதங்கனான சேதங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டியாவது அவர்களைக் கரணகரேபரங்களைக் சேர்ப்பதுதான் என்றும், அதுவும் பரமக்ருபையிலே எமபெருமான் செய்து போருவதென்றும் அருளிச் செய்கிறார். ப்ரவஸ வெஸ்யயிலே கரணகரேபர ரூபங்களாய் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியும் பண்ணமாட்டாமே மூலப்ரக்ருதி யிலே மங்கிக்கிடக்கிற ஸமஸாரி சேதங்களை நேக்கி மிகவும் திருவுள்ளமிறங்கி, செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் முதலியவற்றோடு அவர்களைச் சேர்ப்பித்தருளக் கருதி, கெவலம் தமமுடைய ஸ்வஸுப் பரதந்தராய் மூலப்ரக்ருதியை மஹதஹம்கர த் மாத்ரபூதபஞ்சக கர்மோத்தரிய ஜ்ஞாநேகத்தியவர்க்கங்கனாகிற கோரகங்களை [அரும்பு களை] உடையதாகச் செய்தருளா யின்றிச் ஸ்ரீரங்காதரே ।

இந்த சீலோகத்தை யடிபொற்றியே ஸ்ரீ தேசிகனும் தயாசதகதிவ
॥ अविद्विषिहान् मय्ये जन्मवलोच्य वातविह्वला । करवलोच्ययोगि विरसि वृषरोत्नाथकरणे त्वम् ॥'
என்றருளிச்செய்தார்.

நிஜோசையைவ பரவாங்—தன்னுடைய இச்சை பொன்றுக்கே வசப்பட்டவனாக
என்றபடி.. ததவதரயத்தில் சர்வரப்ரகரணத்தில—: இவன் காரணமாகிறது அவியா
கம்பர நியோகாதிகளாவனற்க்கே ஸ்வேச்சையாலே” என்று பிள்ளை புலகாசிரியர்
அருளிச் செய்தது இங்கே அது ஸத்தேயம். [பர்க்குநிமித்யாதி] * அஜாமேக்ஷ் ஸேதி-
शुद्धाणां बह्वीं मजा जनयन्ती सखायम् * என்று உபதிஷத்து ஒதியுள்ளபடியே ஸத்வரஜஸ்
தமோ குணமயியாய, மாயா அவீத்யா முதலான பெயர்களை ஏதையதாய் ஜகதஸூஷ்
மக்கு உபகரண பூதமான பர்க்குநிதியை மஹான் முதலிய இருபததமுறறு விக்குதிக்கே
ஏதையதாசச் செய்தீர் என்றபடி..

... .. (41)

निमोक्षत च करुणं च जगद्विचित्रं कर्म अपेक्ष्य सज्जसत राश्रोविन् ।

वैषम्यनिर्वृणत्योर्नसत्तु प्रसक्तिः तद्वाप्तुवसन्निवाः श्रुतयो गृणन्ति ॥ ४२ ॥

உவகத்தே
உருமய—900

நிமோக்ஷதஞ்ச கருணஞ்ச ஜகத் விசித்ரம்
கர்ம வ்யபேக்ஷய ஸ்ருஜதஸ் தவ ரங்கசேஷிக்,
வைஷம்யரீக்ருணதயோர் ச கரு ப்ரஸக்தி:
தத் ப்ரஹ்மஸூத்ரஸிவா : ச்ருதயோ க்ருணத்தி.

42

தேவ சங்க	ஸ்ரீரங்கராதேவ !	தவ	தேவரீருக்கு
சேஷிக் !		வைஷம்ய க்ரு	பலபதமென்ன நித்தவ
விசித்ரம் கர்ம	{ (சேதார்களின்) பலவகைப்	க்ருணதயோ:	{ மென்ன இவத்தக்கு
வ்யபேக்ஷய	{ பட்ட கருமகளை	ப்ரஸக்தி: கரு	{ அவராமேயில்லை;
ஜகத்	அதஸித்த	தத்	{ என்னும் விஷயத்தை
நிமோக்ஷதம் ச	உலகத்தை	ப்ரஹ்ம ஸூத்ர	{ ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தைத் தவ
ரஞ்ஜம் ச	மேல் பன்னமரகவும்	ஸிவா: ச்ரு	{ சொல்ல உபதிஷத்தகன்
வ்ருஜத:	இந்தத்தகுத்ததாகவும்	தய:	
	படைக்கிற	க்ருணத்தி	ஒதிமென்ற.

* * *—நிமோக்ஷதஞ்ச] உலகத்தைப் படைப்பது கருணையினாலேயாகில்
தேவ மதுஷ்ய திரயச் ஸ்தாவரராதி விஷமஸ்ருஷ்டி எவ்வளவு கூடும்? என்கிற சங்கைக்
கூப்ப் பரிஹரமாகும் இந்த சீலோகம். ஸ்ருஷ்டிக்ஷிதவளவில் ஸகல ஆத்மாக்களையும்
ஒருபடியாக வல்லாமல் தேவ மதுஷ்யாதி பேதங்களோடு கூடச் சிலரை மூடர்களாக
வும் சிலரை விதவாளர்களாயும், சிலரை ணுகமே அதுபவிப்பவர்களாகவும் சிலரை
துக்கமே அதுபவிப்பவர்களாகவும் இப்படி ஸ்ருஷ்டித்தால், வர்வளமனையப் பரம
தயாலுவ யிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு எல்லார்களிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷ்ணவ
மும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுகாணவிலுணுதவமாகிறக்ருபையில்வாதை
யும் வாராதோ? என்பது சங்கை. இந்த விஷமஸ்ருஷ்டி அவரவர்களது கருமங்களுக்கு
அதுருணமாகையாலே வைஷ்ணவ கைர்க்ருண்யங்களுக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்று பரி
ஹரம். ததவதரயத்தில்—“ சிலரை ஸூகிகளாகவும் சிலரை, துக்கிகளாகவும்
ஸ்ருஷ்டித்தால் சர்வரனுக்கு வைஷம்ய கைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோ வெனினில், கர்ம
மயிகயச செய்கையாலும் மண் தின்ற ப்ரணையை காத்திலே குறியிட்டு அருசப் பண்
னும் மாதாவையப் போலே ஹிதப்பரணயச் செய்கையாலும் வாராது.” என்று பிள்ளை
புலகாசிரியர் அருளிய ஸ்ரீஸூத்திகளும் அங்கு மணவாமாமுனிகளின் வியாக்கியான
ஸ்ரீஸூதிகளும் இங்குக் காணத்தக்கவை.

[பரஹ்மஸ லத்ரஸிவஃ ச்ருதய:]—ஸிவஃ என்று மத்தீர்க்குப் பெயர். துணை எனபது கருத்து. பரஹ்மஸ-லத்ரத்தைத் துணைகொண்ட வேதங்கள் என்றபடி. சாரீரகம்மாமலையில் (2-1-34) "வேஸ்வரேவே ந சாபேஷ்வாந்" என்ற ஸுத்திரமும் "விபாகாரி சாயுஷி வாகாரி வாயி வயி பூஷ: பூஷே கர்மீணா வயி வாய: வாயே கர்மீணா" என்கிற பருவதாரணயகோபரீஷத் தொக்யமும் உணர்க.

(42)

स्वाचीने सहकारिकारणणे कर्तुंशरीरेऽथवा ओक्तस्वानुविधायराधविषयो: राज्ञो यथा सासितु: ।
दातुर्वाऽर्थिजने कटाक्षणमिव श्रीरत्नसर्वस्व ! ते सद्युस्तज्यदशान्वेषणमपि स्वातन्त्र्यमेवावहेत् ॥ ३३ ॥

ஸ்வாதீநே ஸ்வாகாரிகாரணகணே கர்ந்துத் சரீரேதவா
போக்தஸ ஸ்வானுவிதாபராதவிதபோ: ராஜ்ஞோ யதா சாஸித:,
தாது ராஜ் தீநே கடாஷ்ணமயிவ ஸ்ரீரங்கஸர்வஸ்வ! தே
ஸ்வாதீநஸ் ஸ்ருஜ்யதஸாலயபோஷணமபி ஸ்வாதந்தர்யமேவாவஹேத்.

43

நேம! ஸ்ரீரங்க	தீரவாகத்தவையே ஸர்வஸ்வ	கடாஷ்ணம் இவ	எதிர் பர்த்திருத்தல் போவ
ஸர்வஸ்வ	மரவுண்டைய பெருமானே!		வும்
ஸர்வஸி	ஸ்ருஷ்டி கத்தாவான	போக்த:	போக்தனை அதபசிப்பவனான
தே	தேவர்களுக்கு		ஜீவனுக்கு
ஸ்ருஜ்யதஸாலய	ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிற ஆன்மாத்	ஸ்வாதீநே	தனக்கு அதமான சரீரத்தி
போஷணம் அபி	களைக் கம் விபராதையை	சரீரே கடா	துண்டான எதிர்பர்த்திருத்
	எதிர்பர்த்திருப்பதம்	ஷ்ணம் இவ	திருத்தல் போவவும்,
ஸ்வாதந்தர்யம்	ஸ்வாதந்திரியத்தவையே	சரஸித:	நியமனான
ஏவ		ரஜ்ஞ:	அரசனுக்கு
ஆவஹேத்	நிலை நிறுத்தம்: (எப்படி	ஸ்வ அதவித	தன்னையறஸரித்திருப்பதம்
	போவ வெள்ளில்)	அபராத	தன்னிடத்திலுமுற்றம் செய்
சத்தி:	(பாண்டி துணி முதலிய காரியப்	விதபோ:	வதாமைய காரியங்களிலுண்
	பொருள்களை நிரூபிப்பவனான		டான
	ருபகன் முதலிய மனிதனுக்கு	கடாஷ்ணம்	எதிர்பர்த்திருத்தல் போவவும்
ஸ்வாதீநே	தனக்கு வசப்பட்ட	வதர	
ஸ்வாகாரி சர	(மண் தண்ணீர் தண்டம் சக்க	தர:	உதாரண பிரபவுக்கு
ணகணே	ரம் முதலிய) உதவிக்காரணப்	அரத்தஜெ	வாகைகளிடத்திலுண்டான
	பொருள்களிடத்தி லுண்டான	கடாஷ்ணம்	எதிர்பர்த்திருத்தல் போவவும்.
		இவ	

*** [ஸ்வாதீநே] எமபெருமான் சேதநர்களின் கருமங்களுக்குப் பரதந்தரூ யிருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டிகளை நடத்துகிறார்களெனில், அவன் நிரவகுசஸவதத்தரன் எனபது ஸ்ரீஸ்யமே என்கிற சங்கதையைச் சில த்ருஷ்டாததங்கள் காட்டிப் பரிஹிக கிருநிதில, ஸரவு: ஸ்ருஜ்யதஸாலயபோஷணமபி ஸ்வாதந்தர்யம் ஆவஹேதேவ (நது தத விஜமபேத்) ஸ்ருஷ்டி கத்தாவான எமபெருமான் கரணகளேபரந்தரகம பண்ணப் பெறுகிற உயரகளின் கருமபரிபாக்ததையை யநுஸரித்து ஸ்ருஷ்டி த்தாலுங் கூட, ஏதாவதா, அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியம் பங்கமடையாது; நிலபெற்றதே யாகும். இதற்கு மூன்று பாதங்களில் நான்கு த்ருஷ்டாததங்கள் காட்டப் படுகின்றன; இந்த சலோகத்தின் தாற்பரியம் ஸமஸ்கிருத வித்வான்களுக்கும் எளிதில் புலப்படாததலால மூன்று வடமொழியிலே வியாக்கியான முரைக்கப்படுகிறது. இதிலுள்ள ஸப்தமயந பதங்களை ஸ்திபைதபரியகக்கொள்ளு சிலர் வியாக்கியானப்பது உத்திமாதத் தோன்ற வில்லை. அப்போது பொருள் பொருந்தாது. கடாஷ்ணமென்கிற பதத்தை ஓவ்வொரு த்ருஷ்டாதத வாக்யத்திலும் கட்டி அந்வர்த்திக்கவேண்டும். கடாஷ்ணமாவது விஷண

உதாரணப் பிழ்வு யாசக ஜனங்களை வெளிப்படுத்தித் தானம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது; இதனால் அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியம் பழுதுபடுகிறா—இவை போலவே ஸ்ரீரங்க காவத்தில் சேதம் கருமவிபாகத்தை எம்பெருமான் எதிர்பார்ப்பதும் அவனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திற்குக் குறைசெய்ய வல்லதன்று—என்றதாயிற்று.

இங்கே சிலர் சங்கிக்கக் கூடியதாகாதுண்டு:—உண்மையில் ஸ்வாதந்திரியம் எம்பெருமானுக்கு—உண்மையில் பரதந்திரர்களான குலாவன், ஜீவாத்மா, அரசன், உதாரண எனபவர்களைத் தருஷ்டாந்தமாக இட்டுக்கூறுதல் பொருந்துமோவென்று. (எம்பெருமான் தவிர மற்ற) யாவரும் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்திரர்களே யெனப்பது வாஸ்தவம். அவ்விஷயம் இந்த சலோகத்தில் மறுக்கப்படவில்லை. குயவன் பரமாத்மாவக்குப் பரதந்திரனுமே ஸ்ரீரங்காரீ காரணங்களுக்குப் பரவசனல்லன்; ஜீவாத்மாவும் சரீரத்திற்குப் பரவசனல்லன்; அரசன் பரதந்திரனுக்குப் பரவசனல்லன்; உதாரண யாசகனுக்குப் பரவசனல்லன். ஆனால், குயவன் ஸ்ரீரங்காரீ காரணங்களைக் கொண்டே காரியம் நடத்தவேண்டியவனுயிருப்பதாலும், ஜீவன் சரீரத்தைக் கொண்டே போகக் களைப் பெறவேண்டியவனுயிருப்பதாலும், அரசன் பரதந்திரனின் என்மை நிலைமையை எதிர்பார்த்தே நீக்கலாகுதல்வழிகளைச் செய்யவேண்டியவனுயிருப்பதாலும் உதாரண யாசகனைப் பார்த்தே தானாக செய்யவேண்டியவனுயிருப்பதாலும் மேற்கூறிய குலாவர்களுக்கு ஸ்ரீரங்காரீகாரணத்தினை விஷயத்தில் பரதந்திரியம் சங்கிக்கப்பட்டு ஆராய்ச்சியினால் அது கண்டிக்கப்பட்டுப் போய்விடுகிறது. அதுபோலவே எம்பெருமானுக்கும் கர்மவிபாகஸார்பேசுதல்வழி முதலில் ஸ்வாதந்திரிய பஞ்சகமாக சங்கிக்கப்பட்டுப் பின்பு ஆராய்ச்சியினால் அது தள்ளுண்டதாகிறது என்று கொள்க.

‘ஸ்வாதந்திர’ என்கிற விசேஷண பதம் காண்பிடத்திலும் அறுவகித்திக் கொள்ள வரியது. இது ஸாபிபராய விசேஷணம், தன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டது நடக்கும்படியுடைய வஸ்துக்களை எதிர்பார்ப்பதானது ஒருகாலும் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தை மாற்றமாட்டாது எனபதை இவ்விசேஷணம் காண்க. நினைந்தாலும்.

இந்த சலோகத்தின் கருத்தை இன்னமும் விரிவ வுரைக்கலாம்; இன்னமும் சில சங்கா ஸமாதாசங்களும் இவ்வுத் செய்யவேண்டியவை யுண்டு; விரிவுக்கு அஞ்சி நிற்கின்றோம்.

मन्त्रमयमुक्तं सं शिरिरेदेशं बरु चिदचिदासु स्वेच्छया विस्तृणानः ।

सचित्तवि कलां चित्रमातस ध्वन् अनुचितिनि-शित्वि वीदसि सीमसम् ॥ ४४ ॥

பரவசனமயமானும் ஸ்ரீரங்காரீகாரணம் வரத / சித்திராக்ஷம் ஸ்வாதந்திரியம் விவர்த்தனாக்ஷம்; கசித்திரிய கலாபம் சித்ரமாததய ஹ்வக்ஷம் அக்சித்திர சித்திர கரிடலி பூமிமகக்ஷம்.

ஸ்ரீரங்காரீகாரணம் வரத / சித்திராக்ஷம் ஸ்வாதந்திரியம் விவர்த்தனாக்ஷம்; கசித்திரிய கலாபம் சித்ரமாததய ஹ்வக்ஷம் அக்சித்திர சித்திர கரிடலி பூமிமகக்ஷம்.

தேவ வரத!	வரதற்குப் பெருமாமே ।	அதன்கி	மயித்பெருமையின் எதிர்
பரவசனமய	பரவசனவரதன் ஓவ்வென்ப	தெரம்	காரணம்
ஸ்வாதந்திர	போன	கலாபம்	தோவாமை
சித் திரித் திரித்	தேவா தேவாத்மாவான	கிதம் இவ	ஆராதத யனாவதிபா
ஸ்வாதந்திர	தனது திருமேனியின்	விதய	விதித்து
தேவ	தேவத	அகக்ஷ	உதயிதன்
ஸ்வாதந்திர	தன் கருத்திற்கு	கித இவ	ஆனவியல் போன
விவர்த்தனாக்ஷம்	விதித விதித ஓத் ருபவாகப்	ஸ்ரீரங்காரீ	பிராட்டியின் முகவியின்
	பரவசன வரத கொள்க.	கரிடலி	தேவா விவர்த்தனாக்ஷம்

*** [ப்ரஸங்கமயோத்யாதி] கீழ் * அநிதவீசலிதாந் தான சலோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ஐகத் ஸ்ருஷ்டியாவது எப்படிப்பட்டதென்றால், குலாலாதிகள் உபபாதிக்கி ஸ்ருஷ்டிக்குரிடத்து நிமித்த காரண பூதர்களாக இருக்கின்றார்களே அப்படி எம்பெருமானும இந்த ஐகத்துக்கு நிமித்த காரண மாதிரிமாக இருந்து கொண்டு ஸ்ருஷ்டியாதன்று : பின்னியோவின்னில், ஸ்ருஷ்டி சித்சிதவிக்ஷிப்த ப்ரஹ்மமாத தான் ஸ்தூல சித்சிதவிக்ஷிப்த ப்ரஹ்மமாக விரிவு பெறுவதே ஸ்ருஷ்டியாகும் என்கிற அர்த்தத்தை இந்தச் சலோகத்தில் ஒரு சமத்தகரமாக அருளிச்செய்கிறார், நிமித்த காரணத்தவத்தோடு உபாதாக காரணத்தவமும் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதெனது மிடம் இதனால் வ்யக்தமாகும்.

பிரளய காலத்தில் உறக்கம் கொண்டதுபோல் ஒடுங்கிப்போய் தேவர்களுடைய திருமனியில் ஏக தேசமாய்க் கிடந்த சேதந சேதநப் பொருள்களை ஸ்வஸங்கல்பத் தினாலேயே விவிதவிசித்ரஜகத்காரணே பரிணமிப்பியா நின்ற தேவரீர் பிராட்டியின திருமுனியே விளையாடா நின்றீர் : இந்த விளையாட்டு எங்கினேயிரா நின்றதென்னில், ஆண் மயிலானது தன் உடலுக்குள்ளே ஒடுங்கி விருக்கின்ற தோகைகளை நன்கு விரித் துப் படைப்பின் எதிரே ஆடுவதுபோலே பிரா நின்றது.

இந்த மயில் த்ருஷ்டார்த்தத்தினால் ஒரு வீசேஷார்த்தம் கிடைக்கும்; அதாவது—கலாபம் ஆண் மயிலுக்கு உண்டே யவ்வது பெண் மயிலுக்குக் கிடையாது; அதுபோல் ஐகத் காரணத்தவமும் எம்பெருமானுக்குண்டே யவ்வது பிராட்டிக்கு இல்லை யென்பதாம்.

[சுனிஷ] லே—மாக்ஷோ, நிர்—ந்யாஷ.

(44)

मृगोमृत्सविवि हिरवेऽप्युत्पथानालनीनसोरोमन्मनसि ऋषि नरसं दुराशावरोन ।

कणे सोके एव ह्य जननी उत्कषाय विवस्ती स्रद्धाश्रमविविषितः क्रिदस्य रत्नराज ॥ ४५ ॥

பூயோபூயஸ் தீவயி ஹிதபரேப்யுத்தபதாநாத்மகீ

ஸ்ரோதோமக்ஷாகபி பதி யக் த்லம் தூரஸாலசேக.

குக்ஷே தோதே ஸ்வ லூல ஜகே தத்தக்ஷாயம் பீகந்த்

தத்தத்வர்க்ஷாஸ்ரமவிதீவச: கலீச்யஸே சங்கராஜ.

45

மேரங்கராஜ தீவயி பூயோபூய	ஸ்ரீரங்கராஜனோ I தேவரீர் மேகம்மேதம்	பதி யக் கீவ தோதே	சுவ்லயியில் செத்த விருத்திவளராய்,
ஹிதபரே அபி	சேதார்களுக்கு வேண்டிய கலாமைகளைச் செய்வதி லேயே தோக்குகடாவளாய் இருக்கச் செய்தேயும்	குக்ஷே ஸ்தி தத்தக்ஷாயம் பிப்பி ஜகே கூ	தன் குழங்காத கோயாளியா விருக்குமபோது அது குக்க வேண்டிய கஷாயத்தைத் தான் குக்கிற தாய்போல
உத்தப அராத மகே ஸ்ரீரேத: மகேர அபி	எனது கணவியல்லாததும் ஆத் மாயுக்குத் துன்பம் தருவது மான துஷ்கரம் ப்ரகாஷத் தில் குழங்கிக் கெடப்பவர்க ளையும்	தத் தத் வர்ண ஆர்ம விதி கா கலீச்யஸே	அத்தத்வர்க்ஷாஸ்ரமாரங்களை கிமிகின்ற சாஸ்தார்களுக்கு குப் பரகாசப் பட்டவரால் (தேவரீரும் பலபலகாரியங்களை யனுட்குத்தம் கொண்டு) வருத்திவளர்.
திராச கரேச	கரேச க்ஷாஸாயிசுலம்		

*** [பூயோபூய இத்வாதி.] ஆகக் கீழ் சலோகமளவும் பாஹ்ய குதருஷ்டி முதலிய துஷ்ட மதங்களை நிரஸித்தும், வேதம் ஸ்வரம் பிரமாண மென்பதையும் ஸம்சுதிதிஹாஸ புராணாதிகள் வேதோபய்க்கும்ஹிணுர்த்தங்களைப்பதையும் நிரூபித் தும், அவற்றால் எம்பெருமானுக்குப் பவித்த ஸர்வஸ்வமாந் பரத்வ, ஸர்வஜகத்காரணத்வ,

ஸர்வ ரக்ஷாரம் தவந்தம்	அனைவர்க்கும் நிதபாரண ஸ்ரீரங்கராதசே தேவர்களுடையதான	ஸர்க்க பாப்பகுதி	ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலான காரி யங்களில்
ஸகல சரிதம்	{ (ஸ்ருஷ்டி முதலான) ஸகல விபரபாரமும்	நிஷத் த் தர ஸோ தவ	{ சோம்பலில்லாத தேவர்கு டைய
தாராபாரே பம்	{ ரப்பாணையில் காரணமாக	சி ய ம த் ருத லிங்க ப்ரவா ஹா ஸதா ஜாகரா	{ தீர்ந்ததாக வஸந்தாதி ருதங்களி னுடைய புஷ்பம் முதலிய அடைபாளங்களின் பரவா றும் போன்ற ப்ரவாஹததை புடைததான சித்ய ஸகல்கப் மானது
ச ஸ்வரத் யதி	சூராமத் போனல்	ஜாது	சுருகாலும்
மூர்க்க உத்தர ஆம்	மூர்க்கங்கள் மலிந்த	ச ஜாகரதி	ஸந்தமமாக மாட்டாத.
ஜாதாம்	உலகங்களினுடைய		

* * * [ஸர்வத்வத் கமித்தயாதி.] சேதர ரக்ஷணுர்த்தமான காரியம் திருவவ
தாரம் மாத்திரமேயுள்ளது; எம்பெருமானுடைய ஸகல காரியங்களும் பரார்த்தமே
யென்கிறது இதில். சர்வீ—சர்வீர் ஹி! என்றபடி. “சர்வபூர்வா ணுதவீ” என்ற பாணீரி
ஸுத்திர முணர்க. சர்வீ ஹிதஸார்வீ: [தவந்தம் ஸகல சரிதம்] தேவரீர் செய்தருள்கிற
ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதி ஸகல க்ருத்யங்களும், [துரகாச பாசேப்பா] ஹீரீ பஷமீ।
நப்பாசை யடியாகவே உண்டாகின்றன என்றபடி. இதை ஸ்த்திரீகரீகிறது மேலுள்ள
தேவ்வாரம், [நஸ்யாத் யதி] நப்பாசையடியாக அனருகில்.

[மூர்க்கோத்தரணுமித்தயாதி.] மூர்க்க ஜனங்களே மலிந்துகிடக்கு மிவ்வலகை
மீண்டு மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிப்பது ரகிப்பது ஸம்ஹரிப்பதாப்க்கொண்டு சோர்வு சோம்
பல் சிந்திதுமின்றியே தேவரீர் ஓயவில்லாத ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு காரியங்கள்
கூடத்தி வருவதைப் பார்த்தால் வேறு ஒன்றும் சொல்லும்படியில்லையே; இந்தப்பாரும்
உலகத்தை வாழ்விப்பதில் தேவரீர் ஸ்வத்திருக்கும் நப்பாசையே தேவரீரை இப்பாடு
படுத்துகிறது என்பதாகவே சொல்லியாக வேண்டுமென்கிறார்.

[ருதுலிங்கப்ரவாஹா ஸதா ஜாகரா] கருநர் லிஜானி, சேர் பவாஹ ஹ பவாஹே வஸாஸா
என்று லித்ரஹிப்பது. வஸந்தம் முதலிய ருதுக்கள் வருவதும், அவை வந்தவுடனே
அவற்றின் அடையாளங்களான புஷ்பாதி ஸம்ருத்திகள் உண்டாவதும் இவை எப்படி
ப்ரவாஹதோதித்தயங்களாகச் செல்லுகின்றனவோ, அப்படியே யன்றோ தேவர்களுடைய
சேதரஸ்ருஷ்டியாதிவிஷயகலங்கல்பமும் இடையாலுது விகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது;
எனவேனு மொருகாளாகிலும் கம்முடைய கருவி பணியுடனே என்கிற நப்பாசையினு
வன்றோ தேவரீர் இப்படி ஸந்ததஸங்கல்பம் செய்து போருகிறது.

மூலோவராணம்—மூலீ: வராணம்—அனபிஜபுராபிவி வாக். [விநாந்தலே:] நிபுஷாநிபிரி-
விஷ். (தந்நாஜாஜிதோ வஹீ:; தந்நாஜித ஹி தவ்யம்)। [வாரா] “வாமர் அமர ஹ்யோ:”
ஹ்மர்:। வபேதி—படே ஹ்யர்:। வக்யுமந். ஹே ரக்யம். தவ சகலவரிதே நேதவிஷயகதராசா-
ஸ்கமேஜ். கம்யா து ஸுஹிவிதிரிதேபு மவாபி தந்நாஜிதவதவ நியஸ்க்ஷபாவிதே நே. கலே—
ஹ்மர் மவதி ॥ (48)

சுஹிவி நிபுஷாநிபிரிந்யு ந்யஸி நிரவ்யுரேவ்யம் ரகநே: ।

தவிரமபி வாபாந் வாயசே மொமொபிரிசி தவ ஹ்மபுபிகாதஸுஹ்யம் ॥

॥ ௪௭ ॥

ஸூஹ்ருதீவ சிகலாத்யைநுத்மநிஷிணம் கிருசம்ஸம்
தவமபி கிரயபூர்வைஸ் தண்டயக் ரங்கநே: 1,
நதிநாமபி யதாத் த்ராயணே போகமோக்ஷ
ப்ரதிரபி தவ தண்டாபூபிகாதஸ் ஸூஹ்ருத் த்வம்.

சுலபு
is also to
Save him

47

தேவ ரங்கநே: 1
உம்மதிஷ்டம் { த்ரீரங்கராதே: 1
அபத்தியம் பிடித்தவனை
சிகல ஆர்வை: { விவகவிட்டுவைத்தல் முரலிய
காரியவகவிருள்
தண்டயக் { கெவிசென்ற
ஸூஹ்ருத் த்வம் { தோழம்போவல்
தவம் அபி { தேவாரம்
கிருசம்ஸம் { கெடிவ ஐதர்த்த
சிரயபூர்வை: { ரவிவிட்டு வருத்ததல் முரலிய
ஐதர்தல்
தண்டயக் { தண்டயக் கின்று கொண்டு

நதிநாம் அபி { (அவனையும்) மத்திரை
யதாத் { உத்தமையும்
த்ராயணே { ராபாணத்தில் நித்தம்
போக மோக்ஷ { காதலருக்கெதிரீ: (தீர்ப்பு)
ப்ரதிரபி { வரணம்
தவம் அபி { போக மோக்ஷத்தைத் தந்தருள்
தண்டாபூபிகாதஸ் { வதம்
ஸூஹ்ருத் த்வம் { தண்டாபூபி வ்யய [காருதித்
தவம் { வ்யய] ததாயே
தவம் { தேவாரமுடைய
ஸூஹ்ருத் த்வம் { வெளவார்த்தகரங்கமே
தவம் { வ்யயம்.

* * * [ஸூஹ்ருதீவத்யாதி] எம்பெருமான் செய்தருளும் எவகல காரியங்
களும் சேதர்ப் பக்கலிலுள்ள ஸகையின் மிகுதியினாலத்தான் யென்று கீழ் ச்லோகத்திற்
சொல்லிற்று. அப்படியானால் நரகம் முதலிய கொடு வஸகங்களிலே தன்னி ஹிம்ஸிப்
பது ஏன்? ஸர்வ பூதஸூஹ்ருததென்று சொல்லப்படுகின்ற எம்பெருமானுக்கு இது
கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கிக்க, திருஷ்டார்த்த முகேச பரிஹாரம் காட்டுகிறதில்,
உலகில் ஒருவன் உகம்மதமடைந்து கண்ட போகனையும் பிடித்துக்கொண்டிருந்தா
னாகில், அவனிடத்தில் மிகக் பேசமுடைய ஒரு நண்பன் அந்த உகம்மத்தின் விலங்கிட்டுச்
சிறையிலடைத்து உட்பலவீக்கக் காணா கின்றோம். இதனால் அவனுடைய ஸௌஹார
த்தத்திற்குக் கொத்தையுண்டாக்குமோ? அவ்விதமான உட்பலவத்தை அந்த ஆபதன்
செய்யாதொழியில் அந்த உகம்மத்தனால் பிறா பலர் துன்பமடைய வேண்டியவரும்;
அவன் தானும் சிறைப்பாடாமலிருந்தால் குளங் குட்டைகளில் வீழ்ந்து பவவகைக்
கஷ்டங்களை அநுபவிக்க வேண்டியவரும். இவற்றை யெல்லாம் தவிர்த்து எல்ல
சேகமம் விளைக்கவே அந்த ஆபதனால் தண்டனை காட்டப்படுகிறது. இந்த திருஷ்டார்
த்தத்தினால், ஒருவன் ஒருவன் தண்டப்படுகூட சேகமார்த்தமே யாகுமென்பதும், அது
ஸௌஹார்த்தாதிசயபரகாசகமே யல்லது ஸௌஹார்த்தஞ்ஜகமென்று என்பதும் அறியத்
தக்கது. இங்ஙனமே எம்பெருமான் எம் போவியர்க்குச் செய்யும் இறைபாலோக்
தண்டனைகளும் ஸௌஹார்த்தகரங்கமே பென்று கொணனத் தட்டில்லை யென்று
தேறியதாகும். ஶங்கபரநரகமஸ்யேஷ் ஶங்கபரி ரகமபகரிவோ எவெ சிதத்.

[போகமோக்ஷப்ரதிரபி தண்டாபூபிகாத: ஸூஹ்ருத் த்வம்] நரகாதிதுக்கப்ரா
பணமே ஸௌஹார்த்தகரங்கமென்று நிச்சயிக்கப்படுமப்போது, எம்பெருமான் செய்தருள்
கிற போகமோக்ஷபரகாசகன் ஸௌஹார்த்தகரங்கமென்பதைப்பற்றி விசேஷித்துச்
சொல்ல வேண்டியதுண்டோ? அது கிம்புரங்கவ்யவர்த்தமனறே என்றபடி. கைமுறி
கவ்யாயத்தை தண்டாபூபிவ்யமென்றும் வழங்குகள். ஒரு தடியின் ஒரு பங்கும்
கேரத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது; பிறகு பார்க்கும்போது அந்தத் தடி எவியினால்
கொண்டிருக்கிறதோ? கொண்டுபோய்த் தெரியவந்தது; தடியின் கடுயை அதுவானால்
கொண்டிருக்கிறதோ? கடுயைப் பற்றிப் பிறகு விசாரிக்க வேண்டியதுண்டோ? இதுவே
கைமுறிகவ்யாயம்.

இங்கு ஸூஹ்ருத் த்வமென்றதற்கு ஸூஹ்ருத்தகரங்கமென்று பொருள் கொள்க.
கயே காரணோவா: 1 மயி:—மயானிவ்ய: 1 மயவாதிதி மயி: என்று வ்யுத்தப்பதி காட்டி ப்ரதாத்
என்று சிலர் பொருளுரைப்பது பொருத்ததா.

சேதங்களுக்கு உண்டாகும் பலன் மூன்று வகைப்படும். துக்காநுபலம், ஆபாஸாநுபலம், பரமஸாநுபலம் என்பவை. இவற்றைக் கொடுப்பவன் எம்பெருமானே. இவற்றில் துக்காநுபலம் என்பதும் ஸௌந்தரத்தால் தோன்றும்போது மற்றவை வீரனாகும் அபாயப்பட்டு. எவையென்பது பற்றி நிரூபணம் தேவையில்லை யென்றதாயிற்று. பேரகமோகப்பதாதகம் போலவே நரகபரணமும் ஸௌந்தரத்தாய்ந்தானென்று விளங்கினது.

[ததிதரமபி பாதாத் தராயஸே] உலகில் உத்தமத்தினைத் தனடிப்பதனால் ததிதரங்களுக்கும் ஆபந்திரவாரணம் ஏற்படுவதுபோல் ராவண கம்ஸ சிகபாலாதி பாப ஜனசிக்ஷணத்தினால் தேவமஹர்ஷி ப்ரபஞ்சினாதுஜநரம் ஆபந்திரவாரணம் ஏற்படுகின்றது என்பது உணரத் தக்கது. அபிசபத்ததால் தண்டமாரணுக்கும் தரண ரூபமாகவே சிக்ஷணமாகின்றதென்பது ஸந்திதமாகும். "மனத்திற் ப்ரதனையை நாகிவ குறியீட்டு அஞ்சப் பண்ணும் மாதாகவைப்போலே ஸ்திதபரணம் செய்கையாலும்" என்று தத்வதரயத்தில் பிள்ளை யுககாசிரியர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தி பெரும்பாடும் இந்த ச்லோகத்தைக் கடைபிடித்தே யென்னலாம். (47)

புதிநியமநரகாவீஷைஸாதாமபுதிநிபிச்சிக்ஷிதா ப்ரதிநி: மெய் மய: |

சுரமநுபதிரவா சர்வபா பூயமயா ச்வமவாசி தேவஜோசி சமயவாஸா || || 48 ||

தகுதியமநரகங்கால்க்கணைச் சாஸ்தரதாசு
ப்ரபஞ்சிபி: அசித்தித்யாக் ப்ராணிக: ப்ரேக்ஷய பூய: ||
சாரமநுபதிரவாசம் ஸ்வதா ஸ்வததம்மா
த்வமவதரஸி தேவோஜோபி ஸக் அவ்யயாத்மா, 48

(வாரீஸ் ஸ்ரீரங்கராஜே!)

தகுதி சிவம ரகாவீஷை	தரிப்ப தென்ன உட்புருத்திருத்த சியப்பதென்ன ரகிப்ப தென்ன ஆயை இவை பத் திய ஸக்கப்பதகனாலும்	அது அங்கயா தமா தேவ ஸக் அபி ஸா மதஜ திரச்சாம்	பிறப்பும் இறப்பும் இவ்வாறு தெய்வமாய்க்கேசச் செய்த யு தேவ மதவ்ய திரவச் சாதி கருத்து ஸ்வ ப்ரகாரத்தாலும் தத்வதரவக்கொண்டு மேகமேறும் தேவரீச் சிவவாதரவர்களைச் செய்தருளா கின்றீர்.
சாஸ்தரதா ப்ர பஞ்சிபி: அபெத்யாச ப்ராணிக: ப்ரேக்ஷய	சாஸ்தரதா வளிப்பத முத விபவத்தாலும் திருத்தமூகயாத ஸம்வாசிகளை கோகியகுளி	வாவதா துவ்யதம்மா ஸக் பூய: தவம் அவதரஸி	

*** [தகுதியமந.] கீழ் ஸ்ரீயோபூய: எவ்வித ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின பகவதவதாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். தரண ரீயமந ரக்ஷணஸங்கல்பங்களாலும் சாஸ்தரப்ரதாநாதிகளாலும் ஸமஸாரிகளை திருந்தா ஸமயைக கண்டு தேவரீர் பஸ்பல யோசிகளிலும் அவதரிவர் எனறார் என்கிறார்.

தரிசு நியமந வ ரகா வ — புதிநியமநரகா: | வாஸு வீஷயானி, தத்விதயகசுரூபநானிய: ||
வாகமநிவிமிரஸி: கயிஷ சஸாரோவிக்ஷிதாஸாஸதசஸஸாரினி வீஷ விஹஸஸ்ஸ: |
பாபாஸிஸுக் கயிஷ

* ஏதஸ வா வாகஸ மஸாஸநி ராதி ஸ்ரீவந்நயஸி விபுரீ திஸ்த: * கின்ற ப்ருதததரணய
பாபாஸிஸுக் கயிஷதமாண த்ருதிதென்ன, * அந: பஸிஷஸாஸ ஜனாந் சஸோஸா, * வ வாலவி
ஸ்ரீ—18

விஷ்ணுமனந்தரோ யமயதி*இத்யாதி ச்ருதிவிர்த்தமான நியமகமென்ன, *யேன ஜாதானி விஷ்ணு* இத்யாத்யுபநிஷத்தமாதான ரக்ஷணமென்ன ஆகிய இக்காரியங்களை ஸங்கலபத்தினால் செய்தும் ச்ருதில்மருதிவிவாஸபுரண பஞ்சராத்ரதி சாலத்தரங்களை அருள் செய்தும் பயன்படாமற் போகவே, ஒலைப்புறத்திற செல்லாத நாட்டை நேரேசென்று வென்று கொள்ளுமரசர்படியிலே தானே நேரிலவந்து திருத்திப்பணி கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றி தேவ மறுஷ்ய திரயக் யோகிகள் பலவற்றிலும் தத்தரஜாதிஸாதர் மலாயக் கொண்டே எம்பெருமான அவதரித்தருளுகக்கிடான கீர்மையை இதனால் அருளிச் செய்தாராயிற்று.

ஜொஃபி சவ்யாயாநா யுதாமிந்ரொஃபி சந்। பகூதி ஸ்வாமிபிஷாய சம்பாந்யாஸமாந்யா || (கீதை. 4—1) என்ற ச்லோகத்தின் முதற்பாதம் அப்படியே இந்த ச்லோகத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க. அஜத்—அய்யத்—சர்வஸ்வாதிக் சர்வ பாரமேஸ்வர மகர்ஸ் அஹ் தேவ ஸ்வா பகூதிமபிஷாய அஸ்மாயயா (அஸ்ஸகல்பேன) சம்பாமி। என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

மூன்றாவது பாதத்தில் லீலயா—ஸர்வதா என்று பாடப்படும்.

அனுநுரூபரூபவேஷா ந யதி சமாநமிந்நிராஃகரிஸ்ய ||

அசர்ஸமயாஃபிஷயிஷ்யு ஸுபமகரிஸ்ய ரஜாந |

அவ்ருகரிஷ்யுருபசேஷ்டா யதி ஸமாகமகித்திரா கரிஷ்யத்,
அஸர்ஸமதலா அப்சியம்பவிஷ்ணு த்ருவமகரிஷ்யத ரக்ஷராஜ நரம்.

ஸ்ரீரங்கராஜ இந்திர	ஸ்ரீரங்கராஜே ப்ராட்டிலானவன்	ச அகரிஷ்யத் யதி	செய்தருளா திருத்தாரங்கி
அதஜதி	{ தேவர்களுடைய தேவதரம்	(தே) கம் அஸர்ஸம் அதவா அப்சியம்	தேவர்களுடைய விவாகசேஷ்டையை அலைத்ததாகவோ அல்லது
அதிருப சேஷ்டா ஸதி	{ தேவர்களுக்கு உத்தமருவத்தை யும் விவாகமயமுடைய அரங்க கொண்டு உடன் திருவவதாரத்தை	அப்சியம் பவிஷ்ணு அகரிஷ்யது த்ருவம்	வெறுக்கத்தக்கதாகவோ பண்ணியிருப்பன்; இது சிவசயம்.

*** [அதுமது] அவதாரங்கள் தோறும் “தேவத் தேவதேஹே மனுஷ்யே ன் மானுபி। விஷ்ணோரூபா ன் கர்த்வேயாஃஃஃமனநுஸ || ராஹத்வேஃமவஸீஸா ருமிணி க்ஷணஜ்மனி। அம்யேய வாஃயே விஷ்ணோரூபாநி ||” என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரும் எம்பெருமானுடைய திருவிளக்கும் திருவிளையாடல்களுக்கும் தகுதியான ரூப சேஷ்டிகைகளை யுபாஸகரமாக கொண்டு திருவவதாரமபண்ணவே எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள் இனிமை பெறுவன; அவற்றுள் கூட அவதரியரவிகுடிப் பரஸ்மதாரி நாராயணனுடைய கருதுபவர்கள் வீறுபெறுவார்களென்ற எண்ணுறையுண்டு. பிராட்டியின் பருஷகர மடியாகவே எம்பெருமானுடைய ரக்ஷையும் பாதிக்கின்றபடியாலே அப்படிப்பட்ட இவ்ருடைய சேர்த்தியிலாவதென அவதாரங்கள் விநீதமாகவகளாகியே உபாஸிப்பென்றுபடி.

जनुषि - जनुषि - अनुजनुः इत्यव्ययीभावः । சங்கராஜஸ்தவம் என்பதை வஸஸ்தபதமாகவே கொள்ளலாம். பிரித்து வஸஸ்தபதமாகக் கொண்டால், (தவ) என்று அத்தயாஹரித்துக கொள்ளவேணும், இதுவே ஒக்கும்.

(49)

गरीयस्त्वे परिजानन्ति धीराः परं मावं मनुजवादिभूषणम् ।

अजानन्तस्त्वजानन्तिमूढाः जनिन्ते ते भगवन् जन्मकर्म ॥५०॥

கரியஸ்த்வம் பரிஜாநந்தி தீரா: பரம் பாவம் மதுஸ்தவநிபுஷணம்;
அஜாநந்தஸ் த்வஜாநந்தி மூடா: ஜநிஃகம் தே பகவா ஜ்ம்க கரம்.

50

பகவத்	பெரிய பெருமானே!	பரம் பாவம்	பாத்வத்தை
தீரா:	{ * மயர்வத மதிவல மருளப் பெற்றவர்கள் தாம்	அநாதை	அறிப்பபெருதவர்களாய்
சரியஸ்த்வம்	{ (தேவர்களுடைய) பாத்வத்தை	ஜநிஃகம்	வம்சாத நிவர்த்தமான
பரிஜாநந்தி	{ என்கு அறிவென்றான்;	தே	தேவர்களுடைய
மூடாஸ்த	{ மூடர்கள் என வம்சாரிசனோ	ஜ்ம்	நிருவதாரத்தையும்
	{ வெண்ணிய	கம்	நிவ்ய செஷ்டதவர்களையும்
மதுஸ்தவநி	{ மதுஷ்ய யோகி முதலிய சந்த	அவஜாநந்தி	இழிவாக நினைக்கிறார்கள்.
புஷணம்	{ யோனிகளிலும் பிறப்பதற்		
	{ குரிய		

* * * [கரியஸ்த்வம்] எம்பெருமானுடைய அபுதர ரஹஸ்யங்களைப்பற்றின

அறிவு அற்றர்களுக்கு அறிவு என்கிறார். * சத பீரா: பரிஜானந்தி யோநி * என்ற வேத ஸூக்யத்தையே பெரும்பாலும் புகுவித்து முதலபாதம் அருளினார். தீரா: என்பதற்கு பரிமதமேசர! என்று பெரியசர் வியாக்கியான முரைப்பர். [கரியஸ்த்வம்] * ச த மெவா நந்தி வியமான: * என்று ஒதப்பட்ட திருவவதாரப் பெருமையை என்றபடி.

* अवजानन्ति मां मूढा मानुषीं अनुमाश्रितम् । परं भावपञ्चान्ते मम भूतमहेश्वरम् ॥

* जन्म कर्म क मे दिव्यमेवं यो वेति तत्त्वतः । त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्मैति मामेति सोऽर्जुन ॥ *

என்கிற பகவதுகடிகளையே பெரும்பாலும் அமைத்து மற்ற மூன்று பாதங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார் "சுதறினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றானு காடுவாம் சாதியுமாகப் பெற்றானு, பற்றியுரலிடையாப் முண்டான பாவிகாளுங்களுக் கேக்கக்கொலோ" என்று ஆண்டானருளிச் செய்தபடியே, சிசுபாலன் பிறந்த லக்ஷத்திற பிறந்த பிள்ளிகள் எம்பெருமானுடைய திருவவதார சரீக்கிரைக்கள் நினைக்கிறார்கள்; மயாவற மதிநலமருளப்பெற்றவர்கள் "எத்திறமுதல சமைனைத்திருந்தென்கிய வெளி வே!" என்றும் "பிறந்தவாறும் வளந்தவாறும்" என்றும் மாதக்கணக்கிலே மேலறித்துக்கிடப்பர்கள் என்குராயிற்று.

(50)

मध्ये विरिञ्चिगिरिः प्रथमावतारः स्रग्भक्तः स्वगयितुं तव चेत् स्वल्पम् ।

* किं ते परस्वयिगुणैरिदं रज्ज्वामन् सत्त्ववर्तनकृपापरिपक्वायैः ॥५१॥

மத்யேவிசிஞ்சிகிரித் தாமாவதார:

தத்ஸாம்யதஸ் ஸ்தகவியைத் தவ சேத் ஸ்வரூபம்,

சிம் தே பாத்வபீகணநிஹரங்களுக்கி!

ஸத்த்வபரவர்த்தகக்குபாபபிரலாபந்யைய;

51

ரங்கதாமஸ்!	பூரககாதரோ!	வந்தயிதம்	{ மறைத்துச் சொல்வதற்கு
உதயேவிரிஞ்ச	{ பிரமருத்திரசகின் ஈடுவே	சேத்	{ வாடி,
சிரிசம்		தே	{ தேவரீருடைய
தவ	தேவரீருக்குண்டான	பரத்வ பிணை:	{ பரம்பததைச் சொட் சொட்
பரதம் அவதார:	{ முதன்மைவான அவதார	வந்த ப்ரவர்த	{ வித் தாண்டவனவான
	மாணது	தவ, க்ருபா	{ வேலோபிதசயோகோபித
ததலாமயத:	{ அந்த ப்ரதம் ருத்ரர்களை	பரிபாலக-	{ சாதிரியை வைப் ப்ரவர்த்த
	ஒழுகை கயமகாட்டி	ஆதனவ:	{ மென ன, க்ருபயினு
வவருப்	{ தேவரீருடைய பரத்வ வ்வ	இனம்	{ சகித் தருவ தென்
	ருபத்தை		{ இவை முதலான காரிய
			{ களினம்
			{ இக்கே எனன் பவன்?

* * * [மதயேவிரிஞ்சகிசம்.] பிரமன் சிவன் எனற இவர்களின் ஈடுவே விஷ்ணுவாக ஒரு திருவவதாரம் எம்பெருமான் செய்திருப்பதுண்டு; அதனை ஆழ்வானும் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் * **ஸ்ரீமதேவரீருக்ரு** * என்றருளிச்செய்தார். தேசிகனும் வரதராஜபஞ்சாததில * **மயே நிரிஷ்வயோவிந்திவதார: ஸ்யாதோசி ஸம்மதா ரிதி ந நிசந்** * என்றருளிச் செய்தார். இப்படி அவதாரித்தது ஏதுக்கு என்று இந்த சீலோகத்தில் கேட்கும் முகத்தாலே அதுதன்னில தயமுடைய ஈடுபாட்டை வெளியிடுகிறார்.

தேவரீருக்கு நியாயங்களைப் ப்ரதம் ருத்ரர்களின் ஈடுவே நியாமகரான தேவரீர் அவர்களோடொக்க அவதரித்தது தேவரீருடைய பரத்வ ஸ்வரூபத்தை மறைப்பதற்காகவாகில், அந்தப் பரதவத்தை விளக்கக் காட்டவல்ல சரிதைகளையும் காட்டிக்கொண்டிருந்தது ஏன்? ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைக்கவேண்டுமென்பதே திருவுள்ளமாகில் அப்படியே ஆசரித்துப் போரவேணும்; அதற்கு மாருகவும் ஆசரிக்கலாகாதே! * **மஹ்ந் மயுஷ் பூரஸ்ச்வஸே மவர்தக: * என்று ச்ருதியில்** ஒதப்பட்ட ஸத்வப்ரவர்த்தமும், * **வேதாபார மூராதக வைபாபிவாதிவமஹிஷகலவதா: * கெச்ய: ப்ரமாயுபதி பரிபாதி** * (ஸ்தேதராத்ரே) எனப்பெட்ட ப்ரமக்ருபகாரம் பரிபாலகதிகளும் செய்து போருவதால் ஸ்வஸ்வரூப ஆவிஷகாரமும் செய்தருளா நின்றதே, இதுவெனகொல்! என்கிறார்.

இந்த சீலோகத்தினால் தெரிவித்த அந்தம் யாதெனில்: எம்பெருமான் ப்ரதம் ருத்ரர்களின் ஈடுவே ஒரு அவதாரம் செய்தருளின் வளவையேகொண்டு அவனை அந்த தேவதாரதரங்கோடொக்க நீனை ததுவிடவொண்ணாது; நீர்மையைக்காட்டி அங்ஙனே ஒரு அவதாரம் செய்தவத்தலை; மறறும் அவனுடைய சரிதைகளை நோக்குங்கள் அவனுடைய ப்ரத்வம் வருந்நியும் மறைக்கப் போகாதுகிடர் என்றதாயிற்று. (51)

மது: கைதபச்சேதி ரோதம் விஜய: மயுஷ் பூரஸ்ச்வஸே மவர்தக: !

சரஸந் ரநிந்! பூரஸ்ச்வஸே: சமஸ்த் நபாஜிவியிஷ்யஸகஸா || 52 ||

மது: கைதபச்சேதி ரோதம் விஜய:

நீர்தீர்தியசகக்ஷா விதாநர் விதாய:

ஸ்மரஸ்யம்க! ரங்கி! துரங்காவதார:

ஸமஸ்தம் ஜகஜ் ஜீவியஸ்யஸ்யகஸிமாந்.

அந்தரகதி: காரி: நாககாதரோ!

தாரக அவதார: துயப்ரவ ரூபயாதி,

மது: கைதபச்சேதி ரோதம் விஜய: மயுஷ் பூரஸ்ச்வஸே மவர்தக: !

இந்

சேதம்

விதய

விதா

இவை முதலான

அந்த

என்றொன்ற

மாஸுபாசை * எனபது பகலத்தொக்கம். கைத்திரியோபாபரிஷத்தின் முடிவில் * நயே விது: * என்ற அநுவாகத்தினால் * ஜ்ஞாகம்யமஸா யஜ்ஞம் ரூபகபீரக்ரியையாலே ஓதப்பட்டுள்ளதென்பதும் அறியத்தக்கது.

[திமிர கஸமர சீதஸ்வச்சலாஸ்ததா] சகநிரனுடைய வடிவும் ஹம்ஸத்தினுடைய வடிவும் பரயாயேண வாகியுற்றிருக்கிறபடி. அந்தகார நிவர்த்தகம்வம், கைத்யம், திராமலதயம் ஆகிய இவற்றிலே ஒப்புமை. [வேதபரபி:] சந்திரன் தன் கிரணங்களினால் மகிழ்விப்பதுபோல ஹம்ஸ பகவான் வேத வெளிகளாலே மகிழ்வித்த படி. [ஆததாந அதுஜகாலி:] * அநி ஜிஸுபுரீயி * என்ற விடத்திற்போல் இங்கும் ஆர்த்தசப்தமாஸாஸ்டாவரயாகமீஸ்ச சொல்லுகிறது. வேதச் செல்லம் நஷ்டமாகப் பெற்ற தீரமனுள்ளிட்ட சேதனாகக் கிங்கு விவாகிக்கிறபடி. இந்த அதுகரஹம் பிரமனுக்கு மாதிரிம செய்கின்றது; அவன் மூலமாக நமக்கெல்லார்க்கும் செய்தது என்று காட்ட பஹுவசக பரயோக மென்ப.

* [திமிரகஸமர] * என்றவிடத்து யஸோ யஸோய: என்ற அமரகோசமும் * யாதுரிரிபயசா: * என்ற தேசிகனுடைய [அபீஸிஸ்தவ] பரயோகமும் காணத்தக்கன.

वदस्मविश्वय रघुपाम् ययित इवावर्णकः वदान्म् ।

अभिमुखदरे जाति वासु निदधि वैणवभोगलिस्य वा ॥५४॥

வடதளமதிசய ரங்கதாமர் / சயித இவண்ணவநர்ணக; பதாபஜம்,
அதிமுமுதரே ஜாதி வாசு நிததித வைஷ்ணவபோக்யலிஸ்ய வா. (54)

ரங்கதாமர் / சயித	ஸ்ரீரங்காதரே / சயளிந்த	உதரே ஜகதி மாதம் வா	திருவயிதில் உலகக்கள அன்பத்தொகவா? (அன்றிக்கே)
அண்ணவநர்	கடல் குட்டிபோல	மையுமை	ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு
வடதளம்	ஆலியிலே	பேரவ	பேரங்கமான மதவைத்திரு
அதிசய	பன்னிகொண்டு	விஸ்வவா	வடிவிய நீண்டம்) பெற
அதிமுகம்	திருப்பவளத்திலே		வேறுமென்றே திருப்பந்தி
பதாபஜம்	பாதாசலிந்ததை		குலா?
சித்தி	வைத்தருளினர்; (இது)		

* [வடதளமதிசய] "ஆலாமரத்திலிரிமே வெருபாலகனும் ஞாலமேழ முண்டானரங்கத்தரவினையான்" என்ற திருப்பாளுமலாரருளிச்செய்த யடியொற்றி வடதளசயியை அதுபவிக்கிறார். ஸ்ரீரங்காதரே! தேவரீர் மஞ்சாடுவரையேழும் கடல்களையும் வானமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம் எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆலமேமேலோரினத்தொளிர, [சயித: அண்ணவநர்ணக இவ] "பள்ளிகொள்கின்ற கடல் குட்டியே இது" எனவெனம்படி திருக்கணவனார்த காலத்து "பேதைக குழவி பிடித்துக் களைத்துணை லுறும் பரதக்கமலங்கள்" எனலும்படியே திருவடியைப்பிடித்துத் திருப்பவளத்திலே வைத்து என்ன திருவுளத்தினால்? என்று வினவி, இரணுவண்ண யான உலகேகமுகத்தினால் தாமே வினையிறுக்கின்றார்: "நுகந்தி மாறும் வா? வைஷ்ணவபோக்யலிஸ்யவா?" என்று, திரிநீகரமாவதாததிலே திருவடியாவனந்து கோண்ட உலகம் முழுமையும் சிறிதும் தப்பாமே இப்பொழுது உள்ளே புக்கதா என்று மீண்டும் திருவடியையிட்டு அளந்துபார்க்கத் திருவுளமோ? அன்றிக்கே, * வினா: பரே பரே மய வச: * என்று வேதமோதிரைகையதுபவித்து "உள தெனிலைவகுர் திருப்பாதம்" என்று உளங்கலிந்திருக்குமடியவர்கட்கெல்லாம் புரம பேரங்கமாயிருக்கு மிரதத் திருவடியின் இனிமையை நாமும் சிறிது கலைத்துப் பாப்போமெனசிறி திருவுளமோ? மய:மயு: வச:மயு: தென்மென்கமெனதபடி.

उन्मथार मन्त्रादिमहिमा ते संधानाया नोर्भिन्धव्यमालिकैश्च दधिनिर्माथं मथानावुचिम् ।
वीरसेवर् ! अदकौस्तुभसुभापूर्वं गृहाणेति ते कुर्वाणस्य फलेमहिर्हि कमलाभामेन सर्वः श्रमः ॥

உத்தராயண மந்திராதிரிஷிஷா தம் வாய் ! தானமுத
தோர்ப்பீச் சுத்தலமாஸிகைச் ச ததிரிர்மாதம் மதாநாயுதிம்,
! தீரங்கேவர ! சுத்தரகௌஸ்துபணுதாபூர்வம் சுத்தலமாணேதி தே
காவாணஸ்ய பஸேகரஹிர் ஸுரி கமலாஸுபேக ஸர்வத் க்ரம:.

55

புரீககேவர ! புரீககேவரே !
மந்தரமலைய மந்தரமலைய
பந்தர பந்தர
கௌஸ்திரீர் ; கௌஸ்திரீர் ;
அந்தமலைய அந்தமலைய
அமுதா பரவந்தமன
அதிரா { (வாஸுதி பெய்நும்) பரம்பி
ரூல்
ஸம்பதா கட்டினீர் ;
சுத்தல { திருமாலையக அசையப்
பெற்ற
மலிகை { திருந்தகையிலுள்
கடல்
தோர்ப்பி
அம்பதிம்

ததி கீர்மாதம் ததிர் கடைவதபேக
மதா கடைத்திர் ;
சந்தர கௌஸ்திரீர் ; சந்திரன் கௌஸ்திரீர் அம்
துப ஸுதா குதம முதலானவந்தை
பூர்வம்
சுத்தரகௌஸ்திரீர் ;
இதி இவ்வண்ணமாத
தூர்வாணஸ்ய காரியஞ் செய்பாரிந்த
தே தேவர்குடைய
ஸர்வத் க்ரம: சிரமமெல்லாம்
கமலா வாயுபேக பிரதீபகைப் பெற்றதனால்
பஸேகரதி: ததி ஸம்பலமாயிற்றுக் கௌஸ்திரீர்.

* * * [உத்தராயணதார] "மாயிருபருநாறமொன்று மததாக மாணமதனெடு
மளவிப், பாயிரும் பெளவம் பகடுவிண்டலறப் படுதினா விசும்பிடைப்படரச், சேயிரு
விசும்பும் திங்களும் சுடரும் தேவரும தருடன லிசைப்ப, ஆயிரத்தாளால் அலகடல்
கடைந்தான் அரங்கமாநகரமந்தரானே." என்று திருமங்கையாழ்வாரீடுபட்ட துறை
யிலேயேயுபட்டுப் பேசுவதாம் இந்த சேலாகம். பெரிய பெருராளே ! தேவரீர் கடல்
கடையப் பட்டபாடுகள் பெரிதுமுண்டு ; கடை கருவியான மந்தாக நாட்டுதரு
மந்தரமலைய வேரோடே பறித்துக் கொணர்ந்தீர் ; வாஸுதியைக் கடைவயிருஷி
பூட்டினீர் ; தோரும் தோள்மாலையுமாக அசையநின்ற கடைந்தீர் ; சந்திரன் கௌஸ்திரீர்
அம்பம் அம்ருதம் முதலானவற்றை உள்ளிலினைந்ம் வரங்கினீர் ; இவ்வளவாகப் பட்ட
வருத்தமெல்லாம் "விண்ணவரமுதுண அமுதலவரும் பொண்ணமுதுண்ட எமபெரு
மாயின !" என்கிறபடியே பெரிய பிரதீபகையாரவிற கேசத்திற்தோர் தியயாம்ருத்ததை
வழிக்கப்பெற்றதனால் ஸபலமாயிற்று என்கிறார்.

आहर्, ववान, मथान, गृहाण என்கிற வேட்குபங்கள் சமுஷயேऽन्यतरस्याம் என்கிற
பாணிரி ஸததரத்தின்படியே இறந்தகாலப் பொருளில் வந்தவை யென்றுணர்க.
सौक्यमथमसर्गः, ததிலுள்ள புரிமவகூட ஸுநிதி நநம் இவ்வாதி ச்வேகாரம இங்கு அநுஸக
தேயம். [தயிர்மாயம்] *उपमाने कर्मणि चति णसुच्। [फलेमहि:] *स्वादवन्धः फलेमहिः इत्यमरः। (55)

देवीहस्ताभ्युज्यधरणरिसलयै संवहद्भ्योऽपहृत्य
प्रत्यस्मानन्तर्भोगं शक्तिं नलपुटे चक्षुषी विवृणानः ।
आक्षिप्योरश्च लक्ष्म्यास्तनकलकलकलक्षुभसोमपहृत्य
देवःश्रीरक्षामा गनपतिपुषिते न्नाकुलः सातुरो नः ॥५६॥

தேவீஹஸ்தாம்புஜேப்யத் தர்ணாநிலையே ஸம்வந்திதம்போ பந்தருதய
பரத்யஸ்யாகந்தபேகம் ஜமுதி கலுபேதே சகசு-ஹி விஸ்த்ருணா;
சுசுபித்யோரக் ச வஸுபம்ஸாஸி ஸ்தகலசகந்தத்ரும்குமஸ்தோமஸிகாத்
தேவ: பூரங்காஜமா கஜபதிஞ்ஜிதே வ்யாகுலஸ் ஸ்தாத் புஜே 51.

கஜபதி	சுஜேந்திராழ்வான்	உ. வி. ன	வந்தா களாகாத்	* செப்பன்ன மென்றுவளில்
குஷிதே வதி	போது		குக்குமஸ்தோம	வினகாசின் திரும
ஸம்வந்திதம்பு	திருவடி வருடா சிந்த		பககாத்	குழம்பில் சிந்தும்.
தேவீ நகம்	தேவீமாருடைய தாமரைக் கை		உர	திருமாச்சுப
தாமபுஜேப்ப	சுளில் சிந்த தும்		சுசுபித்ய ச	கீட்டுச்சொன்னும்
சரணமெவையே	தலிசீர்போனது திருவடிகளை		சலுபேதே	அடித்தென் திருமார்புடைய
அபந்தருதய	இழுத்துக்கொண்டும்,		விஸ்த்ருணா	திருக்கண்ண
அசத்தயோகம்	சுதிச்செய்தது திருமேனியை		க்பாகுல	மலர்மலர் விழித்தகாரம்
இசுதி	நிலவென்று		பூரங்காஜமாதேவ: பெரிய பொருள்	திருவல்லபத்தின்
பரத்யஸ்ய	தறத்தும்;		51 புர	சம் சண்டகப்பே
வஸுபம்ஸா	பெரிய பிராட்டியவருடைய		வந்தாத்	சுருத்தருளி சித்தவேணும்.

திரு. வி. ந. [தேவீஹஸ்தாம்புஜேப்ய:] “கடிக்கொள் பூம்பொழில் காமரு பொய்கை
னவகுதாமரை வாங்கிய வேழம் முடியும் வண்ணமோர் முழுவலி முதுகைபற்றி மற்றது
நின் சரணநீர்ப்பா, கொடியவாய்விவங்கியுயர்மலங்கக் கொண்டேறி மொன் றுணருள்
தறிந்து, உன்னடியினாலும் வந்தடியினையடைந்தேன் அணிப்பொழில் திருவரங்கத்
தமமானே.” என்றுகொண்டு திருமலங்கையாழ்வாரிடுபட்ட [1420] சுஜேந்திராபர்வீர்த்த
நார்த்தமான அவதாரத்திலே யிடுபட்டு காணகு ச்லோகங்களருளிச் செய்தருள்.
* பொராண பொய்கைவாய்க் கொண்டிரு நின்றலறி நீராற் மலர்க்கமலங்கொண்டோர்
நெடுங்கையால் நரையாணுவோ! மணிவண்ணு காக்கையாய்! வாராய் என்னுரிடரை
நீக்காய் * என்று உவியைமுத்தபோது அநாத்ருதியத் தனஞ்ஞய வேடிவந்து அவன்
முன்னே நின்றப்போலே, பஞ்சேந்திரிசுந்தனாகிற முதல்களின் வாலிலைப்பட்டுத்
துடிக்கின் றென் முன்னே வந்து நின்றருளினேனும் பெருமானே! என்கின்.

“வருவினையில்வா மலர்மகள் மற்றது நிலைமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி.” என்கிற
படியே திருநாட்டில் தேவீமார் திருவடிவருடாசிறக அப்போது யன்னயின் உகருவல்
செவிப்படு, அத்திருவடிக்கைச் சடக்கென இழுத்துக்கொணும் செலசெய்ததை
சரேசென்று உதறிக்கொண்டும், திருக்கண்ணகை மலர் மலர் விழித்துக்கொண்டும்,
பெரிய பிராட்டியாரின் திருமுன்குத்தங்களினுடைய குங்குமக் குழம்பில் நின்றும்
திருமாச்சுப விலக்கிக்கொண்டும் ஸம்பிரபித்த பூரங்காஜதன் அந்த நிலைமத் தன்
னோடே நககணமுக்கப்பே வேவை ஸாதித்தருளவேணும்மென்றாயிற்று. (56)

अस्त्रितवाम्पविमदितहसमस्वीकृतमपीतमविपादुं किमिति बाकुलान्त:पूरुष ।

अवाहनपरिक्लियं पवराजमरोहत: करिष्यामिदिते भगवत्सुखराये नम: ॥ ५५०॥

அதத்திரி சரப்பதிப்பூர்த்தவஸ்தாம்புவிக்குத
பரண்தமணிபாதுகம் கீயிரிசுதுவாத்தபுறம்;
அவாநகபரிஷ்கிரியம் பதகாஜமாபோநதா
கரிபரவஸ்தும்குறிதே பகவதஸ் த்வரணயை கம:.

கிபிரப	{	செந்திரங்குணமுடைய கூர்	மெதி ஆருக	{	இதுவென் ! இதுவென் !
புஞ்சுமிதே	{	குரல் செவிப்பட்ட வளவின்,	அச்சுபுரக்	{	என் து விவரமுறிஞ்சு
அதத்தித	{	வேளை முதுவியுத் தொடுத்த	அவரதம்	{	திருந்தமும்
சுருபதி	{	கவகவகை முழிப்பதும்	பரிஷ்சிபம்	{	வசரதம் பரிஷ்சாரமொன் தம்
பாநித	{		பதாரதம்	{	செய்யுமும்
நிழலம்	{		குரோதம்	{	பெரிய திரு வடிவின் பி த
	{		பகனி	{	வருகிறத
	{		தவாரவ	{	எம்பெருமானுடைய
	{		மது	{	பதந்ததென்த
	{			{	மனாரதம்.

போது பெரிய திருவடியினாநது ஏறியருளின பெருமானை நான் வணங்குகிறேன்
 னல்லவன் ; அப்போது அவர் நமக்கு உபதான விவசுண்ணாந்துகொரு தவாரபுனடு
 அதற்குக் கும்பிடு எதுகிறச் பெருமான் எப்போதும் புறங்கொடுவதானால் கோரா
 பதுபாநிதானை அதற்குடன்து வழிநடத்துத் வழக்கம் ; அன்று அது நடைபெறவில்லை ;
 திருவடிமீதுக்கும் சாதத்திடுகெண்ணில்லை ; அப்படியான பதந்தத்தை கோர்து
 இதுவென் ! இதுவென் ! என்று திவ்யமணிவிடிகளடங்கலும் வெருவுமப்படியாயிருந்தது ;
 வாஹர் பரிஷ்சாரதன் செய்து புறப்பட்டருளுகிற வழக்கப்படி அதுதானும் நடை
 பெற்றதில்லை ; திடீரென்று பெரிய திருவாயை மேற்கொண்டு புறப்பட்ட விசை
 விரல்கண்ணாமிருந்தது ; பெண் ஸ்ரீமத்குதலிதானும் பிழம்புமண்ணிக்காண்பான்
 எண்ணிலாதுபிழிபிழி தவாச்செய்தார் அவன்குறிப்பு விவரமொன்று விவரமொன்று ஆனக்கு
 அன்றறவாய்க்கும் இதுதகாய்ச்சு. நம்முடைய அபதத்துக்களைப் போக்குதற்கும்
 இங்குள்ள விவரவுட்களையவரிதே என்று ஸ்ரீமத்குதலிதாந்ருமடி.

य पश्यन्निश्वस्यो विस्मयन्त्यस्यो मन्त्रो मन्त्रोः । हुहासाकाकाकिमवहितिनिषि वि तस्मिन्मन्त्रिकेन ।
 किमविरक्तनुवत्सालमथ गजपतेर्विदिश्यामो देव श्रीरथवन्धो । मममति हि जने कान्दिशोक्ते दद्या ते ॥ ५८ ॥

யம் பதயக் விச்சுவாயம் தியமஸக்குததோ மந்தரம் மக்யமாந
 ஸாங்காராஸ்பலகாங்கரி ப்ரஹதிரே தம் தார்க்குயமந்தகபிஸ்தவம்,
 கிஞ்சோதஞ்சக் உதந்தம் தமத கஜபதேர் பதும்புரிதே ஜும்புமாரணே
 ஈதேவ ! பூரங்கரங்கதே ! ப்ரணமதி ஸி ஜகே காத்சிக் தராதே.

பூரங்கராதே ! தேவ !	தம்	தேவரீ	58
சுருபதி	{	தெவரீ	
புஞ்சுமிதே	{	தெவரீ	
ந்ருபமாரணே	{	தெவரீ	
யம் தார்க்குயம்	{	தெவரீ	
பந்தக்	{	தெவரீ	
அத்குரத்	{	தெவரீ	
கிசை தார்க்குயம்	{	தெவரீ	
தியம் அதே	{	தெவரீ	
மந்தரம்	{	தெவரீ	
மக்யமாந அயி	{	தெவரீ	

* * * [யம் பச்சய்] மீண்டும் அந்த கஜேந்திரரக்ஷணத்தவரை தன்னுடைய சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். கஜேந்திரனைக் காத்தருள் புறப்பட்டருளும்போது திருவுள்ளத்தில் உதவேகத்தை யறிந்த பெரிய திருவாடி 'இப்போது நாம் எம்பெருமானையெழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு ஸாதாரணமான வேகத்தோடு போகவொண்ணது; இதுவரை என்றுமில்லாத பரம விலக்ஷணமானதொரு வேகத்தோடே பதரியோவாசென்று பொய்கைக்கரையிலே கொண்டு சேர்க்கவேணும்' என்றெண்ணி வாகடம் கோசரமான வேகத்தைக் கொண்டான்; அந்த வேகத்திற்கு எதையும் ஒப்புச் சொல்லுபு போகாது. வாய்வேகம் மகோவேகம் என்குதிப்போல உலகத்தில் பல வேகங்கள் சொல்லப்படுவதுண்டு; புகவதவாங்குபத்தினான் ய வேகம் மற்றையெல்லாவற்றினும் மேம்பட்டதென்று ப்ரஸித்தம். அந்த வேகத்தையும் அதிசயித்ததாய்ப் பெரிய திருவடியின் வேகமுள்ளதென்று எம்பெருமான் கண்டிருந்தும், இந்த வேகமும் போராடுகின்ற திருவுள்ளம்பற்றி அந்தக் கருடனை ஹங்கரிப்பதும் தட்டி யோர் இவதும் காலாலுணத்தது தளர்வதுமான செயல்களாலே அதுசேடித்தது. அவ்வளவிலும் வேகம் தமக்கு திருபதிகரமாக அமையாமைமூலே அவனையும் கையிலே யிடுகிக் கொண்டு முடுகிவந்து மடுவின் கரையிலே சேர்ந்தபடியை அழகாக அருளிச்செய்தராயிற்று.

[பரணமதி ஜகே தே தசா காந்திஜே] ஆச்சரித ஹனுந்தனின் கக்தருல் செய்யப்பட்டவாறே தேலரீக் கொண்டுளும் பதந்தம் பேச்சுக்கு நிலைமை. என்றபடி.

* காவிரிசோ மயது: * என்று அமரகோசம். காவிரி யாமி என்று வெருவிச்செல்லுமவன் என்கிற பொருளில் 'வதாஹி மாஹாவிஷ்ய ஸபக்யாநய்' என்கிற வார்த்தைகத்தினால் உகப்ரத்யாந்தமாய் காந்திஜே என்றுகிறது. எங்குப்போயேனா! எங்குச் செல்வான் என்று சொல்லிக்கொண்டு நிலையிட மெவருமின்றிக் கனவேகமாக ஓடுமவன் என்றபடி. காவிரிசய இய—காவிரிசோ இதி ததிரவரி: பெரிய பொருளினால் ஆச்சரிதர்களின் ஆங்கு விராணாத்தமாய் காந்திஜே ஓடிக்கொண்டிருப்பதே. உம்முடைய நிலையின்ற நிலைமையோலும் எனறதாயிற்று. (58)

श्रीशेषा! शरणं मासि वात्यालोत्कमस्तथाकृताण्डवेन ।

सर्वव्यापारमयमायं दधानः विज्ञानित्यनुगमजमाजान् ॥ ५९ ॥

ஸ்ரீரங்கேசய! சரணம் மமாஸி, வாத்யாலோத்கமஸ்ததா க்ரதாண்டவேன, ஸர்வ்வியாபாரமயமாயதம் ததாத: திவ்யமயித்யகமஜகாமாஜான்த. 59

ஸ்ரீரங்கேசய	ஸ்ரீரங்கேசே! (தேவரீ)	வாத்யாலோத்கமஸ்ததா	பெருந்தாந்தினால் அகந்த
அதகஜரீஜம்	{ கஜேந்திரரக்ஷணமாய் உக்த	வோவந்தகம	{ தொரு தாமரை தடாந்திற்
	{ குரல் செலிப்பட்டபுடனே	தடாக தாண்ட	{ விவாஸத்தோடு உடைய
மாம திக ஜிதி	{ செட்டேன் செட்டேனென்ற	வேகம்	{ வாகம்
	{ இதுவருகிறதொன்றை	ஆகுந்த	{ எழுக்குளினிர்;
வந்த புகழ்	{ மால் துரணம் திருப்பரி	(இப்படி ஆச்சரித பகவாதிவான தேவரீ)	
அம்பரம்	{ வட்டகரையிலுந்தை	மம சரணம்	{ அகவேகம்குப் பதவி
அயதாயதம்	{ அடைவுசெட		{ மவென்றி
ததாத:	{ அனிகது செண்டவராய்		

* * * [ஸ்ரீரங்கேசய] ஸ்ரீ கஜேந்திர ரக்ஷண வஞ்சகாந்தத்தை இந்த சிலாகத் தோடு மிகரித்தருள்கிறார். “வந்தகரணமாய் இருந்தே மூரிந்து விடந்தலர்ந்த மெனகால் கமலத்தடாப்போல பொலிந்தன்—எம்பிரசன் தடாக்கன்கள்” என்கிற திருவருத்தப் பாசுத்தனை பொருள் ஒருபுடை தழுவிவந்து (வாத்யாலோவதகமஸ்த தடாக தாண்ட

கொணர்ந்தருளி ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயத்தில் நின்றும் ப்ரதாஜனைக் காத்தருளின
தும் வேதவகளை உபகரித்தருளினதும் மத்யஸாவதார வரலாறும்.

இந்த வரலாறே இந்தச் சிலோகத்தில் அடக்கி அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது.

(அநுமது) என்றது மதுமஹர்ஷியையும் என்றபடியுமாம். ஸத்யவாதரேன
மது அவரையே எனப். 'அமும்' என்பதற்கு 'இந்த ஓடத்தை' என்று சிலர் பொருள்
சூறுவர்; சியா நௌராஸாரி: என்ற அமரகோசத்தின்படி (கௌசபம்) ஸதீலீங்கமாத
லாக அடும் என்றிருக்கவேண்டும்; புல்கீங்கமா யிருக்கையாலே ஸ்திரசரபரீகரம்
அவறம்; என்றே கொள்ளக்கடவது. (60)

मीनयनाभोद्गासुरादीर्घविपुलसुखिरागुविशिष्टिरवपुः ।

पक्षिणिणीर्दीर्घिमहाविः स्वस्वजविहरणरतातिररः ॥ ६१ ॥

புருகயநாபோத்ஸாஸுர தீர்க்கப் பரவிபுல ஸாகுரீர கசீ சிதீரவபு;
பக்சுநிணீரோத்தீரண மஹாபதி: ஸ்தலஜலவிஹரணரத கதீரரர:.

61

(தேவதையம்)	எம்பெருமானே!	பக்சிதீரண	இருகசினால் உட்கொள்ளப்
ஸ்ரீரயாபோத்	பிராட்டியின் திருக்கண்போல	உத்தீரண	படும் தெயிப்பட்டுவா
பாஸுர	விசங்கம் சித்தம்	மஹாபதி:	பெருக்கடைய புடையவால்
தீர்க்க	நீண்டதும்	ஸ்தல ஜல	தரவிலும் சீரிலும் விளைய
பரவிபுல	மிசவிசாலமானதும்	விஹரணரத	வதில் துலகத்தமான கடினத்
ஸாகுரீர	மிச அழகியதும்	சதி:	தர புடையவரால்
கசீ	நிர்மலமானதும்		
சிர	ருளித்ததமான		
வபு: (தவம்)	திருமேனிலை புடையவரான	அரர:	உலாவின்.
	தேவரீ:		

" " [ஸ்ரீரயாபோத்] மத்யஸமந்ததியின் விஹர விசேஷத்தை அநுபயிக்கிற
நிலில், மீன்வடிவத்தின அழகைப் பூர்வர்த்தம் அழகாக வர்ணிக்கின்றது. ஸ்தீர்க
காக் கடல்கண்ணி என்றும், சேலேய்கண்ணி என்றும், கெண்டையோண்கண்ணி என்றும்
சூறுவர். ஸாமரய ஸ்தீர்கனின் கண்ணுக்கு மத்யஸம் உபமானமா யிருக்கும். "நாரீ
ணமுத்தமை யான பிராட்டியின திருக்கண மீனுக்கு உபமானமாயிருக்கக் கடவாதாகை
யாலே (ஸ்ரீரயாபோத் பாஸுர) எனப்பட்டது. சியா நௌராஸாரி அமர உதாஸர
வது, ஸ்ரீரயாபோதம். உத்தாஸாரமாயும் என்றாவது கௌள்ளவரம். எவலாப் பதங்
களும வ்புளஸுக்கு விசேஷணமாகவுள்ளன.

[பக்சிதீரணோத்தயதி] மத்யஸமந்ததி கடலில் விளையும்போது சிறுக்களில்
கடல வெள்ளம் முழுவதையும் அடக்கி வெறுந்தரையாக்கி அதிலே சிலகாலம் விளைய
வெதும் அந்த வெள்ளத்தை மறுபடியும் யதார்த்தமாக வெளியிட்டு அந்த வெள்ளத்
திலே விளையாடுவதுமாக இவகரீன் விளித்திரமீசன் "திருவிளைகாடல் கடந்ததென்படி.
பக்சிதீரணோமாமோது ஸதஸமாயிருக்கும்; உத்தீரணமாமோது ஜலமாயிருத்த
மெனக். "நீளாப்பெருமாளாயங்கர" திருவரங்கத்து மாலையிலே (செவியுள்-21)
"ஊழிப்பொழுதொரு சேவாய் ஒரு செறுவுடகரந்த, ஆழிப்பெருமப்பனல்" என்றது
இங்கு நீளகதகதகத. "முடிவாகு தெண்டிரைய பெனலம் முற்றமோர் செறுவுட்
சென்று, மடலவியது" என்பது ஸ்ரீ பாகவதச்செவியுள். (61)

चक्रे श्रीनित्र निखिलजादाधारकमठः गन्धर्वाभिर् कूर्मः पुनश्चतुर्भुजाचलधरः ।
अगन्ध श्रेयस्वं परकतशिखीपीठस्थितः जलदुषप्रक्षीपवन्निखरण्यासमुखम् ॥ ६२ ॥

சகர்த்த ஸ்ரீரங்கிஃ ! கீகிலாகதநாநாரகமடஃ
பவஃ நர்மாஃ கூர்மஃ புநர்முக்த மந்தாசலநா,
ஜகர்த்த க்ரேயஸ் த்வம் மரகதசிவாபீடலலிதஃ
ஜலாதுத்பல் லக்ஷ்மீபதகீஸலயபக்ஷணஸ்தவம்.

சுந்தரம்

82

ஸ்ரீரங்கி !	ஸ்ரீரங்காதரோ ! (தேவரீக)	சுர்ம	ஆமலவாமி,
சிவிலகத	எல்லாவுலகக்கருகும் ஆதார	மரகதசிவாபீட	மரகதக் கல்மயமான ஆணம்
ஆதாரமடஃ	மனை கூர்மருபிலாய்க்	ஸந்தி	பொன்றழிவலாரம்
பவஃ	கொண்டு	ஜலாத்	(சடல்) தீரிக் சிந்தம்
தவமாத்	தருமகனை	உத்யத்	உதயமாகசரிந்த
சகர்த்த	விபாகலிபாணம் பண்ணினீர் ;	லக்ஷ்மீ	பிராட்டியிணைய
புஃ	அன்றிபும்,	பத சிவைய	தளிர்வோன்ற திருவடினை
அமருத மந்தா	அமருதம் கடைவதந்தரான மர்	ச்யசன ஸாலயம்	கைப்பதற்குமுற்பரண
சலநா	தந பல்வதத்தைத் தாகரு	ச்ரேயஸ	சன்மமைய
	கின்ற	ஜகர்த்த	கண்டரீதிக்.

* * * [சகர்த்த ஸ்ரீரங்கிஃ] ஆகி கூர்ம மூர்த்தியையும் மந்தர மலையையத் தாங்கித் திடந்த கூர்மமூர்த்தியையும் இதில அநுபவிக்கிறார். “आधारकमिष्वपरि वक्त्रि परेण वा कूर्मम्” என்று பூர்வசதகத்திலருளியபடி. எழுந்தருளியிருக்கிற கூர்மமூர்த்தி இங்கு கீகிலாகத நாரகமடஃ எனப்பட்டார். அவர் ஆனேத் தீர்மங்களை நானிசெய்க்காரொன்பது கூர்ம புராணிகளால் ப்ரஸித்தமாதலால் (தீர்மார் சகர்த்த) எனலாம். “அமருதமந்தாசல நா” என்று தொடங்கி முழுது “மலங்கு விங்கு கெடுவெள்ளம் மறுக அங்கோர் வரைவட்டு, இவங்கு சோதியாரமுதம் எய்துமளலோராமையாய், விலங்கல் திரியத் தடங் கடலுட் சுமந்து கிடந்த வித்தகன்” (பெரியதிருமொழி 8-8-2) என்று பேசப்பட்ட வரலாற்றிலடங்கிய கூர்மமூர்த்தியின் அதுபவம். “விண்ணவரமுதனை அமுதிவரும் பெண்ணமுது (1446)” எனகிறபடியே அப்போது கடலில்கின்றும் தோன்றின பிராட்டி கூர்மமூர்த்தியை மரகதசிவாபீடமேகக் கொண்டு அதன்மேல் திருவடிநையாட்டு மிதித்து மேலே ஏறினளெனகிறவிது சமந்தரோர்த்தி.

இந்த ச்லோகத்தின் முத்தரபதம் चक्रे என்பது. च्वाचक्रे என்றபடி. பூருவர்க ளின் வியாக்கியானத்தில चक्रे என்று பசடம் கொள்ளப்பட்டது. कषायतोः क्षिण्यधै- कवचनरूपम् என்றும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. அப்படியாவில் कषयामासि என்று ரூபம் தேற வேணும். இனி, कथतातुल्य (கதாதியிலன்றிக்) ப்ரவாதியில படித்துக்கொண்டு, आगमशास्त्रमित्यम् எனகிற பரிபாஷையைக்கொண்டு, कथमित् சகத்த என்கிற ரூபமும் சிஷ்பாதித மாகலாம். பெரியார்பக்கல் கேட்டுத் தெனியது. (62)

इदि सुरगिर्वैद्यैस्सते शिष्यन् मलयार्थं सिक्तिकुचर्यीमैव वैत्यासकुक्षमचैवा ।

रक्तधुवसदामाम्मद्वस्योःमुलसंहितः खरणमसि ये रजिन् । तं मुलकोलतुम्बम् ॥ ६३ ॥

ஹ்ருதி ஸுரரிபோர் தம்ஸ்ட்ளோத்காதே கழிபக் ப்ரலயார்ணவம்
கழிதிசுசைமர்ச்சக் கைத்யாண்ர சூக்ருமசச்சயா,
ஸ்படதுதஸ்டாப்ராமயத் ப்ரஹ்மஸ்தவோக்ருமகப்ருமநிதஃ
சரணமஸி மே ராசிக் ! த்வம் மூலகோலதன் பவக்.

63

சுவரீ	ஸ்ரீரங்கராஜே!	அபிதி குர தம்	{ பூமிபிராட்டியின் திரு முகத் தடத்தை
மலகோவ தநம்	{ ஆதிவரஹரூபியான தேவரீர்	அச்சம்	அவகணித்தவாய்,
பவத்தவம்	{ கோரப்பவத்தினால் பிணக்கப்	ஸ்புட தத	கனக உதற்பட்ட
தவத்தர உத்	{ மட்ட	ஸ்புட	பிடரிமுகங்களினால்
காதே	{ மட்ட	பிராயத்	அஞ்சி மருண்ட-
ஸு த ரி போர	{ ஆதிவரஹரூபியான தேவரீர்	பரதம	சாம்புதன் தெய்த
ஹருதி	{ மட்ட	வந்த	தேவத்திரகமருக்கு
பாஸப அன்	{ பரணபகடவ	உருக	திரிமுகம
வம்	{ கொண்டு தன்வினவாய்	பும்பித	கரணமைய புண்டவவரண
அபிப	{ அங்குணாணுடைய சத்தமாதிரி	தவம்	தேவரீர்
சாதப அன்	{ அங்குணாணுடைய சத்தமாதிரி	கே	அடியேனுக்கு
ருவரு சத்	{ குருகுமகாதிரி புகைதனால்	சரணம் அளி	புகலிடமாமிதீர்,
சவர			

*** [ஹருதி ஸுரகிபோர] இதில் ஆதிவரஹரூபியான தேவரீர், பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுட் சென்ற ஹிரணயாகு, னென்னு மஸுரரீரீர் நிரஸித்து பூமியை மீட்டுக்கொணரும் பொருட்டு வரஹ ஹந்தி யாகத் தோன்றிய தேவரீர், அவஸுரனுடைய மார்பைக் கோரப்பல்லாலே பிளந்து பெரும் பள்ளமாகி அதில் பரளயார்க்கவ ஐவததைப் பாய்ச்சினீர் என்று முதல் பாதத் தில் கூறியது அவஸுரனுடைய உடற் பெருமையைக் கூறியவாறு. பிறகு அவனது உடலில் நீண்டும் ரத்தவெள்ளத்தைக் கக்குவித்து அதுவாகிற குங்குமக்குழம்பினாலே பூமிப்பிராட்டியின் திருமுகத் தடத்தை அவகணித்ததாக இரண்டாவது பாதத்திற் கூறியது. சுவரீ வீரபரீவரணே விசு, பூரஹமலோக பாய்ந்தபாக வளர்ந்து பூமி மயிரீக னாக் கிளிப்பிக்க, ஆங்கு அகனுவ நடுகொண்டு பிரமண ஸதோத்தரம் பண்ணவும் அந்தத் துதிக்குச்சேர வரஹஹந்தி பெரு முழக்கம் செய்யவும் நேர்ந்த நேர்த்தி மூன் றாவது பாதத்தில் பேசப்பட்டது. அந்தப் பெரு முழக்கத்தின் பெருமையை ஸ்ரீ தேசி கன் குராவதார ஸ்தோத்தரத்தில் * கோபயேதநிஷ் யநிவி குஹாபுரீ பவிநிஹ்வகாஹ்; பஸ்யோமியோ

முநியோபாரேஷுரீ: * என்று அருளிச்செய்த துணர்ச்சு. ... (83)

சுவரீரங்கராஜே!

64, 65) நூரீவியயோ: பச்யநிஸ்திவிக் கநாஹி னமத ஹி டுஷீகே சமுதிகதே ஜன: |

66

ஐதி கில சிவாஶிரமயினே சக்ரபிதாஹக் க்ருதஸரஹாஹே ரக்ஷத்சிஹுமாயஸே || 64 ||

சுருஹிதரயோ: பச்யக் ணுதப்பதிதம் கடகாத்தப்தம்
ஹமுத ஹரிம் த்ருஷ்ட்வைகைகம் ஸமுத்வீஜதே ஜந:.

இதி சீவ ஸிதாஶ்ரீரங்கராயேக் ஸங்கரிதாங்கம்

ஸ்புட ஸுடமஹாதம்ஸ்டாம் நர்கேக்ஷ ஸிம்ஹமுபாஸம்ஸு.

சுருஹி தரயோ:	{ மஹத்துவத வம்ஸத்தவங்கனி	விதாஶீர க்ய	{ சர்க்கரையையும் பாஸபம்
ஒளதபதிகம்	{ ணுடைய	கே	{ சேர்க்கின்ற கைகிலே
கடக அறபதம்	{ இவற்றையான	ஸங்கரித அக	{ இரண்டு திருவுருவகளை ஒன்றி
பாஸப ஹ	{ சேர்த்தியழகை	கம்	{ புணர்த்தக் கொண்டவாய்
கரம	{ சேலிக்கின்ற ணுதமானது	ஸ்புட ஸுட மஹ	{ அழிய பிடரி மயிரினையும்
உத ஹரிம	{ மஹத்துவ ஜாதியையோ	தம்ஸ்டாம்	{ பெரிய கோரப் பந்தைய
தகைகம்	{ அல்லது வம்ஸ ணுதமையோ		{ முண்டவராயமான
தருக்ஷகா	{ பரதயோகரக	ரங்கேக்ஷ வம்	{ கிண ணுத்தியான ஸ்ரீரங்
ஸமுத்வீஜதே	{ பரத்த	ஹம்	{ சாதார
இதிலே	{ கதையையும்	உபாஸம்ஸு	{ நிதிக்கிரும்.
	{ கந்திர கருத்தினாலே போல,		

[illegible]

*** [தவிஷாணத்வேஷத்தாதி] இரணியனுடைய மார்பில் நரஸிங்கஸ்தையின திருவுகிராட்டவாரே உதிரவென்னம் பெருகத் தொடங்கிற்று; அது என்னவோ உத்பரேகுகிசுவாயிடுத் தென்னில்; (பூர்வார்த்தம் முழுதும் அந்த உத்பரேகையைத் தெரிவிக்கின்றது.) ஆசிரித விரோதியான அவவிரணியனின் பக்கவ மாதஸ்யுத்தினால் நரஸிங்கனுடைய நேதராகரியானது மிகவும் பொருகிக் கிளர, அதனை அடக்கவேண்டுமென்று பரபரப்பிக்கொண்ட பெரிய பிராட்டமாய் தம்முடைய திருப்பவனத்திலிருந்து தாமஸ்வ மதுவைக் கொப்பளித்தாள்போலும்; அந்த கண்ணேந்தான ரகத வெள்ளமாகப் பெருகுகின்றதோ! என்னலாம்படியிரசரின்ற தாய்த்து. அப்படிப்பட்ட உதிர வெள்ளத்தினால் அபேரிகதமான உகாமயிர்வீணையுடைய நரஸிங்கை மார்த்தியரால் பெரிய பொருமான இந்த ஸ்ரீரங்கவிமானத்திலே நமக்குக் காட்சிதந்து நமது பரமநாதரால் பெல்லமமாய்க்கியருளரரினாரா எனநரஸிற்ற. பிராட்டியும் ஸம்பரமக்குமபடியாக அதனை சிறுமுண்டாயிற்றென்று காட்டினபடி.

[गण्डूषसुषु] गण्डूषयेव सुषमा येषां तैरिति बहुव्रीहिः । * सुषमा परमा शोभा—इत्यमरः (65)

नरामसरेऽपि द्विवि विजयकद्वि रूषः प्रकर्षाद्द्विगुणपरिणामोत्कटतः ।

निरुद्धे वैयथीसुपदिनसमानाधिकरणे नृसिहस्ये विमद्वरद । विभ्रामासिध जगत् ॥ ६६ ॥

நகரீரக்ரஸ்தேபி த்விஷதி நிரூபத்தக்குவி, குடி:

Do

பிரகாஷாத் விஷ்ணுத்வத்விருணபரிணாமோத்தகதவ;

விருத்தே வையக்கிரஸாகடிதஸமாநாதிகரணே

ந்ருஸிம்ஹத்வே பிந்தத் வரத! பிசாமாஸித ஜகத்.

66

வரத! **வரத்தம் பெறுமாதி!**
விருத்தே (அய்) { உதந சேமாட்டாதவையரை மிகுத்தபோதிலும்
(ஆசிரித விரோதியைத் தொலக்க வேண்டுமென்ற) வரத்தத்தினால் மிகவும் பெருகின்ற காமகரகதி சரணயத்தை யுடைய சரணவந்தவையரை எந்தாகொவனா பிந்த தேவரீர் ஆசிரித விரோதியான இரணியன் உதந

சரக்கரஸ்தே { உதிர தனி மனவால் தொலக்கத் தவியிற் செய்யப் பட்ட போதிலும்,
குடி. தீர்த்ததுடைய ப்ரகஷாத் மிகுத்திருக்க
விஷ்ணுத்வத்வி { விஷ்ணுத்வத்திற் கையிலும் குண பரிணாம உத்தகத: { திரட்டித் பெருமையையுடைய பரமகரமரான திருமேனியை யுடையவரால்
ஜகத் உலகத்தவர
பிபரணவதித சிவசுஷித்தி.

*** [நகரீரத்தயாதி] ஆசிரித விரோதியான இரணியனை நகரகரமாதரத்தினால் கிணை தொலக்கதவனவிலும் 'இப்பரவியானவன் சிறுக்கனுக்கு மிகவும் தீவிரமேழததவனவனோ' என்று கொண்ட சிறிறம் தணிவரமையாலும், அதன் சிறிறமேழமேழமும் வாய்ந்த செல்லுமையாலும் திருமேனியும் பரம பயங்கரமாக மிகவும் வலுநாடுபட்டதெனகிறா பூர்வார்த்தத்தில். [விஷ்ணுத்வ தவிருணேதயாதி] ந்ருஸிங்கமதுவாடு மகதரத்தினுள்ள மனாஸிஷ்ணுாதத்திற்கு வாச்சமரான வயாபதியிற் காட்டிலும் இரட்டித்த பரபணையுடைய வெள்ளவிது அகிரசேவாத்தி.

உத்தராததத்தில், முதல் மூன்று பதங்களும் த்விஷியா த்விஷகரகதவகன, வரதவ எபேறாதவகன என்கோட்டாவ்று சேரமாட்டாதவையிலும் பரவலாதார்தி சிவாத வயகரதையாலே (இரணியன் பெற்றிருந்த வரத்திற்றுப் பற்றியிருக்கே)

ஆகண்டவாரிபரமக்தாமேகதேசம்
பிரம்பரம் கமலவோதபஞ்சமேதி,
பரமம் ஸ்தவகந்தயமபரத தேவக் த்வம்
ஸ்ரீரங்ககாத் / ஸுதகம்யதி காபணமம்.

71

ஸ்ரீரங்கரதே ! தேவகி	ஸ்ரீரங்கரதே ! தேவகியெனவன்,	பரமம் த்வம்	பரமம்மமன தேவகி
ஆகண்டவாரி பரமத்தா மேகதேசம்	ஆகண்டவாரி புடைபதம் மெதுவாக செவதமனை காணமேகம் பொனததாயம்	பரமத்தா அபரத அபரத அபரத	பரமத்தா கேவகி கேவகி கேவகி
பிரம்பரம்	பிரம்பரத்தா புடைபதாயம்	அபரத அபரத	கேவகி கேவகி
அமலவோத பஞ்சமேதி	தாமரைக் கண்ணை புடைப தாயம் பஞ்சபுதககை புடைபதாய மிருத்திர	அபரத அபரத	கேவகி கேவகி

[தேவகி ஒருத்தியே விவகினை கந்தபடி.]

*** [ஆகண்டவாரித்தாதி] ஸ்ரீஞ்ஞன்னுவதாரத்திலேபெட்டு இரண்டு சுவேர்க
மருளிச் செய்கிறார். அவற்றுள் இந்தச் சுவேகத்தில் தேவகிப் பிராட்டியின் ஸௌபாக்ய
விசேஷத்தை அழகாக அருளிச் செய்கிறார்.—முழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்பருகின
காணமேகம் போனதும், பீதகவாடை புதிதும், செந்தாமரைக் கண்ணோடுகூடியும்,
அழகிய ஐம்படை யணிகளும் ஸாக்ஷாத் பரபரமம் ஸ்வரூபியுமான ஸ்ரீஞ்ஞனின் கிரேசர
னைப் பிள்ளையாகப் பெறவேண்டுமென்று பார்த்த தேவகியின் பக்கியமே பாக்யம்! இங்
வனம் பாரிசுத்திர மாதரகி வேடுருத்தி யுண்டே? என்றாரயிற்று. (71)

ஹேஸ்மின்ரவ ஜகாம்புர ஸுயோ மூடபம்புவுரே: பாஜாமுராளோபமூலாஸுமிதாதிவிவா: ।

மோவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே: ஸ்யாம்புர: ஸுயோ ! த்வேவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே: ஸுயோ !

ஹேஸ்மின்ரவ ஜகாம்புர ஸுயோ மூடபம்புவுரே:

பாஜாமுராளோபமூலாஸுமிதாதிவிவா:

மோவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே: ஸ்யாம்புர: ஸுயோ !

த்வம் தேவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே: பவத்வேவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே:

↓ ↓
தேவ்யாஸாஸாஜாம்புரஸுரே: ஸுயோ !

பரமே பவத்வேவ்யா த்வம் உத்தரத	பரமே உத்தரத த்வம் உத்தரத	மதமகூலேவிவா: அருந்தமனா: கேவகி: அபரத: அபரத:	பெரிய பரம்பரை அருந்தமனா: கேவகி: அபரத: அபரத:
அசல: அகதிச ஜகாம்புர முசவ: முடாம்புர: அசல: அசல: அசல: பரமே	அசல: அகதிச ஜகாம்புர முசவ: முடாம்புர: அசல: அசல: அசல: பரமே	அசல: அகதிச ஜகாம்புர முசவ: முடாம்புர: அசல: அசல: அசல: பரமே	அசல: அகதிச ஜகாம்புர முசவ: முடாம்புர: அசல: அசல: அசல: பரமே

*** [ஹேஸ்மின்ரவ ஜகாம்புரஸுரே: கண்ணபிரான் முழுதானபேது விளந்த விசுத்திரங்க
னைப் பெரியாழ்வார் "நாலவம் பெரிய தீவிலி" எனது தொடங்கி ஒரு திருமொழியினால்
அருளிச் செய்தார்: இவ்வாசிரியர் ஒரு சுவேகத்திலே வெகு அழகாக அருளிச்செய்து
தலைக்கட்டுகிறார்.

பெரிய பெருமானே! தேவரீர் கோவலனுல் அவதரித்துக் குழந்தை அகலவரை
மும் மயங்கின காலத்து அது செலிப்பட்ட சேதன சேதனங்களில் விசாரமடை யாநிறுத்த
பொருள் ஒன்றாகுட வெல்ல; மலை காண்கதன்னுமைய விட்டுப் பதன் செய்தது;
நெருப்பு வெய்தத்தை விட்டுத் தண்ணளி பெற்றது; பேசாக நிப்பந்தனாயிருந்த முனி
வர்கள் மன்னுவென்றும் தோன்றமாட்டாமல் தூதத்தனம் பெயர்ந்தார்கள்; ஐந்தா
ருயற்க்களான மரங்களும், அந்த மரங்களோடு வாசியுற நினை யற்க்களும் மறை தூச
தர்களாக ஆயினார்கள். [வேணுக வலவரவயநூபவரவர்க்களாயினர் என்றபடி.]

விவதற்குள்ளான தாதவகனும் அம்ருதப்ரபங்குளாயின. *வேணுசுதரஸீஷரிஹ்வானே ஸ்வே சக்ஷி
ரஸமயா லிலிஹுஜ்ஜா: * என்று அதிமாத்ருவஸதவ ஸலக்ஷியும் காண்க. ஸ்ரஹஜ சத்ருக
ளான புகத்தகந்தப் பரிதக்ருமம்; தம்தம் ஸவகத்தக மமத்து ஒருவரிசையாக நின்று வேணு
காநரஸாலவாத ஸததங்ககளாயிருத்தன. இங்ஙனம் எவ்வளவு சொல்லலாம்? [அபரேது
அந்யாம் பபூஷ்] அபரேது யமநினை யாற்றங்களுயிலிருக்க சராகாந்தகலித் திகா
மந்தியாதததானநில்கி. கிம்பஹுநா? [தவம் தேஷு அநாதமாம் பபூஷித்] அநாதம்
விதிப்பபட்ட பொருள்களில் எவ்ஹொன்று இருக்கின்றனவோ, தன்னையும் விதரப்
படுத்தவற்றாயினே தன் குழியோசை தாவிருப்பது. * யஸ்மீந்ரஸவீர்த் * எனப்பபட்ட
தான் குறியழியாதே யிருத்தாலுமில் அத்த வேணுகானதின் ஸைபவதிற்குத் குறையே
யாகுமனரே. இங்கு ஸசாவி ராம: ரிஷதூதரஸை: ஸுமய்ய சக்ஷமா வ்யுஹ* என்கிற பூரீராமயன்
ஸ்லோகம் ஒருபுடை. ிதீகாகத்தத்கும. ... (72)

कलिकतनुर्धरणीं कथयिष्यन् कलिकलुषान् बिलुग्रासि पुरा त्वम् ।

रत्ननिकेत ! लुनीहिलुनीहीत्याखिरमरुत्सुदमथ लुनीहि ॥ ७३ ॥

கல்வித் துறா தரணம் வகையின்படி கலிசலுஷாக் வினாக்கள் புரா த்தம்,
ரங்கநிகேத ! ஸ்ரீஷ்ரீ ஸ்ரீஷ்ரீ அகிலமருத்தமத்ய ஸ்ரீஷ்ரீ.

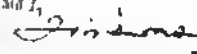
சங்கநிலை	{	நீர்தங்கத்தைக் கெடவிவரக கூடையகம் }
கங்கிதநா; நங்கம்		கங்கிதநிலையன்கெழுநீர்
தரணம்		சூதிநாநா
மலவிநிலையர்		பாசம் தீங்கி மெலையுட்தகம்
		செய்யப்படுகிறதகரவா
கங்கிதநிலையர்		கங்கிதநிலையன்கெழுநீர்
பசா வினாசகவி		கங்கிதநிலையன்கெழுநீர்

[illegible]

*** [கல்பீதம்:] கல்பியவதாரம் பவியவதாரவாஸே அதனை இரு சமத் தாரமாக அநுபவிக்ஷுரீதில். என்னாந்தித செவ்வதாதத் திருவள்ளம் பறமியிருக்கிற அந்த அவதாரத்தை. மஹாத்மயர்கள் மலத்தின்ன இதனால் கல்பியே செவ்வதாரவாஸே யென்கிறார். ஆமவாஸும் ஸுந்தரபாஸுஸ்தவத்தில *கரகிஷியன* என்கிற சரிவகத் தில் இருவனும் அருளிச் செவ்வதார். இவ்வாறியிருக்கிற கரலத்திலும் பவியவதாதத் திரேபதாரவாஸே ஆஸாரபாத்திருக்க பவியவதார இருந்ததனால் இவ்வனே அருளிச் செவ்வதாரவாஸே என்கிறார்.

[புராணிகளின்] இவ்விடத்தில் பவிஷ்யதந்தம் சரஸ்தரணிதம். * சாஸுரி. (79)
 நிபாதயோகே * इति पाणिनिः। उनीडिनीदीत्य * किष्कम्भहारे सोड्यनिसुचमनस्येय॥

भास्तौ ते गुणराशिबुधपरिहालात् न जन्मनां संख्य भौमनिकेनैवपि कुटीकुषेभु रक्षेत्तर ! ।
 अस्मिन्सहस्रिण्युर्ध्वमराशीनासिखसन्निवसिः श्रीवीरे हृदयादसिख सतशोभाज्जडीभूयते ॥ ७४ ॥

ஆஸ்தாம் தே குணாசிவத் குணபர்வதாத்தமகாம் ஜம்மநா
 ஸங்க்யா, பெளமிகேதேதகேவ்யி கு.உ.கு.தே. ௭௭ சங்கேத ௩௮ 1,
 அரச்சம்ல ஸர்வவலிஷ்ணுநாச்சகபாத்தகிலாத்மஸ்திதி,
 பர்வியே ஹருதயாவலிஷ்ணு தவ ததத் தோஜ் ஐயபுயதே.

74

சங்கேதம்	பதிர்க்காஜஸ்தவ	அரச்சம்	அரச்சம்
தே	தேவரிகுடைய	ஸர்வவலிஷ்ணு	ஸர்வவலிஷ்ணு
குணாசிவத்	குணவழங்களுக்குப் போவ	அரச்சபராதே	அரச்சபராதே
குண பர்வதம்	அரச்சபராதே	அரச்சபராதே	அரச்சபராதே
அரச்சம்	அரச்சம்	அரச்சம்	அரச்சம்
ஜம்மநாம்	ஜம்மநாம்	ஜம்மநாம்	ஜம்மநாம்
ஸங்க்யா	ஸங்க்யா	ஸங்க்யா	ஸங்க்யா
ஆஸ்தாம்	ஆஸ்தாம்	ஆஸ்தாம்	ஆஸ்தாம்
பௌம	பௌம	பௌம	பௌம
சு.உ.கு.தே	சு.உ.கு.தே	சு.உ.கு.தே	சு.உ.கு.தே
பு.அ.பி	பு.அ.பி	பு.அ.பி	பு.அ.பி

*** [ஆஸ்தாம் தே] கீழ் விவரவாதாரங்களைப் புகழ்ந்து தலைகட்டினார். இதில் அர்ச்சாவதார பரஸ்தவம் பன்னாசுகூற. எம்பெருமான செய்தருளின விபவாவதாரங்கள் பத்து என்று பெருமபாடும் உலகர் வழங்குவர். தசாவதார மென்று பெரியோர்களும் வழங்கக் காண்கிறோம். வஸுததஸது அவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் மிகவும் ஸுப்ரஸ்திதமானவரான பெருந்து தசாவதார மென்றிறத்தனை. எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களுக்கு எப்படி எண்ணிக்கை யிலையோ அப்படியே அதைத் திருக்குணங்களின் பர்வாஹஸுபங்களான அவதாரங்களுக்கும் எண்ணிக்கையிலில் என்பதை முதல்பாதத்தில் கூறினர். (ஆஸ்தாம்) என்றது அதில். அள தரித்தைக் காட்டினபடி. (அதாவது) தேவரீர் எண்ணிறந்த விபவாவதாரங்களைச் செய்தருளியிருக்கும் விஷயம் கி. தக்டும்; அந்நி எமகது வரநாநிஷ்ட; அர்ச்சாவதார ருபஸ்பநிஷ்ட எவ வேறு எதுவுமே நெருங்காதத் தேவரூபத்திலில் யென்றபடி.]

மேல மூன்று பாதங்களாலே அர்ச்சாவதாரப் பெருமையைப் பேசியிருக்கிறார். ஆவயம்மரிலும், க்ருவிகளின க்ருதங்கங்களும் மஹாப்பிகளின ஆசரங்களிலும், யார்எவரும்கூடும்பினும் அங்கெல்லாம் "தமருத்தகெவ்வருகும் அங்குருவருகாரே. தமருகாத் தேபிஷ்ட ம்ருபிஷ்ட தமருகத்து எவ்வண்ணம் சிந்தித்தினையாநிருபதர அவலண்ணமாழியாரும்" என்கிறபடியே அவரவர்கள் ஆராதிக்கத்தக்க நிகழ்வாயில், ஸச்சபாததவங்களும். ஸஸித்துக்கெண்ணு, அர்ச்சகர் இட வழக்காய்படி தன்னை யியமித்துக்கொண்டு. இப்படி அண்ணளையும் உகப்பித்தருவதனால் இந்த சே குணத்தில் ஈடுபடாதாரிலில் என்றாபிற்று.

[ஹருதயாவலிஷ்ணு ஐயபுயதே] ஐவ் பரயோ: | ஹ்யாலயோ நடிமக்திதி மாவ: | இங்கு ஹருதயாளுக்குள்ளேன்று ஆழ்வார்க்கை நிகழ்கிறது. ... (74)

श्रीमद्योग न सीम बाधनस्योत्सर्वज्वराः कश्चि काले निरवनीनमेतदिति श्रीः श्रीरामायन्यः ।
 वास्त्यागतिकैः क्वाकलुपितैः कोविदैर्दकैः निरवनीनविषयसन्निवृत्त्या निद्रासि जागर्षा ॥ ७५ ॥
 1 vide 926 page 4

தோத்திரங்கள் மிகவும் தாசரணமரக வந்தன என்கிறார் இரண்டாமடியால். ஆக, பூர்வாதத்தினால் மாரணிக வாழிக் கிழிந்தகாரங்களைச் சொல்லிற்று, காயிகிழிந்தகாரமசெய்தமை சொல்லுகிறது உத்தராதகம்.

[கட்பாவே பஹ்லி] * कालावनोरसस्यो ह्रीवेति स्वेन ह्रीया । அநேக கல்பகாலம் இடையி ஈமல் ஆரதித்தமையைச் சொல்லிற்று. [கமண்டலு கலத்தங்காப் பூது] “குறையகொண்டு கான்முகன் குண்டுகளைப் பெய்து, மறை கொண்ட மந்திரததால் வாழத்திக் கறைகொண்ட கண்டத்தான் சென்னிமே லேறக் கழுவினான், அண்டத்தான் சேவடியை யாங்கு” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச் செய்தபடி பிரமனுடைய காணா. லுவில் நின்று [திரிவித்திரமனுடைய திருவடியை விளக்குவதற்காகப்] பெருகினை தீர்த்தகமே கங்கையான்படியால் அந்தக் கங்கையிற் குடைந்தாடி காடோறும் ஸ்ரீத்தானென்கிறது.

கம்பராமாயணத்தில் ஆரணியகாண்டத்தில் அகஸ்த்யரைப்பற்றிப் பேசமிடத்தில “குண்டுகையினிற் பெருவில் காவிரி கொணர்ந்தார்” என்றள்ளது. அகஸ்த்யர் வடதிசையில் யாத்திரை செய்து தென்னிசைக்குத் திரும்புமனையில், ‘நமது தென்னிசையில் கங்கையிலையே’ என்கிற குறையினால் தமது கமண்டலுவில் கங்கா கீர்த்தத்தைப் பூரித்து எடுத்துக் கொண்டுவருகையில் ஸஹ்யமலைச் சாரலில் ஒருபுறத்தில் அந்தக் கமண்டலுவை வைத்திட்டு தேவகத்தி செப்பாரிந்தையிற் அக்கமண்டலுவைக் காக்கை உருட்டியிட்டதாகவும் அதுவே ப்ரவலித்துத் திருக்காவிரிநதி யென்று ப்ரஸித்தி பெற்றதாகவும் பெரியோர் கூறுகிற வரலாற்றுக்குச் சார்பாகவுள்ளது இந்தக் காம்பர் செய்யுள். ஆகவே, இங்கு கமண்டலுகலத்தங்கா என்றது அகஸ்த்யருடைய கமண்டலுவில் நின்று பெருகினை கங்கையாகிற காவிரியைச் சொல்லிற்று, நான்முகன் திருக்காவிரியில் தீர்த்தமாயப் பெரிய பெருமனை ஆரதித்ததாகவே இந்தக் கூறப் படுகின்றதென்றும் சில பெரியோர் கூறுவதுண்டு. இப்படிக்கொண்டால், இந்தச் சுவோகத்திற் சொல்லப்படுகிற விதயகோக வருத்தார்கமன்று என்றும், இந்நிலத்திலேயே பிரமன் செய்ததொரு பூணையைச் சொல்லுகிறதென்றும் கொள்ளவேணும்.

[முகவேசாதேயாதி] தாமரைப் பூக்களால் ஆரதிப்பதாகையாலே அவை ஸ்வாயத்தமானவை கூறினபடி. (76)

मनुकुलमहोपाख्यानप्रबोधिपरमपणिषत्कारिचिन्तारजिताहिरोरुहः ।

स्यमय विभो ! स्वेन श्रीरङ्गधामनि मैथिलीरमणकुषा स्वाहोप्यराचनान्यसि कर्मितः ॥ ७७ ॥

மனுகுலமஹிபாலுபாக்கம்மோளபிரம்பரம்
மணிகுரிகரரேசிக் கீரஜிதாங்குரோகருஹ;
ஸ்வயமத் விபோ ! ஸ்வேன ஸ்ரீரங்கதாமனி கைமதிவி
ரமணபுஷா ஸ்வாஹாபூண்பாராததரங்கவளி லம்பித .

Devoted by
Raman

77

நேர விபேச
மதுரன்
மஹிபால
ய் வ ர ம ன்
மென வி பரம்
பாச
மணி மகரிக
சோதி
கீரஜித
அகஸ்தியோ
ருஹ:

எம்பெருமனை !
மதுரத்தவர்களான
கந்தவர்த்தினினுடைய
வணக்கின் கீழ் பக்திவளி
துள்ள
மகிழ்வுறுபவரான நான்
களின் ஒளிவளிகளை
ஆவதி வழிதீர்ப்பட்ட
திருவடித்தாமரைகளை
நிலைப

நவம்
அத
கைதிலீரமண
காபாசுவோக
ஸ்ரீரங்கதாமனி
மஹ அக்ஷரணி
சுராதகாதி
ஸ்வயம்
லம்பித: அஸி

தேவரீர்
பிண்ணயம்
ஸ்ரீராமரத்திரவண தம்மா
லேயே
ஸ்ரீரங்க விமானத்தில்
தமக்கு தரிசு
திருவாராதனத்தோ
தம்மரபுவே
அகடவிதீர்ப்பட்டவர்.

* * * [மக்வ்வவாயே] காண்முக்கடவுளுக்கு ஸுஸபனியிருந்த இருப்பையும், மதுவமசத்து மஹாராஜர்களுக்கு ஸுஸபனியிருந்த இருப்பையும்விட்டு, ஒரு விபிஷ்ணுமூர்த்தம் மூலமாக உபாசகரீஸர் முதயத்திலே அடிப்போங்களுக்கு ஸேவை ஸாதித்துக் கொண்டு இவர்ப் பயக்குமிது என்னே! என்று ஈடுபடுகிறார். முதல்பாதத்திலுள்ள ஸப்தமிகள அகாதரே (அநாத்ரே) ஸப்தமீ. கய் துஹி மக்வ்வாய் வ அநாத்ரேஸ்ய: | [விபிஷ்ணேவைவ புரஸ்க்ருதேக] புரஸ்க்ருதேக விபிஷ்ணேக என்று அகவயிப்பது. வானர முதலிகள் திரண்டு விசேஷித்தவளவிலும் ஒரு தலை நின்று ஸ்வகோஷடியில் புரஸகரம் அடைவிக்கப் பெற்ற விபிஷ்ணுமூர்த்தமே என்றபடி. அந்த மஹாராஜபாவன ஆற்றங்குளரயிலே இவருளே ஒரு தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போனான் என்று அவனுடைய பரிமதாராயகவதத்தைக் கொண்டாடுகிறபடி.

[குணாதரித்ரசனமிமம் ஜகம்] எம்பெருமானே ஆழ்வான் ஸ்வஸந்திருசநிதர்ம் எனாரா. இவர் தமமை குணாதரித்ரம் என்கிறார். இவ்வகையாலே பரமஸாமயா பத்தி இகலிவந்தானிலே பெற்றபடி. குணாவிலிவந்தானை அடியேனை என்றவாறு. [மத்யேஸரித்] ஸ்வயீமாஸமஸா: ||

தே: பர் தஸவிறுரேயே காமா ரெணாஸஸாமுர்வம் |

ஸா புஷரிகேஷாமாமநி ஶிரஜநாங் தமுபாஸிதீய || 79 ||

தேஜ: பாம் தத் ஸலிதங் வரேண்யம் தாம்கா பரேணபரணகாத் ஸுவர்ணம், த்வாம் புண்டரீகேஷணாமாமகத்தி ஸ்ரீரங்ககாதம் தமுபாஸிதீய.

79

(எம்பெருமானே!)		ஆபரணாத்	(முடி தேடாட்கி) கமலவாச
தவரம்	தேவரீகா	ஸுவர்ணம்	ஸுவர்ணமயரரரையும்
ஸலித:	ஸுதர்யஸுடைய	புண்டரீக	செந்தாமரைக் கண்ணாரையும்
தத்	யிரலித்தமையும்	காசணம்	{ (செருகுதிகள் தேவரீகா)
வரேண்யம்	உபாஸயகரடியிருத்தே	கூசந்தி	{ செவ்வகிந்தை;
பரம் தேஜ:	சிறத்த தேஜஸ்வக	தம்	அப்படிப்பட்ட
ஆமர்தி	{ (தாயத்திபதங்க) திதெந்தை;	ஸ்ரீரங்காதம்	ஸ்ரீரங்காதராய
பரேண	{ (இன்னமும்)	தேவரீகா	தேவரீகா
தரம்கா	சிறத்த தேஜஸ்வகிண	உபாஸிதீய	உபாஸிதீயக்கடலேன்,

* * * [தேஜ: பாம்] இதுமுதல் நான்கு ச்வேககவகளால் பலபல உபரிஷத் வாக்யங்களையே கொண்டு பெரிய பெருமானை ஏத்துகிறார். "தஸவிறுரேயே மரீர் தேவஸ விமஹி" என்கிற வேதவாக்யம் முதல்பாதத்தில் விவகிதம். அங்கு ஸுதர்யஸுடைய தேஜஸ்ஸுவ உபாஸயமாசச் சொல்லப்பட்டதும் எம்பெருமானுடைய தேஜஸிலே ஸுதர்ய வந்தித வேள உபாஸிகைப்படுகிறதென்று பரமேசுவரத்தினிள் நிஷ்கரஷமாகையாலே அதனை இங்கு வெளியிடுகிறார். [காமா ரெணாஸஸாமுர்வம்] * வ ரேணாஸஸாமுர்வம் ஶிரமய: புருஸே ஶஸுரே ஶிரமய: ஶிரமய: காமா ரெணாஸஸாமுர்வம் * என்கிற உபரிஷத் வாக்யங்களைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு தவிரிய த்ருதியபாதங்களை யருளிச் செய்தாரா. உபாததச்சுதி வாக்யங்களுக்கெல்லாம் கேரக்கு பெரிய பெருமான பகவதிலேயே எனபதைக் காட்டுவது சதுர்த்தபாதம். அந்தாரதிகம் வித்யாதிகளில் ஒதப்படுகிற எம்பெருமானும் ஸ்ரீரங்ககாதனும் ஏகவ்யக்திரிய பென்ற விவக்யவைத்தபடி. இதனால் தாமையகய முணர்ச்சி தப்பட்டதாயிற்று.

(79)

आत्माऽस्य गन्तुः परित्युक्त्वा निरस्य चक्षुर्विषयस्य चामे: ।

स्थया सद्योत्पत्तिग्राहयन् ११येन रणे शरदस्सत् त्वाम् ॥ ८० ॥

ஆத்மாவிய கத்து: பரித்யக்தவுச்ச மித்ரவ்ய சக்ஷ-ன் வருணஸ்யசாக்ஷே;
ஸத்யம்யா ஸுதேஹ தீபத்தீககாடபந்தம் பச்யேம ரஸ்கே சரதச் சதம் த்வாம். 80

அஸ்வ கத்து	தென்படுகின்ற ஐக்கமவஸது ஸுதேஹத்திற்கும்	சக்து: (அவி)	கண்ணை இருக்கின்ற:
பரிதஸ்தவ: *	ஸதாவாஸஸது வ ரு த ன்	ஸக்ஷ்யா வத	பிரகட்டியோ: கட.
ஆத்மா (பவஸி)	திரதும்	ஒ ன் ப த தி க்	வ்ஸயவலித்தமான த் கு ட
மித்ரஸ்ய	உயிராயிருக்கின்றீர்;	காட பந்தம்	ஸம்பந்தத்தைபுனை-ய
வருணஸ்ய	ஸரீரவஸுக்கும்	த்வாம்	தேவரீரை
அக்ஷி: *	வருணனுக்கும்	ரஸ்கே	ஸ்ரீரகத்திலும்
	அக்கிற்கும்	சதம் சரத:	சுதேஹம்
		பச்யேம	ஸேவித்தக் கடயோம்.

* * * [ஆத்மாவிய கத்து:] * நிர் தேவநாமுதாரவிக் வஸுமிந்ர வ்ஸஸாமி: , மாமாபா-

शुचिनि अन्तरिक्षं सूय आत्मा जगत्सत्युक्त्वा * என்கிற ச்ருதிவாக்கியத்தின் பொருளையே
பெருமபாலும் பூர்வார்த்தத்தில் அதுஸத்திக்கிறார். அந்த ச்ருதி வாக்கியத்தில் ஸு-அர்ய
கீதச் சொன்னது ஸு-அர்யார்த்தியாமி ப்ரமாத்மய: அமுஷ்யது ப்ரமைகாரதிகளின்
கொள்கை. எங்ஙனே பென்னில், "சு ஆत्மா, வஸும்யா தேவா: " என்று உபநிஷத்தித ப்ரம
புருஷனை உயிராகவும் மற்ற ஐக்க தேவதைகளையும் உடலாகவும் ஒதியிருக்கையாலே;
சரீரவாசி சப்தங்கள் சரீரிபயத்தாபிதரம் பண்ணக்கடவன என்கிற நியாயத்தாலே
இது மிக்க பொருத்தமுடைத்து.

[ஸு-அர்யஆத்மா ஐக்கஸ்தஸ்துவச்ச] ஐக்க-ஐக்கமமாயும், தஸ்துவச்ச-
ஸதாவரமாய் மிருக்கின்ற பிரபஞ்சத்திற்கு, ஆத்மா-உயிராயிருப்பவன் என்பது
பொருள் இதுவே இங்கு முதல் பாதத்தில் கத்து: பரிதஸ்துவச்ச அஸ்ய [பிரபஞ்
சஸ்ய] ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்டது. * வஸுமிந்ர வ்ஸஸாமி: *என்றது மிந்ர வஸு-
மஸ்ய சாமி: எனப்பட்டது. இங்கு மித்ர வருணக்கீர்களைச் சொன்னது ஸகல தேவதைக
ளையும் சொன்னபடி: * வஸுதேவநாமுத ர்நாமி* என்கிற ச்ருதியில் தேவாரா மென்று
பொதுப்படச் சொல்லி யிருக்கையாலே. இங்கு பூர்வார்த்தத்தில் அளி என்றோ பவஸி
என்றோ ஒரு க்ரியாபதம் அத்தவாஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஆத்மாளி கத்து:
என்கிற சிலருடைய பாதத்தில் அந்த அத்தவாஹாரம் தேவையிலலை.

[ஸக்ஷ்யாஸுதேஹத்தி] எப்போதும் பிரகட்டியோடு இடைவிடாதசேர்த்தியை
புடையவா என்றுபடி. [த்வாம் ரஸ்கே சரதச்சதம் பச்யேம] இப்படிப்பட்ட தேவரீரை
ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் பல்லாழியூழிதொறும் ஸேவிக்கக்கடவோமென்கை. ஸுவிதிகர்கள
காடேராம் மாத்யவாஸிகடி அஸத்திக்குமபோது * ११येन शरदस्सत्, वीयेन शरदस्सत्"
என்று சொல்லி ஸு-அர்யனைக் காண்புகரது ஸு-அர்யார்த்தியாராயிராஸ எம்.பெருமபாலுக்
காண்கிறபடியே யாதுமென்பதை அழகாக வெளிவிட்டருளினாராயிறு. (80)

यस्यासि मरुतं सन्तरेमि मीरजुग्राक्तेन क्षयाम् ।

स्वावद्वस्थेन च योऽहमसि सस्यजे शानसमैरिसेत् ॥ ८१ ॥

யஸ்யாஸி மரூதம் சந்தரேமீ ஸ்ரீரங்கஜகையாதகே சயாசம்,
ஸ்வபாவதாஸ்பேகச யோஹமஸிகை கை யஜே ஜுஜாஹமகை மகைம் தம். 81

பலய	பாகசொரு	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்	இயற்காரபர அடிமையினம்
பத்ய	வலமிக்கு	யோ	
அஸ்மி	அடியொரு இருக்கிறோமே	ய: அஸ்மி	பாவஞ் இருக்கிறோமே
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்	திருவாகவாயிற் செந்திரோயி	ஸ: ஸ்	அவனாகவே யிருந்தோனோ
ஆபதேசையா	வில் கண் வளர்ந்தருள்	தம்	அந்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்
கம்	கின்ற	இருநாயகம்	ஞானமறி
தம்	அந்த பெரிய பெருமான்	மகன்	வரங்கலினம்
ச அந்தரோமி	விட்டுச் செருகிய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்	வடு	ஆரதிக்கிறேன்.
அநமம்	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்		

* * * [யஸ்யாஸ்யமித்யு:] கைத்திரிய யஜு: ப்ரஹ்மணம்—மூன்றாவது அஷ்டகத்தின் ஏழாவது ப்ரச்சமாதிய அஷ்டத்தில்தான் “யஸ்யாஸி ந தமந்தரே” என்றும், “யோஹஸி ச சந் யஜே” என்றும் உள்ள இரண்டு வாக்கியங்களைக் கொண்டு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்திருர். “யஸ்யாஸி ந தமந்தரே” என்ற வேத வாக்கியத்திற்கு வித்யாசரணப் பாவமும் வருமாறு:—யஸ்ய-யஜு: அஹ் யோஹஸி ச் பிதர் நமந்தரே—சுயிசுயாவாஸ அந்தரே வ் கரோமி। என்பதாம். பட்ட பாவங்கரபாஷ்யத்தில் பலவாகையாகப் பெருநூரைக் கப்படுகிறது. “அந்தரேமி” என்பதை “அந்தர-ஏமி” என்று பிரித்து, “அந்தரேமி” என்று ஸந்தி ஆகவேண்டியது அங்கனம் ஆகாதது சரத்தன் மென்றும் சொல்லி, யஸ்ய அஸ்மி, தமந்தரே நாம—எந்த பெருமானுக்கு நான் அடிமைப்பட்டவனோ அந்த எம்பெருமானையான் வேடுருவனை அடைகின்றேனெனவேண்டுமா என்று பெருநூரைப்பாரு முனர். யஸ்ய யஜு:—* பதி வித்யாஸ்யுகஸ்திரோயி வஸ, அஹ் யோஹஸி, மோஹஸ்யாதனே சயான ச் பதிமந்தர (அஸ்) நேமி என்றதாயிற்று.

இனி, “யோஹஸி ச சந் யஜே” என்றிற வேதவாக்கியம் உத்தரார்த்தத்தினால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அஹ் ய: (யாஹ:) அஸி, ச சந் யஜே—நான் எப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தோடு கூடியவனோ; அந்த ஸ்வரூபத்தில் நின்றும் வழுலாமல் தாத்ருசஸ்வரூபவிசிஷ்டனாகவே யிருந்துகொண்டு, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் ஆரதிக்கிறேன் என்றபடி. * யஜே தேவபூஜாய் என்றிறே யாதுபாதி. இங்கு இந்த தாது ரூபப்ரயோகத்திற்குத் தகுதியாக “ஜ்ஞானாமயையாய்நு:” என்கிறார். பகவத் கீதையில் (9—15) “ஜ்ஞானயஜேந வாஹ்யே யஜதே யாதுபாசதே” என்றது இங்கு அநுஸந்தேயம். ஸ்ரீவைருண்ட கத்யத்தில் *யகவத் நாராயண ஧ானயோகே ஹ் ததே யாதுபாசதே நியஸ்ய-யமாஸ்தே நியத்யாச் யதாஸ்திதமனுஸந்தய” என்று தொடங்கி “ஸ்ரீமத்யாதாரவிந்நயுகத் திரசி க்ருத் யாதா அமூனாமானாநிநிமஸஸர்வயஸுஸுவாசித” என்பதற்குக்வுள்ள ஜ்ஞானயஜுருபநாம இங்கு விவகித்த பெண்பர் பெரியோர்.

(81)

ஆயு: ப்ரஜானாமயூத் சூரணா ரேதர் த்வா ஶரண மயஜே ।

மா ந்ரணோஹி மஹே ததர் ப்ரத்யகமேந் யுகவே பரஸி ॥ ௮௨ ॥

ஆயு: ப்ரஜானாமயூத்—மாமனும் தங்கேவரம் த்வாம் கரணம் பரபத்யா, மாம் ப்ரத்யகமேந் மஹே ததர் ப்ரத்யகமேந் யுகவே பரஸி.

புரணம்	புரணமுக்கு	பரஸ்மை	{	பரபாற்றம் கவருபியாயம்
ஆயு:	சுருதாயு:	பரமமனே		
யுரணம்	தேவகாருக்கு	மனமே	{	தேஜஸ் கவருபியாயு மிருத்திர
அமருதம்	பேரவரணம்	அன்மை		
ரங்கேவரம்	{	ததர்த்தம்	{	இப்பெருமான் பொருட்டி
தவரம் சரணம்		புருத்தம்		
பரபதேய	தேவகர சரணம் புருமின்	புருத்தம்	{	செவடி பருண
		எகம் மரம்		
		புருண	{	புருத்தம் மரவரண
			{	இவ்வகையேனை
			{	விசியோகிதக உடலேன்,

[ஆயு: புரணம்.] கைத்திரிய ஆரணயகத்தில் மூன்றுவது ப்ரச்சத்தில் (22) “அமுதேவானாமு: ப்ரணாமு: இந் ராஜாந் சவிராமேதம், வாயோநாந் கவயோ நிவிசு.” என்கிற வாக்யியங்களுள்ளன. * அமுதேவானாமு: ப்ரணாமு: என்கிற வாக்யியம் இங்கு பூர்வர்த்தத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னுலகத்தவர்களுக்கு ரகசுராயும், விண்ணுலகத்தவர்களுக்குப் பரம பேரகசியராயு மிதரலிந்த தேவகிரச சரணம் புருமினேனென்கின்றார்.

கைத்திரியோபரிஷத்தில் இரண்டாம் ப்ரச்ச முடியில் “நஸோ வாமஹ்ஸ மொமியாஸாந் பூநீத, என்ற வாக்யியமுள்ளது; அதை உத்தரபாதத்தில் சப்தத: அர்த்ததச்ச அநுபாஷித்திருர். ச்ருதியில் “புருத்த” என்று விதியாகவுள்ளது. அதை ஸ்வாநுஷ்டாநுபமாக இங்கு மாற்றி ப்ரயோகிக்கொள்ளார். ச்ருதியில் “ஆத்மநாம்” என்பதற்குப் பதை இங்கு [ப்ரதயஞ்சகோமம் மாம] என்றார். மூன்றுவது பாதத்தில் ததர்த்தம் என்பது மாம என்பதற்கு விசேஷணம். தாதர்த்தயமே வடிவாகவுள்ள அடியேனை என்றபடி. [ப்ரமமனே] என்றவிடத்தில் தாதர்த்தயே யென்பதையும் இவ்வாறு ஸூசிப்பித்தருளினபடி. (82)

आतो त्तिरुस्य रज्ञतो ववायु आलम्परिर्विद्विपुर्निजासकायम् ।

ज्ञानीत्यमुन् समखासमस्युदात्तान् गीतासु देव भवदीश्वयोभकारान् ॥ ८३ ॥

ஆர்த்தம் தீர்த்து-ரத ரங்கபதே தகையக் ஆத்மம்பரி விவிதிஷுர் நிஜதாஸ்யகோமம், இஞ்ஞாந்தியமர் ஸமதாஸ்யம்மத்யதாராட் தீதஸ- தேவ / பவதார்பயஜோபகாராந், 83

ரங்கபதே	தீர்த்தகாரதே	நிஜதாஸ்ய	{	ஸ்வஸ்வருபமான செஷக்குத்தி
பவ ஆரண	தேவகிர அடியாமிவகரபே	கோமம்		
உபகார	உபகாரமன வுடைய,	இஞ்ஞா	{	அப விருமபித
ஆர்த்தம் தி தி	உபகாரமன வுடைய,	நிதி அருத்		
ஆயு:	உபகாரமன வுடைய	மைம்	{	இஞ்ஞா பெண்ண
தகைய	அபுரணைகைய காமனென்ன	தேவா		
ஆத்மம்பரி	கைவலய காமனென்ன	அத்யதார	{	என்கிற இவர்களை
விவிதிஷு:	இஞ்ஞா-கென்ன	மைதா:		

* * * [ஆர்த்தம் நிதிஷு:] பகவத்கைதயில் ஏழாவது அந்யாயத்தில் “வருவிவா மஜந்ஸ மா ஜகாஸுகிநிஸுஜ்ந । आतो जिज्ञासुर्ययी ज्ञानी च भावर्ष ॥ என்று காலவகை அடுகாரிகளைச் சொல்லி, மேலே தவராஸ்சி ஏவீதே என்றருளிச் செய்கப்பட்டது. அவ்வர்த்தம் இந் தலோகத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. கைதயில் “ஆர்த்த” என்றதை இங்கு [ஆர்த்தம் நிதிஷு:] என்பதனால் விவரித்தபடி. ஏற்கெனவேயிருந்த ஐச்வரியத்தின ப்ரமசத்தாலே யுண்டான ஆர்த்தியைத் தீர்த்துக்கொள்ள விருமபிய ப்ரஷடைச வர்ய காமன என்றபடி. அங்கு “ஆர்த்தார்த்த” என்னப்பட்ட அதிகாரி இங்கு

[தநயம்] எனப்பட்டான். அபூர்வஸகலம் காமனைச்சொன்னபடி. * கஸாபொத்யகாசு-
புசாவிபாஸாபேபு * எவா பரணிகிஸ்தித்ர முணர்க. சமஸ்யம் டுக்ஷ—பாயு.

அவகு ஜிஜ்ஞாஸு: என்னப்பட்ட கைவல்யகாமன் இங்கு [ஆத்மம்பரிவிவிதி
ஸு:] எனப்பட்டான். ஸவதம்மதரநுபவகாமன் என்றபடி. விவிதிஸு: என்ற
தும் ஜிஜ்ஞாஸு: என்றதும் பரீயாயம். ஆத்மம்பரி: என்று அவனை காவறித்துக்கூறு
கிறபடி. அவகு ஜிஜ்ஞாஸு எனப்பட்ட அதிகாரியை இங்கு நிஜதாஸகாமயர் ஜிஜ்ஞாஸு
என்று விசேஷித்து அருளிச் செய்திருர். இவனை ஸ்வரூபநுருபஸ்ருததிகாமன் என்று
காட்டினபடி.

ஆக இப்படிப்பட்ட இக்கரவ்வுக அதிகாரிகளையும் வாகியற உதாரர்களாக
அருளிச் செய்திரவாகிஞர் முனரும் பாதத்தில். தாதாக்களை உதாரர்களெனன வேண்டி
யிருக்க பரதிகரவீரதாக்களை அவங்மன சொல்லக்கூடுமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹார
மாகவுள்ளது நாளாகரம் பாதம். பவதாச்சயனோபகாரர் என்கிறவிது நோதுகாப
விசேஷணம். [உபகாராத் எனபதும்பாடம்] அல்ப பலன்களையோ மஹா பலன்களையோ
வேண்டு மவர்கள் வேறிடம் தேடி வேட்படாமல் தனபக்கல் வந்து பணிந்து தன்னிடத்தில்
யாசித்துப் பெறுகிறார்களாதலால் தன்னுடைய ஒளதார்பத்தை அவர்கள் தாமத செயத
வர்கள் என்கிற திருவுள்ளம் அறியக்கட்கது. அவர்கள் தன்னிடத்தில் வந்து வேண்டா
வீடில் தன்னுடையதான ஸர்வபல பததவசத்தி குமாரிசுந்துபோ மித்தனையிறே. (83)

विश्यं काथं परमपि कविविन् स्वयंवाग्मस्यमविमिरमया ।

न्यस्यासन्ना विदधति विहिते भीरवेन्दो ! विदधति न च ते ॥ ८४ ॥

நீத்யம் காம்யம் பாம்பி கவிசித் த்வய்யந்த்யாத்மஸ்ஸமதிசிரமமா:;

நீடஸ்யாஸங்கர விதததி விஹிதம் ஸ்ரீஸ்கேகேதோ ! விதததி ந ச தே.

84

ஸ்ரீரங்கஜோதோ	ஸ்ரீரங்கஜோதோ!	சம்பம்	சம்ப சம் ரூபமாயம்
கவிசித்	வின அதிகாரிகள்	பாம்பி	{ கவிசித்த சம் ரூபமாயம்
அத்யாத்ம	{ ஆத்ம விதவகங்களாத்ம		{ யிருக்கிற
ஸ்வமயிமி	{ ஸாஸ்களிரோ		
அமமா:	மமகாரமத்தவந்தாயம்	விஹிதம்	{ (சாஸ்தாக்களில்) விதிக்கப்
அஸககா:	பவண்கமத்தவந்தாயம்		{ பட்ட சமாவை
தவமித்யஸ்ய	{ தேவாரித்தத்தில் வந்தருவந்தத	விதததி	{ அனுஷ்டிக்கிறார்கள்;
	அதஸகத்தித்து	தே	{ அவர்கள்
நீத்யம்	நீத்ய சம் ரூபமாயம்	ச விதததி ச	{ அதஸகத்திக்குஞ்ஞமங்கள்.

[நீத்யம் காம்யம்] ஜேற் சலோகத்தில் கேத சாஸதிரம் ப்ரஸ்துதமாகையால்
அதிற்சொன்ன கர்மம், ஜிஜ்ஞாஸம், பக்தி, ப்ரபத்தி என்கிற நான்கு யோகங்களின் படிபை
பும் விவரிக்கக் கோலி கர்மயோகத்தின் படிபை விவரித்தருளாகிஞர் இந்ந சலோகத்தில்.
* மயி சர்வாணி கர்மாணி சம்வஸாய்யமசேதஸா * நிராநிர்நயோ ஸூய * என்கிற சலோகம் பெரும்
பாலும் இந்ந சலோகமாக வடிவெடுத்த தெனறுணர்க. ஸந்த்யாவந்தம் முதலியவை
நீத்ய காமங்கள்; தர்ச்சராத்தம், ஸங்க்ரமணச்சராத்தம், உபசாகச்சராத்தம் முதலியவை
நைபித்திக காமங்கள்; ப்ரத்யோதிஷ்டேசமம், வாய்வயம் முதலியவை காமய காமங்கள்.
ஆகிய இவற்றை என்றபடி. [அத்யாத்மஸ்வமதிசிர:] கேதயில 'அத்யாத்ம சேதஸா'
எனாது இங்கு இப்பததததல் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மஸ்வரூப விஷயமான ரூபன்த்
தோடு கூடியவர்களாய் என்கை. இங்கு கேதாசலைய வாக்யங்கள் காண்க:—
“मच्छरीरतया मत्पदव्याप्तसत्त्वापुनस्तथानेन सर्वानि कर्माणि भयैव किमप्राप्नोति नहि परमपुरुषे संस्य तानि
च केवलं मदाराधनानीति कृत्वा तपस्ते निराधीः, क्त एव तत्र कर्मणि समतारहितो भूत्वा” — இத்தயாதிகள்.

[வித்ததி ஸவிதததிக] இப்படி மமதாபுத்தப்பாதி ரஸிதர்களாய் ஸகல தர்மங் களையும் அநுஷ்டிகின்ற மஹான்கள் (வித்ததி) என்றது மோகந்தம், (ஸவிதததிக) என்றது எவர்களைப் பொருளுது மென்னில: கேண்மியன், வெளகிக ஸுகதுகபககா புண: ரகி மேனமேதும் ஸம்ஸரதத்தையே வினையிடபுது காமங்கள்ள ஸ்வாரவ மாயினும், கீழ் விவரித்த விவத்தணமாய் வுதிநாதித்த அவை பந்தகாமதமரட்டா ராதக வாலே, அவை அவதகவப்பமாய் இவர்கள் கர்மத்தை யநுஷ்டிக்கவே யிலையென்ற சொல்லிப்படி யிருக்கும்.

(84)

मयद्यं च पञ्चविंशं पराचः संवत्सारास्तत्पराशिविचिच ।

युजानाश्चर्त्तमराशो सवुदौ सं वा त्वा वा रक्षवाप्युक्ति ॥ ८५ ॥

பரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவீம்சம் பராச: ஸஞ்சவாஸாணஸி தத்வராசோ விவீச்சய, யுஜானாசர்ச்சத்தம்மராமம் ஸ்வபுத்தேன ஸ்வம் வர த்வாமவா ரக்ஷநாபபுவந்தி, 85

ரஞ்சரத	புரீரஞ்சரதே 1,	ஸ்வபுத்தேன	ததாம் புத்திவ்
பரத்யஞ்சம்	{ ததஞ்சுத்தரதே பரஜெப்பக	ஸ்வம்	ஸ்வாத்மாவ
ஸ்வம்	ஸ்வாத்மாவ	யுஜாச:	த்யாளிச்சித்தவர்தம்
பஞ்சவீம்சம்	இருபத்தந்தாவஞா	ஸ்வம் ஆப்த	ஸ்வாத்மாதபவம் பன்னப்
ஸஞ்சவாஸாண:	சொல்லா சிப்பவர்காய்	கந்தி	பெறெருக்க;
பராச:	பிரத்தேக பிரஜெக்கின்ற	தவம்	தேவர்தா
தத்வராசே:	{ தத்வவகளின் உட்டத்தி	யுஜாச:	த்யாளிச்சித்தவர்தம்
விவீச்சய	ஸஞ்சய இரூணம் விபரித	தவம் ஆப்த	தேவர்தா அபவிக்கப் பெற
ரூதம்பராவம்	{ இரூணமொன்று மிக்ந்தே	கந்தி	இருக்க.
	ஸமாதி சாலத்தின் உண்மை		
	புணர்ச்சியை யுடைய		

* * * [பரத்யஞ்சம் ஸ்வம்] ஜ்ஞாநயோகத்தின்புகையை விவரிக்க கீழ் (83) *ஆர்த்திம் திதீர்ஷு: என்ற ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுள், விவிதிஷு, ஜ்ஞாநீ என்ற இருவகைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குள்ள பலபேதத்தையும் ஸாதார்பேதத் தையும் நிரூபித்தருளுகிறாதிவ. அஹமீதி ஸ்வஸ்காம ப்ரதீயமாநம் எதுவே அது ப்ரதயக் எனப்படும்; இதமீதி ப்ரதீயமாநம் எதுவே அது பராச எனப்படும், "பொங்கைம்புலனும் மோரீயைந்தும் கருமேந்திரியஸமம்பூதம், இவவிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாணவகார மொங்கனே" என்கிறபடியே, ப்ரஞ்ருதி மஹாந் அஹகாரம் பஞ்ச தர்மாதரங்கன பஞ்ச பூதங்கள் பஞ்ச காமேந்திரியங்கள் பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் மஹஸு ஆகிய இருபத்தினான்கு தத்வ ஸாழதாயம் பராச்கெனப்படும். இருபத்தைந், தாவனான ஜீவாத்மா ப்ரதயக் கெனப்படுவன் என்றுணர்க. இந்த ப்ரதயகாத்மாவை இருபத்தினுஞ் தத்வங்களிற்காட்டில் விலக்கணாகுப் பகுத்துணர்ந்து, அந்த ஆத் மாவின் உபாஸதத்தைச் செய்யுமவர்கள் ஆத்மாதுபயஸாரண கைவல்ய மோகித் தைப் பெறுகிறார்கள். இவர்களே விவிதிஷுக்க னென்றும் ஜிஜ்ஞாஸுக்க னென்றும் சொல்லப்படுவார்கள். இவர்கள் ஆத்மாவின் ஜ்ஞாந்ருத்வத்தையும் ஜ்ஞாநஸவருபத் வத்தையும் மாத்திரமே தெரிந்து கொண்டவர்களாவர். "அஹமர்த்தததுக்கு ஜ்ஞாநந்ரதவகள் துடஸதத் மெனஸும்புடி தரஸ்யாரீதே அத்தாங்கத்தப்பகம்" என்று ப்ருவசந ப்ருணத்திலருளிச் செய்தபடியே புறவிதழைவிட்டு அகவிதழான சேஷத்வத்தை நன்குணர்ந்த ஞானிகளே வென்னில் அந்த ஷண்ஷக்கிணங்க பகவான்கே உபாஸிப பவர்களாய் அந்த பகவத்துபயத்தைய பலனுப் பெறுகிறார்கள் என்றபடி.

இவருளன்றிக்கே வேறுவகையாகவும் யோஜிக்கலாம். ஸ்வாத்மோபாஸனம் இருவகையானது; பரமாத்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸக மென்றும், ஸ்வாத்மசரீரக பரமாத்மோபாஸக மென்றும்—ஒன்றில் பகவானுக்கு விசேஷணத்வமும், மற்றொன்றில் அவன்றனக்கு விசேஷ்யத்வமும் கவனிக்கத்தக்கது. இதில் பரமாத்மாத்மகஸ்வாத்மோபாஸகர்கள் தத்தரதுபாயத்தாலே ஸ்வாத்மாத்மநுபவத்தைப்பயனுக்கப் பெறுகிறார்கள். ஸ்வாத்மசரீரக (ஸரீரக கல்யாணகுணவிசிஷ்ட) பரமாத்மோபாஸகர்கள் ததாயித பகவதநுபவத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்றபடி..

ஸ்வம் வா த்வம் வா என்பதை யுருஜநா என்பதிலும் ஆப்துவந்தி எனபதினும் இரண்டிடத்திலும் தத்தரேண அக்ஷயித்துக்கொள்ள வேணும். ஸ்வம் யுருஜநா; ஸ்வம் ஆப்துவந்தி, த்வம் யுருஜநா; த்வம் ஆப்துவந்தி என்று வாக்யாத்மகரணக்.

[ருதம்பராயாம்] கர்த்-சுத்ய் விமரிசி கர்த்மரா। ஸம்சய விபர்யா ரஹிதமான புத்தியில் என்றபடி. ஆகம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணரக்கூடிய புத்தியில் வைத்துச் சிந்திப்பவர்கள் என்றபடி. ருதம்பரா சப்தம் ப்ரஜ்ஞா விசேஷத்தில் ரூடம். * சிவாச் சுகூஷிதாஃ சஹிதாஃ * என்று ஸூத்ரமுணர்க. * கர்த்மரா வ மா ஃரூ: * என்று லக்ஷ்மி தத்தர ப்ரயோககு முணர்க. ... ((85))

अथ दृष्टिकथायाः कविदाज्ञानदास्यस्वरितक्षिप्रविवाः कीर्तिविन्तानमस्याः ।

विदधति ननु पारं भक्तिविद्या सम्यगे खवि किं तस्य च तेषु रश्मेः । किं तत् ॥ ८६ ॥

அத ம்ருதிதகதாயா : தேசிதாஜ்ஞதாயம் த்வரித்சிதிலசித்தா : கீர்திசித்தராமஸ்யா : , விதததி நனு பாரம் பக்திவிதா ஸபந்தே த்வயிசேவ ததமே த்வம் தேஷு ரக்ஷேந்தர சிம் தத். 86

ரகேந்தர	ஸ்ரீரங்கரேஷு	பக்திவிதா :	பக்தி பரவசீகரணம்
ம்ருதிதகதாயா :	அகதற்பபட்ட பசுபததை	பரம்	பரமபரவர்பரண தேவீகா
	புடைபவதாயம்	ஸபந்தே	அடைகிறார்கள்!
ஆஜா தாயம்	இவர்கையான அகதமவியல்	ததமே	அண்ணவர்கள்
த்வரித	பதற்றத்தை புடைபவதாயம்	த்வயிசேவ	{ தேவசீரிடத்திலவர்கே
சிதிலசித்தா :	உள்ளம் லகத்தவர்களைவு	த்வம்	{ அவர்கள்; (இது புத்தம்.)
	யிருத்தி	தேஷு	{ தேவரீர்
தேசித	விவ அநிதாரிகள்		{ அவர்களிடத்தில் (இருக்கி
தேசிதசித்தா	ஸவசீர்த்தம், சித்தம், மெம்		{ ராம)
ராமஸ்யா :	ராம ஆசிய இயந்தை	தத்திம்	அது என்ன?
விதததி	செவகிறார்கள்;		

[அத ம்ருதிதகதாயா:] பக்தியோகத்தின் படியை யருவிச் செய்கிறாதின. [ம்ருதிதகதாயா:] * கதாய் கர்மி: ५க் ததோ ஜ்நே ப்ரவர்தே * பர்மே யாபயநுவதி, * கவிதயா மய்ய் ரீர்வா விதயா:மதமநுவநுதே * இத்தயாதிப்படியே சகஸ்ஸரீய கர்மாதஷ்டாங்கங்களாலே பக்த யுதாபத்திக்கு விசேஷியான பாவங்கள் நகிக்கப் பெற்றவர்கள் என்றபடி. [ஆஜா தாயம் த்வரித சிதிலசித்தா:] ஸ்வரபரவிகமண சேஷத்வத்தை ஏனார்த்து “கவிக் கொள்ளுங்கால மினன்ன குறுகாதே” என்று பதறுகின்றவர்களாயும், “கங்குலம் பகலும் கணாயிலவரியள் கண்ணாரீர் கைகளாலிறைக்கும், சங்கு சக்கரங்கொன்று கைகூட்டும் தாமரைக்கண்ணெனயே தன்னும், எவ்வகை தரிக்கேனும்கொண்டேன னும்” இதயாதிப்படியே உள்குழைத்தவர்களாய் [சித்தி சித்தா நமஸ்யா: விதததி]

கிதையில (9-14) * சதத் கீர்த்தி மி காலநவ டகஸி: | நமஸ்கர்வ மி மதா நியயுகா உபாஸி || * என்று சொன்னபடியே வாயினால் பாடுதல் மனத்தினால் சித்தித்தய உடனினால் கொடுத்தல் ஆகிய தீர்த்தரண விரும்புகளையும் செய்கிறார்கள். [பரமம் பத்திரிகை ஸபா தே] * சோஷன வாமாஸி * எனவிறப்படியே ஸாமஸாந்ஸபாபூதாய: பரமபதயபரண தேவிரைப் பெற்று அதுபயிக்கிறார்கள். நறு எனபதனால பரமபதபரணத்தினையக காட்டினபடியே.

[தவயி கில ததமே, தவம் தேவா, கிம் தத்] கிதையில (9-29) * சமொஷ் சர்வமேசு ம யே ஹேஸோஸ்தி ந பிவ: | யேய(ய)ஜதி நு மி மகயா மயி தே தேசு சாஹ் || * எனஞர் கண்ண சோனா, இதன் பொருளையது—ஜாநியாநா உருவத்தாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அறிவினாலும் மிகவும் சனமாயும் ஏதிரமாயுமுள்ள ஸகல பூதங்களிலும் யாராவினுமாம்; நமமை யாசரயிக்கும் விஷயத்தில * இன்னுறுயர்கதவா, இன்னு தாழ்ந்தவன * என்று நமக்கிலை; எவ்வொருக்கும் நாம ஸமமாயிருக்கிறோம். ஜாநி முகலான கரணத்தைக் கொண்டு இருவகைப் பகைத்தவும் மாட்டோம். இருவகை கேலிக்கவும் மாட்டோம்; நம் பிரிவின தூரிகாமாட்டாமல் நாமே கதியென்று எவர் நம்மைப் கேலித்திருக்கிறார் அவர்களை ஜாநி யொழுக்கம் முதல்பகைகளால் உலாந்தாலும் தாழ்ந்தாலும் நமக்கு ஸமமான குணமுள்ளவர்போல் நம்மிடத்திலேயே இருந்துகொள்கிறோம். நாமம் அப்படியே நமக்கு மேற்பட்டவர்களுடைய அவர்களிடத்தில் தானே யிருக்கிறோம் எனாகை, இந்த ச்வேகத்தில் * மயி தே தேவா சாப்பலாம் * என்றுள்ளது. (மயி தே) என்று சொன்னது யுத்தம்; (தேவா சாப்பலாம்) என்று சொன்னது என்கோல்? என்று இங்கு பட்டர் கேள்வி கேட்கிறார். தேவரீர் பக்கவிலே பத்திரைக் கொண்டு எவ்வாறு வைக்கிறார்களென்று பொருத்ததென்றது; அவர்களிடத்தில் தேவரீரும் வெறுமை யின்றி வைப்பதாகப் பேசுகிறார்கள். இது என்ன? எனக்கு வினங்கியவியை எனவருர். அகல்யாநா ஸ்வரூப ஸத்தித் ப்ரஸுத்தாகரண தேவரீர் பத்திரைதீர ஸ்வரூபாதிபுத்த சாய்ப்பு தம்மை அமைத்துக் கொள்வது மிகவும் உத்தமம் என்று கூடுபடுபுரத்தபடியே. * ஜானி வாஸே ம சத * எனவிறவரன்றோ தேவரீர் எனவறாறு. ... (86)

उपादेते उपास्थितिनिमगायैदिकदिवौ समुद्रिश्य क्षीयानिति वदति बागौपिनदी ।

उपायोपेक्षते तदिह तव तत्त्वं ननु गुणौ अस्त्वा भीरुश्च । शरणमव्याजममवयु ॥ ८७ ॥

உபாதத்தே வத்தால் திதிபிமமாதையக் சித்திதேன உபாயமே உபேயக ஸ்வமுத்திய ப்ரமணீத் வத்தி லாகேனபிஷேதி. உபாயமேயேயதலே ததிரை தவ தத்வம் உ துணைவ அதல் தவம் ப்ரூரங்கேய! சாணமவ்யாஜமபயம். 87

ஸ்ரீரங்கரேய	திருவாரகத்தில் பன்னி கோன் டருளும் பெருமாளே	வத்தி	உதவெந்த;
சுபாதிஷ்டிவர	உபரிஷ்டத்தினால் காக்காத (எனன சொலவதெதென்குள்)	தத்	ஆகையினால்
சீர்ப்பல்	திருவால்	உபாய உபேயத்	உபாயவ்வுறும் உபேயவ்வுறும்
ஸயவ உத்திரவ	தன்னை ரேகதி [தன்னை பகபதியாக என்னி என்பது.]	தவ	தேவரீர்த்
		தத்வம்	ஸ்வரூபாராய
		உ துணைவ	குணகேவல;
மத அமெதன	சேதா சேதாவகை		
ஸத் தா த்திதி	ஸருக்கடி வத்தி நியமம்	அத:	உபாய உபேயவ்வுறும் உபே
நியம குத்	முத்திய விவபாநகையி		தேவரீர் ஸ்வரூபாராயகடைய
ஸய:	ஹ	தவம்	கார யிருப்பதனும்
உபாதத்தே	வசீரீர்த்தென	அவ்யாஜம்	தேவரீர
திதி	என்று	சாணம் அபயம்	வ்யாஜமாவது மின் டிய சாணம் பருத்தேன்.

* * * [உபாதததே] பக்தி முதலிய உபாயகந்தரங்களில் இறியும்வர்களுக்கு
 ப்ரபய பூதராயும், * ஸ்ரீகிருஷ்ணாஸி: * என்றிருக்குமதிகாரிகளுக்கு ப்ரபயப்ரபண்க
 ளிரண்டும் தாமையாயும் பெரியபெருமான் இருக்கிறபடியையும்; தாம் (பட்டா) அகல்
 ஸாதகர் எனலும்கதையும் அறிவிக்கெழுதினில்; * யதே வா ஸ்ரீமதி மூர்தி யாக்ஸி, * ஸ்ரீ
 ப்ரபயஸாஸா ஜனாந் சர்வாஸா, * ஸ்ரீ வித்வல் * இத்தயாதிகளான உபநிஷத்தவாக்கங்களானவை
 எனன தெரிவிக்கின்றனவென்றால், சேதந சேதந பதார்த்தங்களைப் படைப்பதோ
 ரகிப்பதோ நியமிப்பதோ மற்றும் ஏது செய்வதோ, எல்லாம் எம்பெருமான் தனக்
 காகவே செய்வதாகத் தெரிவிக்கின்றன. அவன் ஸ்வாமியாயும் ததிதரங்கள் யாவும்
 ஸ்வமமாயும் இருக்கையாலே உடைமைகள் விஷயமாக உடையவன் செய்யும் ஸகல்
 காரியங்களும் ஸ்வாததாராகவே யிருப்பதாகக் காண்கிற ஸோகாநுபவத்தினாலும்
 இவ்வர்த்தம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படலாம். ஆகவே, உபாயம் உபேயம் என்ற இரண்டும்
 எம்பெருமானாகவே யிருக்கத் தகுதியாயிற்று. கரண கலேபர பரதார சக்ஷண நியமங்கி
 களைச் செய்பவன் தானே உபாயமாயிருக்கத் தகுதியுண்டு; ஸ்வாமியானவன் தானே
 உபேயமாயிருக்கத் தகுதியுண்டு. ஏவஞ்சு, தேவாரே உபாயோபேயமா யிருக்கையாலே
 அடியேன் வேறொரு உபாயத்தையும் மற்றுமல் வேறொரு உபேயத்தையும் கருதாமல்
 தேவாரேயே இரண்டுமாகப் பற்றினேன் என்றாராயிற்று.

இதில் மூன்றாவது பாதத்தில் “உபாயோ பேயத்வங்கள் தேவாரிக்குத் தத்வமே
 யல்லது குணங்களன்று” என்கிறார். இதன் தாதபயம் யாதெனில்; குணங்களானவை
 ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களென்றும் நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களென்றும் இரு
 வகையப்படும். எந்த குணங்களைக் கொண்டே வஸ்துவைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு
 மோ, அவை ஸ்வரூப நிரூபகக் கெனப்படும். தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட வஸ்துவில்
 யிரு அநுபவிக்கப்படும் குணங்கள் நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணங்க் கெனப்படும்.
 உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் ஸ்வரூபநிரூபக தர்மங்களை யல்லது நிரூபிதஸ்வரூப
 விசேஷணங்களல்ல என்று அருளிச் செய்யப்படுவதனால் இந்த உபாயத்வோபேயத்
 வங்கள் பகவதைகாரணிகங்கள் என்று காட்டப்பட்டதாலும். ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த
 நிஷ்கர்ஷ யிருத்தபடி.

(87)

पुनैकवारिंके कृता स्वयोः काकणिकासुवर्णकटयोः ।

भवोद्योगोस्त्वयैव अनुः कियते रजनिषे ! स्वये वाहि ॥ ८८ ॥

டனுகைவராடிகேவ கல்பதா ஸ்தலயோ: காகணிகாஸுவர்ண கோட்டயோ;

டலமோக்ஷணயோஸ் த்வயைவ ஸுது: கீரியேத ரங்க கிதே! த்வமேவ வாஹி. 88

ரககிதே } திருவாய்ச் செய்வனொர்!
 பரே } ஸமர்த்தன ஒருவனாக
 க ர ம னி க ர } ஒரு ஸ்வர வகுப்பும் ஒரு
 ஸு வ ர் ண } உவரண வகுப்புகள
 கோட்டயோ }
 க்ந்தலயோ } இடங்களில்
 கல்பதா } ஏதப்பெற்றப்பட்ட
 கைவராடிகா } ஒரு பண்பாடு பேரவ
 இவ }

ஸுது: } சேதனானவன்
 த்வயை வவ } தேவாரியேயே
 பவமோக்ஷண } ஸம்ஸாரத்திலும் முத்தியிலும்
 வே: }
 க்ரியேத } பண்ணப்படுகிறன்;
 (ஆரவரவ)
 த்வம் வவ } தேவாரே
 பாதி } ஸத்தருனவேதும்.

* * * [புறநாக] பெரிய பெருமானே! தேவாரீர் நிரந்தரஸ்வதந்த்ர ராகையாலே
 அடியப்பட்ட ஸ்வாதாரநிரியத்தினால் ஒரு சேதனை நித்ய ஸம்ஸாரியாக்கவும் வல்லீர்;

[illegible]

*ஸ்வாநாமேஸ்வரமயந்யுலோய்யாஹு: * என்னப்பட... தேவாரும் ஒரு தேவதாரமும் ஒருதவம் எம்
வாரி யெனறு வழங்கப்படுமாறு வைத்தும், அவ்வீடும் மூத்தன எனறு, உரம்புப்படு
மிற்று வைத்தும் போதகால் கிஷோரகாலமாய்ப்போது அங்கானே செய்துநா ரீண்டு நயர்நுக்
கிற்று. இப்படிப்பட்ட தேவாரி அப்போது நிறத்திலே சிறிது தனது நிறத்தாகுண்டோன
மெனருராயிற்று. பூர்வர்த்தத்ததிருகு வேதவகையாகவும் பொருள் கூறலாம். (68)

ज्ञानक्रियाभजनसंपदकिञ्चनोऽहम् इच्छाधिकारसकनानुशयानभिन्नः ।

Sp. 10-10-10

रक्षेण ! पूर्णरजिन्शरणं भवेति भौख्याद्विषमि मनसा विषयाकुलेन ॥ ८९ ॥

۵۴۵

இலாகாக்கியாபலாஸம்பதிக்ஞ்சலோஹம் இச்சாதிகாரககதாயயாபிஜ்ஞ :
ரங்கேசா பூர்ணஸ்ருஜிதாச் சரணம் பவேதி மோகர்க்கயாத் ப்ரஹ்மி மகஸா விஷயாதலேக. 89

[illegible][illegible]

பூரணங்குறியை : { சோழிய பாவம்தான் புடையவன்
 அபகிருக்கிற
 அந்நம்பி : அருவென்
 செனக்கத்தவந் : ஓங்குந் தானத்தினுய்
 விநதய ஆருவென் : விநதயவளின் தவத்திய
 மலைய : செருபெரே
 சோனம் பவ இநி : 'சோனமரு' என்கிறேன்,
 பரவியி

*** [ஜூகாக்கியா.] கீழ் “உபாதத்தே” என்னும் சீலாகத்தில் “ஹாம் சரணம்பலம்” என்றுதே; அந்த சரணோத்தியையும் எம்பெருமான் ஒரு கைம்முதலாகத் திருவுள்ளம் பற்றுதலுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்திருக்கில், ஜூகாக்கியோக காமயோக பந்தியோகங்களில் ஒன்றும்விவாதவாழியும், இச்சாமர்த்தத்தைய அதிகாரமாக வுடைத்தார்ப் பரந்ததியைச் செய்யவும் சக்தியுற்றவன். “கமத்தி இவை யொன்று மில்லைய!” என்று அநுபீக்ஷை மறியாதவன். அந்நியம் பாலுதனைத் துறியிப்பச் செய்பவன்; கெஞ்சோ விவிய கராமுதனிலிருந்து தீவாருதமாக வில்லை; தீய்ப்பைப் பட்ட என்று வாக்கில் “சரணம்பல” என்கிற வாக்கம் வெளியாய்தல் கெற்ற ஒரு பொருளானதோ; உலகில் நூக்கக்கூறுவது வாயில் எதனையோ நிராக்ருதகப்பதங்கள் வருகின்றனவனோ? அப்படியே பொருளற்ற வெகு வாக்கத்தை நானும் பத்தியினேனென்று கொள்ளா என்னுரையேறு.

26. 6. 19. 10

இச்சாதிகார சகாப்தவாசியீற்று என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பெரியார் பொருள் கூறுவர். இச்சைவ அதிகாரோ யன்ய தத் - இச்சாதிகாரம்; பர்பதாமிநியாவத். "கண்ணன் கழலினை நனனும் மனமுடையீர்" என்றும் "போதலிச் போதயிடு" என்றும் சொல்லுதிருப்படியே இச்சைத் தமற்ற மற்றோனாரை அதிகார மடமபத்தியாக வேண்டாததான் பர்பத்தியிலே என்றபடி. அறிவுங்கட சத்தியம் அதுதாயமற்றறவன் என்பது திருவகம். இச்சை, அதிகாரச்ச, சைஞ்சு, அருபயச்ச, என்றும் நான்கையம் சேர்த்துத் தவந்தவாய்மையாகக்கி, இவை நான்கு மரீபத்தவன் என்பது மற்றொருவகை. இச்சையாவது முழுஷு-தவம். அதிகாராவது சமதமாதிகள

சகசமாவது அதயவஸாய த்ருடத்வம். அதுசமாவது அநுதாபம். இவை இன்னபடியிருக்குமென்றே தெரியாதெனக்கு என்வின்றார் அகரிக்ருகு என்பதனால. ... (89)

त्वमि सति पुरुषार्थे मयरे चाहमालस्यककुहनाथीन् अद्वयदशब्दः ॥

जनमखिलमर्हयुर्व्वयापि तदात्यप्रतिममवदन्त्यस्यविश्वेशिकसन् ॥ ९० ॥

தவமிஸதி புருஷார்த்தே மத்பரே சாலசமாத்தமஸ்யககுகுஹார்த்தநாஃ சீரத்ததத் தங்கசக்தர் !
ஜனமகிலமஹம்யுர் வஞ்சயமி த்வதாதம் ப்ரதிமபவத்க்யஜ்ஞாநிவத் தேசிகஸ்ஸந்; 90

சகசத்தர் ! புருஷார்த்தே மத்பரே ச	ஸ்ரீரங்கரத்தினே !, பாம புருஷார்த்த பூதமும் { என்நிறததில் ஊற்றமுடையரு மாண	சரத்ததத் அஹம்யு :	விரும்பினவனையும் { அஹமகாரியாயு மிருத்த தேவரே
தவமி ஸதி அஹம்	தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்க, நான்	தவத் ஆத்ம ப்ர திம பவத் அச்ய ஜ்ஞாநிவத்	{ தேவரீருடைய ஆத்மாவைப் போன்ற தேவரீரில் தேவபுடாத ஞானிப்பதில் குறவியிருப்பதில்
ஆத்மமஸ்யக குஹார்த்தநாஃ	{ ஆத்மகாசத்தை வினைக்கின்ற போலிப் பொருள்களை	தேசே: ஸத் அகிலம் ஜநம் வஞ்சயாமி	தேவரீர் வஞ்சிக்கவந்தேன்.

* * * [தவமிஸதி] சரணவரணோத்தியினிலே பண்டிதபாமர விபாகமற அனைவரையும் நான் வஞ்சிப்பவனாயிரா நின்றேனென்று சாசனாநுஸர்த்தானத்தில் தலைநிற்குறார். [தவமி புருஷார்த்தே ஸதி, மத்பரேச ஸதி] தேவரீரே ப்ராப்யராயும் ப்ராபகராயுமிருக்கச் செய்தேயும் என்றபடி.. புருஷார்த்த சப்தம் பலவாகியாகையாலே ப்ராப்யார்த்தகம். மத்பரே என்பதற்கு 'என்னைப் பெறுதலில் ஊற்றமுடையீர்' என்று பொருளாதலால் இது உபாயதலே பாலவஸிதம். [ஆத்மஸ்யகர குஹார்த்தநாஃ சரத்ததத்] ஸ்வரூபசரத்தை வினைக்கவல்ல மாய்பொருள்களான சப்தாதிவியயங்களிலே மண்டிக்கிடக்கின்றவனாயும். [அஹம்யு:] * அகாத்மஸ்யாத்மபுத்தியை உடையவனாயுமிருக்கின்ற வடியேன். [தவதாதம் ப்ரதிம பவதக்யஜ்ஞாநிவத் தேசிகஸ்ஸந் அகிலம் ஜநம் வஞ்சயாமி.] * **ஜானி வாமேவ மெ மத்யு** * என்று தேவரீர் தேர்த்துப்பில் நின்று அருளிச் செய்தபடியே தேவரீர்க்கு ஆத்மா போன்றவனாயும்; * **அநயாதிவந்தஸி மா** * என்கிறபடியே அகஸ்யஜ்யயிருக்கிற ஜ்ஞாநிபோலி அஹங்கரித்து அசார்ப்பதம் செலுத்தாநின்று கொண்டு, பண்டிதா பாமரர் என்கிற வாகியற அனைவரையும் வஞ்சித்திக்கொண்டு போதுபொருக்கா நின்றேன்.

"तदात्यप्रतिममवदन्त्य" என்ற விடத்தில் विशेषाद्यवदन्மீவாரவ: ।

(90)

So offen Tu an Ym... an

अक्रामलाज्ञां तव विविनिषेधेयु मवतेऽस्यै दुष्ण् बाभीकृतिमिरि मकाय सतस्य ।

अगन्तु जान्वा मवदसनीयागसि रतः सहिष्णुवदज्ञप्रवण ! तव मायुमपरः ॥ ९१ ॥

அதிகாரம் ஆஜ்ஞாம் தவ விநிஷேதேயு பவதேபி

அபித்தூயயக் லாகத்தக்குதிபிரபி பந்தாய லதநம்,

அஜ்நாந் ஜாந் வச பவதஸஹீயகஸி ரத:

ஸஹிஷ்ணுத்வாத் சக்த்யவண / தவ மா பூவமப:

त्वस्रश्वाकेरिषिकासवादेः कीदृशं शक्तिर्वि त्त्वस्रयोः।

यत्त्वस्रामप्यति कोशकारन्वायादसौ नश्यति शिवनाम् ॥ ९३ ॥

தவத் துவத்குபாமபயதி கோசகாரன்வாயாதே: கீடர்ய சக்திர்வத | ரங்கபத்தோ |

யத் தவத்குபாமபயதி கோசகாரன்வாயாதேனா நசயதி ஜீவநாசம்.

93

ரகபத்தோ	ஸ்ரீரங்கராதே	அனா	இதப் புருவநாத
அம் மதராதே:	எனபொன்ற புருவீருடைய	தவத்குபாம்	தேர்ருடைய திருவருமும்
மேலைய சக்தி:	சக்தியானது	அபி அநி	மீதி
ஸர்வ சக்தே:	நாவு சக்தியுத்தரான தேவர்	கோசகார	ஒரு பூசியின் செயல்போன
தவத்	காசர் காட்டிலும்	வலவாத	
அதிகா	விழிப்பது;	ஜீவநாசம் நசயதி	நன்னடையே மடிவந்தது;
யத்	நனென்றும்,	பத!	அந்தோ!

* * * [தவத்ஸர்வசக்தே:] பெரிய பெருமானே! * பராஸ்வ சக்திர்விவியை ஸூயதே * என்ற பாடி தேவரீருடைய விலகலான சக்தியேரகம் ப்ரபல ப்ரமாண எடுத்தோ யிருந்தாலும் புழப் போன்ற எம்போலியர்களின் சக்தியிறகாட்டிலும் தேவரீருடைய சக்தி மிகச் சிறி தென்றும் எமது சக்தியே வலிவெதனாலும் கருதவேண்டியிருக்கிறது; ஏனெனில்; இரு கரைபுமறியப் பெருவுப்புக்க தேவரீருடைய கருணை வெள்ளத்தையும் மேலே பாய வேண்டாமல் விலகித் தள்ளியிருக்கிறது அடிசோம். எம்மைக்காட்டிலும் தேவரீர் சக்தராயிருந்தோரில் கருணை வெள்ளத்தைத் தடையறப் பாய்ச்சி யிருக்கலாமே.

[கோசகாரநாயாசத் அனென நசயதி ஜீவநாசம்] கோசகார மென்பது இருக்கூமி லிசேஷம்; அது தன் வாயிலுண்டான நூல்களினால் தனக்குத் கூடு கட்டிக்கொண்டு வரியையும் அடைத்து வெளிப் புறப்படமாட்டாமல் உள்ளே கிடந்து நசிக்குமாம். அதுபோலே நாள் நசிக்குிறென்னது ஸ்வநாச விஷயத்தில் அதனை திருஷ்டாந்திகரித்த படி. ஸ்வயம்க்குதாநர்த்த மென்றவாறு. சிவநாச நश्यति—சிவநை நश्यति:ய். அவி—अतिक्रम्येति वावत्. [அனென]—வெறுப்பினாலே தம்மைப் பரோக நிர்த்தேசம் பண்ணுகிறபடி.

(89)

श्रीरङ्ग ! त्वद्वृणानिवासोद्योषाणां कः पारस्वा यतोऽहम् ।

ओये गोपोदयस्वद्वृणानां वृष्णापूरं वरुणं नमिषा वाम् ॥ ९४ ॥

ஸ்ரீரங்கே: | தவத்குணநயிவாஸ்மத்தோஷாணாம் க: பாரத்ருக்வா யதோஹம்;

ஒகே மோகோதர்யவத் தவத் குணநாம் த்ருக்ஷ்ண பூரம் வாஷதாம் காம்மி பாதாம். 94

ஸ்ரீரங்கே	ஸ்ரீரங்கராதே!	ஒகே யோகே	பெருவெள்ளத்தின் பிரசை
தவத்குணாம்	தேவரீருடையசர்வரண குணம்	தவ்வத்	தாநாநிசப் பருவாட்டா
இவ	ஹோசுப்போன		தத போவே,
அவமததோஷா	எனது குத்தம்சுக்கும்	த்ருக்ஷ்ண பூரம்	ஹோநிச வர்ஷிசின்ற
னம்		வர்ஷதாம்	
பாதருசுவா	கைரண்டகம்	தவத்குணாம்	தேவரீரது திருக்குணங்களுக்கு
ச:	யாவர்?	பாதாம் காம்மி	பத்திரமாய்க் கூடுகின்றே
யத்	நனென்றும்;		விடிலியே!

* * * [ஸ்ரீரங்கே:] பெரிய பெருமானே! தேவரீருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் எப்படி என்னிற்ந்தவையோ, அப்படி அடியேனுடைய தோஷங்களும் என்னிற்ந்தவையே: ஆனது பற்றியே தேவரீர் திருக்குணங்களை எமது ஹோச நிர் தாராளமாக வாஷித்தாலும் அதற்குப் பாத்நிரமாக முடிபாமலிருக்கிறேன்

[ஓங்க மோகோததவவத்] ப்ரம்மரக்ஷஸம்ஸா முதலாயவை பெருவெள்ளதநில
தமது தாஹசாந்தியைப் பண்ணிக் கொன்னமாட்டா வென்பது ப்ரஸித்தம். ஆகவே,
பெருவெள்ளமும் சிலவற்றுக்கு அப்ரயோஜனமாகிப்போலே தேவர்களுடைய கவயான
குண வர்ஷமும் அபியேனாகு அப்ரயோஜனமாய்விடுகிற தென்று காட்டினபடி. உதயா
ன்று தாஹததிறகுப் பெயர். மோ உத்ய யஸ்தி ப்ருவீஹி:। துயா பூமிஸா துயாபூர்வ;
சாபநமோரயமியத்ய: ॥

(94)

ஸ் செமநுப்யாதிபு ஜாயமானவாக்ஷிகக் கபயோபயுக்தே ।

ஸ்ரீரக்ஷாஸிந் குஸலேதாஸ்யா ம்யோ஽பிமயேமஹி கஸ ஹே: ॥ 95 ॥

தவஞ்சேர் மறுஷ்பாதிஷு ஜாயமாத; தக்கம்மாகம் க்ருபயோபயுக்தே,

ஸ்ரீரங்கராஜி: குசலேதாப்யாம் பூமேபிபூமேஷு கஸ்ய ஹேதே: ॥

ஸ்ரீரங்கராஜி: தீவாகத்தின் பன்னிகொன்
தவம் தேவர் டருளும் பெருமாதே
மதுஷ்பாதிஷு மதுஷ்பாதி யோகெனில்
ஜாயமாத: அவதரிசா சித்தவராய்
தக் கம்மாகம் அப்பிறவிக்கு சில கம்மபரி
பாதத்தவ

மருபவ உபயுக்தேசேத் (அயம்) குசல இதராய் வரம் பூய: கஸ்ய ஹேதே: அபிபூமேஷு
தக்கம்மாகம் அதபலிவ சித், ராகச இன்பதன்பங்களினும் பலராலும் ஏதராகச தோத்தரவுபடக்கடவோம்?

*** [தவம் தேத்] "நாட்டிலு பிறந்து பட்டாதனபாட்டு மனசுரத்தாய்" என்கிற
படியே தேவர்க் இவ்விஷயத்தில் மறுஷ்பாதி யோகெனில் ஸ்ரீராமகருஷ்ணாதி குபேனா
அவதரித்து, பிறவிக்குரிய புன்னயபாகுப கர்மபலனாகிய ஸுததுத்தந்திர தேவர்க்
அனுபவித்திரான பின்பு நாங்களும்கு பிறந்து அந்த ஸுததுத்தந்திர அநுபவிக்கும்படி
யானது என்கொவென்கிருச. ராமாவதார காலத்தில் நாங்களும்கு ஐந்திறுந்
தோமாவில் "அன்று சராரகரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்கிறபடியே வைகுந்தத்தில்
ஏற்றப்பட்ட சராரகரங்களில் வரமும் அநுபவித்திறுப்போமேவாகில் இப்போது
பிறந்து பட்டவேண்டி யிராதே எமக்கு என்று குறிப்பிடுகிறபடி.

உபயுக்தேசேத் என்கிற ப்ரயோகத்தைப் ப்ரீர்த்தவல் ப்ரீஷ்யதர்த்த நிர்தேசம்
(மவிஷ்யதர்யநிர்வே) போல் தேற்றும்; பூதர்த்தநிர்தேச (ஸ்தாநிர்வே) மே வென்று தெனிக.
அபியேமேஷு என்று விங்குபமாக இருப்பதனால் அங்கும் பவிஷ்யதர்த்தநிர்தேசம்
(மவிஷ்யதர்யநிர்வே) போல் தேன்றும்; அந்தத் தேற்றறமும் வேண்டா.

குஸலேதாஸ்யா—குஸலவதிராஸ்யாமிதி யாவ் ।

‘நீரும் பிறந்து நாங்களும்கு பிறக்கவேண்டுமோ?’ எனபது இந்த ச்லோகத்தின்
பரம தாத்பரியம்.

(95)

ஶம சாபராஷேஸுதாபிந்யுயேய கம் சாராஷேஸி ஹே மநி ஸ்யா ।

தயாஸ்ய ரக்ஷாபிநாஸுதாபிந்யுயேய சமேதாவிவேஷ ஶம தே ॥ 96 ॥

கக்மா ஸாபாராதேததாபிந்யுயேய கதம் ஸாபாராதேபி க்ருபதே மயி ஸயாத்,
ததாபய்தர கங்காதிசுதாபிந்யுயேய கக்மா தே.

சுமாராஜாத	ஸ்ரீரங்கராஜே!	சதம் ஸ்வாத்	ஸப்படி யுண்டாகும்?
சுமா	பொதுமையானது	ததயி	ஆயினும்
ஸபாராதே அது	அபராதியாயிருந்தாலும் அது	அதிசேஷம்	கருகுவாயற்றதான
தாயி	தாபமுள்ளவனிடத்தில்	தே ஸுமா	தேவர்களுடைய பொதுமை
உபேய	அனுகூலமானது (அப்படி யிருக்க)	அந்	இவ்வுடையேன் திறத்தில்
ஸபாராதே அயி	அபராதியாயிருக்கும் (ஸுரீ	அது தாபம்	அததாபமில்லாமையையும்
சுருபே மயி	விசேஷமின்றிக் கொழுந் திருக்கின்ற வன்விஷயத்தில்	பாவம்	அததாபமில்லாமையையும்
	(அததப் பொதுமையானது)	கருமேத	கூடிகும்.

*** [சுமா ஸபாராதே] எம்பெருமானுமாளுக்கு சுமாரான மென்பது இரூ தாலும் 'எவகை கடந்த பாவங்களைச் செய்துவிட்டோமே!' என்கிற அநுதாபமுடைய வாகள் பக்கலில் அந்த சுமாரானும் ப்ரஸாதிக்குமே யல்லது அநுதாபமின்றிக் கே யிருக் கும் தருப்த (ஈர) வ்ஷயத்தில் ப்ரஸாதிக்க ப்ரஸத்தியில்லை யென்பது நிர்வீராதமாதலால் தாம் எண்ணிறந்த அபராதங்களைச் செய்துவிட்டதாகவும், அதற்காக அநுதாபமேழம இல்லாதிருப்பதாகவும் சொல்லிக்கொண்டு, "இப்படிப்பட்ட என் விஷயத்தில் தேவர்க ளுடைய சுமாரானும் ஏறிப்படிய அவகாசமில்லையாயிற்றே" என்கிற நிர்வேதத்தைப் பூர்வார்த்தத்தில் வெளியிட்டு, உத்தரார்த்தத்தில் தாமே ஒருவாறு ஸமாஹிதராகிசுப், அதாவது—சுமாமேக்கு இன்னதுதான் விஷயம் என்கிற நியதியில்லை; அபராதங்களைப் பொறுப்பது போலவே, அநுதாபமில்லாமையாகிற குற்றத்தையும் பொறுக்க சக்தியுள் ளாதலால் 'அநுதாபம் நமக்கு உண்டாகவில்லையே!' என்கிற கவலையும் எனக்கிலலை, எவகைகடந்த உமது சுமாரானும் என்மீது ப்ரஸாதிக்கே தீரும்—என்றாராயிற்று. (98)

बहिर्भुजि शिशुपते राह्यागच्छे वा गुणसहस्रासात्सुमा सङ्गुचन्ती ।

ममि गुणपरमादन्तचिन्तामभिज्ञे विहसु वरदासौ सर्वदा सार्धौमी ॥ ९७ ॥

பலிபுஜி சிசுபாலே நாதிருகாளுங்கே வர குணசஹஸந்தஸுமா த்வத் சங்கமா ஸங்குசந்தி,

மயி குணபரமானந்தசிந்தாமபிஜ்ஞே விஹசு வரதாஸௌ ஸர்வதா ஸார்க்வபௌமி. 97

வரத!	வரத்தையும் பெருமானே!	த்வத் ஸுமா	தேர்களுடைய பொதுமை
தாத்ருத் ஆகல்	வாசாமகேசரமான அபராதம்	குண பரமான	வானது
கரு	களைச் செய்த	உத்தத சிந்த	ஸத்ருன வவ வேச ப்ரஸத்திய
பலிபுஜி	கரகாஸாரவிடத்திலும்	அயிற்றே	மற்ற
செபாலே வர	செபாலவிடத்திலும்	மயி	அடியேன் திறத்தில்
குண வ ஸ ஹ	வ்வம்ப குணமும்உட இருந்த	ஸர்வதா	எப்போதும்
வரவாத்	தனம்	ஸர்வபௌமிநி	கொளேன்கொளத்திக்கொண்டி
ஸங்குசந்தி	ஸகோச முண்டையதான	விஹசு	விவாபாட்டும்.
அலௌ	இந்த		

*** [பலிபுஜி] குணமென்பது அடியோடு இல்லாமல் தோஷமே நிரம்பியுள்ள விடத்தில் விநியோகிக்கப்படுகிற சுமாரானும் ப்ரகாசிக்குமே யல்லது குண தோஷங்கள் கலரியுள்ள விடத்திலே காட்டும் சுமாரானும் நிறம் பெறாவிட்டாது. திரக்கழிய வுராதம் பண்ணின்வர்க்குள்ளு ப்ரஸித்தர்களில் கரகாஸாரன, செபாலன் என்ற இரண்டு வயத்திகளை யெடுத்துக்கொண்டு, அவர்களிடத்தில் தேவர்களுடைய சுமாரானும் மிங் ஸங்குசகசமாக ப்ரவர்த்தித்ததா? என்று ஆராயுமளவில், கரகாஸாரன் * சிவ் ஸௌ ஸ்ரீரங்கம் சமேவ ஸரணு காத: * என்கிற படியே எங்கும் புகலத்துத் திருவடிவாரத்திலே வந்துவிழுந்தாடியாலும், * கேட்பார் செவிக்ஞேமை வசவுகளை வையும பீடப்பால

பழம பகைவனான சிவசுலன் வைகுந்தப்பாது பேர் செல்வி வைய வேண்டியிருக்கை யாலே அதற்காகவாவது அடிக்கடி திருகாமங்களை உச்சரித்தபடியாலும் இவ்விருவர் திறத்திலும் இவ்விருவகையான குணவேசம் கிடக்கையாலே சுமாரானததிறகு இவ்வு கு தாராளபரவருத்தி இல்லையாயிற்று; அப்படிப்பட்ட குணவேசமும் தேடிப்பார்த்தாலும் அடியேன் பக்கவில் கிடைப்பதரிது; ஆகவே தேவர்களுடைய கு ளாகுணம் அடியேன் திறத்தில்தான் என்கு விறுப்பதும் என்னுரையிற்று. இதனால், காட சிவபாவாதளிற் காட்டி லும் தாம் மிகக் கொடியவர் என்று ஸர்வாதுலத்தான கால்கையில் சீன்றபடி, (97)

दया परस्मिन्हरा भवन्वा सुखायते मम तदहं दयविगः ,

तथाऽप्यसौ सुखयति दुःखमित्यतो दयस्व मां गुणमय रामन्दिर ॥ ९८ ॥

சி-உ

தயா பரவ்யஸநஹரா பவன்வாது ஸுகாயதே மம ததஹம் தயாதிக;

ததாப்யஸௌ ஸுகயதி ஸுக்கரித்யதோ தயஸ்வ மாம் குணமய! ரங்கமத்திர. 98

குணமய	{ உலகமான குணங்களை வடிவ	தத	ஆதலால்
சுக்கமத்திர	{ வெருத்த	அஹம்	அடியேன்
தயா	{ தீவரமாகாதே!	தயா அதிச:	{ தயைக்கு இவ்வளவு உத்தரவ
பரவ்யஸநஹரா	{ தேவர்களுடைய கையாளாத	ததபி	{ ஸாவுகரேன்;
மம	{ பிறருடைய வணங்கலைப்	அஸௌ	ஆயினும்
பவன்வா	{ போத்தடித்தவவதை;	தாக்கம்	{ இரூப நயயல்
ஸுகாயதே	{ ஸுகாயதேவருக்கும்	ஸுகயதி	{ கிடைக்காத
	{ ஸாமஸரிசு துத்தருக்காத	இதரிச:	{ இன்பமாத சிவன்கிருண்
	{ (தான்மாதவலவாரமல்) இன்ப	மம தயஸ்வ	{ எனது திருவுருவம்புத்தி
	{ மாதவயுத்தத,		{ என்னுந்நான்மய பருவிலுணம்.

*** [தயாபதேயாதி] பெரிய பெருமானுடைய தயா குணமும் தம்மிது ப்ரஸரிக்க அவகாசமில்லை யென்று பூர்வாதத்ததிலுருளிர்த்தெய்து உத்தராதத்ததால் அதற்கு அவகாசமுண்டாக்கிக் கொள்ளவேண்டு மென்கிருர். உலகில் ததையானது பிறர்படும் தயாததைப் போக்கும்; அடியேன் தயருதறிருத்தேனகில் தேவர்களுடைய தயைக்கு அடியேன் விஷயமாகவாம; உண்மையில் அடியேன் ஸாமஸரிசுதுக்கங்கள் பவவற்றையும அடைபாரிசுதேனயினும் அத்த துக்கங்களை யெல்லாம் ஸுகமாகவே அடியேன் பாவிக்கின்றமையால் துக்கபதோதபரஸத்தி யில்லாமையால் தயைக்கு அடியேன் இலக்காவதற்கு வழியில்லை; ஆயினும், அந்நுருதிய அடியேன் துக்கத்தை ஸுகமாக ப்ரமித்து விட்டாலும் ஸர்வதூரண தேவரீர் "இப்பையல் துக்கத்தையே ஸுகமாக ப்ரமித்ததுவிட்டான்; உண்மையில் இவன் துக்காதுபவம பணானு சினைது" என்று தெளியவல்லிராதலால் உண்மையே துக்கமென வதனைப் பரிஹரிக்க உமது தயாகுணம் அவசயம் ப்ரஸரிக்க வேணும் என்னுரையிற்று. (98)

गर्भजमग्रासृतिक्षेत्रकर्मवह्निगः ।

इवेव देववष्टुहृतं त्वां शिवोऽर्हमकामये ॥ ९९ ॥

கர்ப்பஜம்ஹராமுத்திசுலககர்மஷுருவிக;

சீவேவ தேவவஷ்டுசுருதம் த்வாம் சீரிவேகர்ஹமகாமயே.

99

(ஸ்ரீரங்கராஜே)

கர்ப்பஜம்ஹராமுத்திசுலககர்மஷுருவிக	{ கர்ப்பவஸம் ஸுதகாசு ஹேரு	தேவவஷ்டு	{ தேவர்களுக்காக வகுக்கப்பட்ட
இவ	{ கிந்த வடிப்பாவ விவாத	சுருதம் க்ஷர	{ ஹயிசுண ஸய அருமடி
கர்ப்பஷ்டு	{ கனாத அஸகயில் உருத்	இச:	{ ஹதேவ
விக	{ கிந்த அடியேன்,	சரிவ:	{ பிராட்டிகளே உரியதான
		த்வாம்	{ தேவர்க
		அகாமயே	{ கிருப்பினேன்.

* * * [கர்ப்பஜம்மேத்யாதி] ஆனவந்தர் * விபாஸிவினிதம் * என்கிற ச்லோகத்தினால் அயோக்யதாநுஸந்தாகம் பண்ணினதுபோல இதில் தாம் பண்ணுகிறார். தேவர்களுக்கு உரிய புரோட்சகத்தை நாம் விரும்புவதுபோல, பெரிய பிராட்டியார்களுக்கு நித்யாநுபாவயரான தேவர்களை மஹா நீசனான அடியேன் ஆசைப்பட்டேனே! இது எனன் ஸாஹஸம்! என்று கோவிலுர்.

ஸமஸார ஸமுதரமானது ஊர்யி ஷ்டக விகிஷ்டமென்று நூல்கள் கூறும். தெனிகனும் வரதராஜ பஞ்சசகத்தில் "தீ வீஷ் செதுமபுநாமி ஶிரீரவந்த: சர்வ வஹிவதுக் ஜலித் தாநி" எனருர். கர்ப்பஜம்மேத்யாதி [மர்ஜமஜாமதி] கள் ப்ரணீததமானவை. அவித்யாஸிதாராகத்திலேஷாபிநிவேச [வசியாஸிதாராஜேவமினிவிஷ]ங்கள் கலேசங்களைணப்படும். [வசதுகத] வசதுகாரமேன ஶதம். என்.பாடி. ச்ரீயோகந்த மென்றவிடத்தில் * ராவோஶிதி வீதேஹி தீ வியாஸிதேஷா * எனற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகம் அநுஸந்தேயம். (99)

अनुकृत्य पूर्वसो रत्ननिवे विनयदभितोऽमुष्यात् ।

शुन इव मम वरसुद्धेष्टमृगास्वद्वितीयाः ॥ १०० ॥

அங்குருத்ய பூர்வபூர்வோ ரங்கசீதே! விக்யடம்பதோமுஷ்யாத்,

சு இவ மம வரம் குத்தேதகுபோகம் தவத்விதீர்ணயா:

ரங்கசீதே! திருவாங்கச் செவ்வோ! முன்னோகனை *
பூர்வபூர்வ: அங்குருத்ய (செய்யப்படுகின்ற)
அமுஷ்யாத் இந்த
விக்யடம்பத: உள்ளக் குறும்புமேயிட,

சு: இவ மம வரம்போன்ற அடியேனுக்குத் தவத்விதீர்ணய * தேவர்கால் கொடுக்கப்பட்ட
ய: குத்தே; கருத்தி ஸங்குத்தியை அற
உபோக: பயிப்பத
வரம் என்று.

* * * [அங்குருத்ய.] கீழ் ச்லோகத்திற் பண்ணின ஸந்த்யாநு ஸந்தானமும் முன்னோர்களான ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் செய்தருளியிருக்கின்ற ஸந்த்யாநு ஸந்தான ப்ரக்ரிஸையகோ அப்படியே அநுசரித்துப் பேசின தத்தனை போக்கி உத்தரவிந்து இயற்கையாகப் பேசியிருக்கிறது; இப்படி ப்ரோகத்திலிடமபகர்ணாளியிலே டம்போகத்தினைப் பேசிக் களைக் குறும்புசைல் போடுவதைக் காட்டிலும், நாயினேனுக்கு தேவர்க் தந்தருளியுள்ள ஐவிக் ஸங்குத்தியை யத்யபயிப்பதே அமையும என்கிறார். * நல்லத்தி மிலஸ்தோர் ராட்டிலே அடியேனாகக்கொண்டு சேர்க்கவேண்டுமென்று நான் பிரார்த்திப்பதானது ஸந்த்யாகத: விரகத:ஸந்த்யாகத: * உத்தரவிந்து ஆசாரியர்களும் ஆசாரியர்களும் செய்தருளியிருக்கின்ற ப்ரார்த்தனைகளை அடியொற்றி அநுகர்த்தியில் பிரார்த்திக்கிற தத்தனை; அங்கோ! இப்படியினை ஏதுக்குக் களைக்கணமான பேசுபுப் பேசவேண்டும்! உள்ளபடியே ஸாமஸாரிகபோகங்ககையே உண்டு களித்துக் கிடப்பது என்று என்று * ஆதம் காணற பண்ணிக்கொள்ளுகிறபடி.

அநுகருத்ய என்கிற ஸ்யபந்தம் ஒரு க்ரிஸையில அர்வயித்துத் திரவேண்டிய தாதலால் நியமாணத் என்கொரு பதம் அத்யாஹாஸம். (100)

सहस्रपन्नाय तवाहमसीत्यायाचते वामयदीक्षमाणम् ।

त्वामप्यप्याहमहमवामि रक्षेय सिस्यरिचरेणत् ॥ १०१ ॥

ஸகதத் ப்ரபந்தாய தவாஹமஹித்யாஹசதே ஶாயதீக்ஷமாணம்,
த்வாமப்யப்யாஹமஹமவாமி ரங்கேச! விஷ்ணுபவிலேகரோகத.

ரங்கராஜஸ்தவம்	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்	தவம் அபி	தேவாரையும்
கருநா	குறாவம் உண மனந்தவம்	அபாயம்	விட்டுவிட்டு
கரப	பொருட்டும்	விழ்வாப்பிழை	சம்பந்தமையும் சம்பந்திய மிலவா
அம்ம தவ	அடியும் உணக்கு பரிபெண	ரோகம்	மையிலுமே
அம்மி துதி	உணம் உணது கோருதி	அறம்	அடியும்
அபாசுதேச	கன் பொருட்டும்	அறம்பலாமி	அறம்பலாததை வணத்திற்கு உ
அபபதி	அபபம வரிப் பதித் தவ		விற்பென.
மாணம்	கொண்டிருக்கின்ற		

*** [ஸந்தருத்தப்பங்கரப.] கடற்கரைமீதே விபிஷ்ணுநாவனை விபாஸமாதகக் கொண்டு அருளிச்செய்த * சக்தேவ மய்யை தவாமிவி வ வாவை | அமர் சக்தேவோ டவ்யைதத் வ || * என்கிற சரமச்சலாகத்தின் அந்தத்தனை இவ் ஸ்ரீவாரத்தத்தில் அமைத்துள்ளார். அந்தச் சலாகத்தின் கூறியபடி தேவரீர் அபாபரதநாகத்திதராயிருக்கச் செய்தேயும், தேவாரையும் விலக்கி ஸ்வரத்திரியமடித்துத் திரியாதினதேன * தேவரீருடைய எவ்வியிலே புரமாட்டாதே கிடக்கெனதேன் விசுவாஸத்தூரண மில்லாமையிலே என்கிறார். ... (101)

तव मरोद्धमकारिवि धार्मिकैश्चणमित्यपि वाचयद्वैरिम् ।

इति सप्तार्धिकनिन्दमप मां कुरु भरे तव रक्षणंवर ॥ १०२ ॥

தவ பரோஹமகாரிவி தாமிகை: சாணரித்யயி வாகமாதைரீம்,

இதி ஸபாஸகியத்திரியமடி தமத்ய மாம் குரு பாம் தவ ரங்கராஜதே.

102

ரங்கராஜஸ்தவம்	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்	வரம் அபி	சொல்லியும்
அறம்	அடியும்	உணத்திரம்	வாய்விட்டுச் சொன்னேன்;
தாமிகை:	தமிழ்மட்டானை அராரியம்	இதி இடம்	உண்தி இதனை
தவ	தேவரீருடைய	வலாகத்திரம்	பிராமணமாகக் கொண்டு
பர:	பரமரக	அத்ய	இன்ற
அராரிவி	செய்யப்பட்டேன்;	மாம்	அடியேன்
சாணம் இதி	சாணம் உண்தி	தவ பரம்	தேவரீருடைய பொதுப்பர
		குரு	செய்த கொள்வெனும்.

*** [தவ பரோஹம்] ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தில் தேவரீர் கைக்கொள்ளுகைக் கிடான கைம்முதல் என பக்கலில ஒன்றுமில்லையாதேயும்; யாத்ருச்சிகம்; பரானங்கிகம்; ஆநுஷங்கிகம் என்கிற சில சாந்தருத் விசேஷங்களைக் கவியித்துக்கொண்டாகிலும் ரகிப் பதிலே உத்தரமுடையிரான தேவரீர்க்கு என் பக்கலிலும் ஒன்றிரண்டு பறருக்கள் உண்டு; அவை காரணமாக அடியேனை தேவரீருடைய பரமாகவே ஆக்கிக்கொள்ளவா மென்கிறார். [தாமிகை: அறம் தவ பர: அகாரிவி] இவ் துதாராயிக்கத்தகதிலே எம்பெருமானார் விவத்திதர். எவ்வளும் பத்தி ஸம்பந்தி விவத்தானதெயும் கிருவனம பற்றியனரு ஆவா பநுருவி புத்திரத்திருநாஸில் இருவருமான சோத்தியில் சரணத்தி செய்தருளிற்று. * அஸு தே; தயேவ சர் சக்தேவ * எனற விடத்திற்கு பாஷ்யமிட்டருளின ச்ருத்தப்பரகாசிகாசாய்யும் இதனை விளக்கியருளினார். தேசிகனும் ந்யாஸதிகத்தில் * அஸு அநவமாய்யவா; * என்கிற சலாகத்தில் ஸாமாந்யமாகவும், * சக்தா பனவ்யவிபிவாஸ்யவா தே மய்யை உஷ்ணமுநேர்வதா நிர்மிஷ | ஸுதா வர் தவபுஷ்ணமாவஸி நிவ் மசீட மயவ் மபி ரணா || * என்கிற சலாகத்தில் விசேஷித்தும் இவ்வார்த்தத்தை வெளியிட்டருளினார்.

[சர்ணமியாயி வாகுருததிரம்] ஏதேனு மொருபடியாக சரணமென்றி வாக்கும் எனாவில் வெளிவந்ததாயிற்று. [இத்தம் ஸஸாகுரிகயந] எம்பெருமானு ருடைய பரபதியிலே நான் அந்தர்ப்புதன் எனனுமித்தையும், என் வாக்கினுமும் சரணமென்று சொன்னேனென்னுமிடத்தையும் பிரமாணமாகக் கொண்டு எனற்படி ஸஸாகுரிகமென்றும் பராமாணிகமென்றும் பாய்வாம். [அத்ய மாம தவ பரம் குரு] யக்கிருதி வயாஜமாத்தரத்திகுரியான தேவரீர் இவ்வளவையே பற்றுசாகக் கொண்டு அடியேனே ரக்யபூதனாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளுவேணும்.

अकारिणि—कर्मणि लुप्तदैकवचनरूपम्.

(102)

दवाङ्मेवां दुःखसहमनन्योऽसि सकलैः दवास्तुत्वं वाचः प्रमदप्रशानविदुषः ।

क्षमा ते क्षम्यो ! भवति न तत्र वाच ! न त्वां सर्वोदयं यसाव विभयमयिसमयाः ॥ १०३ ॥

தயா ந்யேஷாம் து:க்ஷாப்ரஸஹமநக்யோஸி ஸகலை:

தயாருஸ் த்வம் காது: ப்ரணமதபராநகலிதஷ:

க்ஷமா தே ரக்ஷேத்தோ ! பவதி ந தரம் வாச ! ந தமாம்

தவேளதார்ப்யம் யஸ்யமாத் தவ லிபவமந்திதம்வமதா:

உத்தரதகம்

103

ரக்க இத்தோ புதிர்க்காலஜன !
தயா தவ்யாவத
அத்யேஷாம் பிறருடைய
து:க்ஷ அப்ர தயா ச தவ தவ கவித்திருக்க
ஸததரம் { மாட்டவமவாரும்;
தவம் { தேவரீரோ வென்னில்
ஸகலை! எல்லாரோடும்
அகல: அவி வேதபாதவலாசுராதிரந்திர்;
அத: ஆகலால்
தயாஜ: தவ யருடவீரகலிர்;
ப்ரணமத் அபரா { பக்கதர்களில் அபராத்தகனை
தர: {
அவிதவ: அவிதிர்திருக்கின்ற
தே தேவரீருக்கு

தயா { பொதமயானது
தவ { இருக்க ப்ரகலிதில்லை;
அத்யேஷாம் { யாதோரு காரணத்தினால்
தவ { தேவரீருடைய
லிபவம் { செவ்வந்தர
அத்திதம்வம் { யசாசகான பக் தர்களில்
அமத: { லோத்தர
தவ { என்னிலிருக்கின்றதோ
ஒளதார்ப்யம் { (அதனால்)
தவ { தேவரீருக்கு
ஒளதார்ப்யம் { உதார்த்தமயானது
தவ { இருப்பதற்குச்சிதம்ப்ரகலி
பவதிதமாம் { திவ்யம்

* * * [தயா ந்யேஷாம்] பெரிய பெரிமானுடைய தயை, கருமை, ஒளதார்ப்யம் என்கிற திருக்குணங்களை வயாஜஸ்துத்தயலங்கார மாய்காதையாலே ஸ்தோத்ரம் பண்ணு கிறார். " வுதிவினஸுதிவினாஸுதிம்யா ஸுதிநிவ்யோ: " என்பது வயாஜஸ்துதியின் லக்ஷணம். ஆபாதப்ரதிதியில் நிகழைப்போல் தோற்றும்; அது ஸதுதியாகவே பாயவளர்க்கு மென்க. [அத்யேஷாம் து:க்ஷாப்ரஸஹம தயா. த்வம்து ஸகலை: அநயோஸி; அத: தவம் ந தயாஜ:] பிறருடைய து:க்ஷக்கண்டு பொதுக்கமார்ட்டாமை தயை எனப் படுகிறது; இதர் என்று சொல்லுவதற்கே விஷயமில்லையே. * சர்வ சலித்ர வச, ரெவாஸு-

மித் சர்வ, தவ்யாசி * இதயாதி ச்ருதிகளின்படியே எல்லாரோடும் தேவரீர் அபிஸ் ராகவே யிருப்பதனால் அந்யபதார்த்தமே யில்லை; அத எவ அநயேஷாம் து:க்ஷாப்ரஸ ஹமகிற தயை தேவரீர் பக்களில் இல்லையென்ன வேண்டியதாகிறது.

[ப்ரணமதபராநாக் அவிதவ: தே க்ஷமா நாவதிதரம்] அடியவர்களுடைய அபராத்தவர்களைக் கண்டு தன்மிக்க நீணக்காமல் பொறுப்பது க்ஷமாகுண மெனப்படு கிறது. ஸ்ஹஸரநாமத்தில் "அவிதவா" என்று சொன்னபடி ஆச்சிரத்தவின்

அபராதங்களைப்பற்றினை உணர்ச்சியே யில்லாத தேவர்க்கு அபராதஞ்ஞானநந்தரபாவி யான பொறுமைக்கு ப்ரஸத்தி தானுயிரில்லையிறே.

[யல்மாத்தவ விபவம் அர்த்திஸ்வம் அமதா: (தஸ்யாத்) தவ ஓளதார்யம் ந பவதிதமாம்] தன்னுடைய பொருள்களை பாசகர்களுக்குக் கொடுப்பது ஓளதார்ய மெனப்படுகிறது; வஸ்துத் தேவர்குடைய பொருளாக எதுவுமில்லையே; கிதையிற் *வதாஸ்சர்வீ ருதீ* என்று சொன்னபோதே ஸகலமும் அர்த்திகளின் சொத்தாக ஆயிற்றே; ஆகவே, ஸ்வதியத்ரவ்யஸ்ய பரஸ்வத்வபாதநருபமான ஓளதார்யத்திற்கு ப்ரஸத்தி யில்லையாயிற்றே.

ஆக இவற்றால் என்ன தேறிற்றென்னில்: எம்பெருமான் எல்லாரையும் தன் உடலாகக் கொண்டிருப்பவன் என்பதும், அடியவர்களின் குற்றங்களைக் காணக் கண்ணிட்டுருப்பவன் என்பதும் - பாசகர்களையும் உதாரகர்களாகத் திருவளம்பற்றி யுள்ளான் என்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆழ்வான். அருளிச்செய்த வரதராஜ ஸ்தவத்திலுள்ள * அந்யாபிநர்வ சவ கில ஸ்ய: * இத்யாதி ச்லோகத்தின் ப்ரணவீ இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (103).

गुणतुल्यता तव रक्षते ! भृशनिम्नमिदं जनगुणमय ।

यदपेक्ष्यमपेक्षितुरस्य हि तत्पवित्रमसीक्षितुरीश्वरता ॥ १०३ ॥

குணதுல்ததயா தவ ரக்ஷதே ! ப்ருசநிம்னமம் இகழ்கமய, யதபேக்ஷ்யமபேக்ஷிதரஸ்ய ஹி தத் பிபிராணஸி துரிச்வரதா.

104

தோஷப்பேத ப்ருசநிம்னம்	புரோக்தாதே ! மிகவும் பள்ளமான இவ்வடியேனை	அபேகித: அந்ய	யாதவைய அந்ய
இமம் ஓசம்	தேவர்குடைய தவ	யத் அபேக்ஷ்யம்	இவ்வடியேனுக்கு எது வருபபிரோ
தவ	திருக்குணங்களின் மேட்டினால்	தத்பரிபூசணம் நமி	அதை நிறைவேற்றவதற்கு
குணதுல்ததயா உச்சமய	கிரவியகுளவேணும்;	சத: சத்வரதா	சீரானாகு ச்வரதமமாகும்.

* * * [குணதுல்ததயா.] பெரிய பெருமாளே ! தேவர்களை ஸகலவித குணங்களாலும் உத்தமகராயிரா நின்றீர்; அடியினோ பள்ளமடை. ஒரு மேட்டைக் கொண்டு பள்ளத்தை நிரப்பவேண்டுதலால் தேவர்குடைய திருக்குணங்களாலே அடியேனுடைய தாழ்வைப் போக்கி * தம்மையே யேர்க்க அருள் செய்யவேணும். அபிபக்ஷணமாய் அபிபக்ஷிதங்களைத் தவிர்த்துத் தந்தருளாதேவரீயில் தேவர்குடைய ஸாமேசுவரபாவம் ஓங்குமோ ? அது இவ்வுகவேண்டிய, * நமசிந் நினைந் என்றசொத்தைத் தின் அருளினத னின்றிப் புகலென்ற முயிரில்லை, அருட்கும் அஸ்தேபகம் என்று கொள்ளி என்னுராயிற்று. இவ்விடத்தில் * நிபாடானா் नेता कश्चिदुपपत्ति: कापि श्वरी कुचेर: कुत्रा सा श्वयुवतयो मास्यकृदिति । ममीषां निम्नत्वं बृषगिरिपतेरुत्तमिपि यमुतै: सोतोभि: प्रसमयनुक्रम्यै ! समयसि ॥ * என்கிற தயாசதக ச்லோகம் அநுஸந்தேயம். (104)

त्वं मीनपानीयनयेन कर्मवीर्यक्तिवैराग्यजुषो निमर्षि ।

रन्नेषा ! मां पासि मित्तर्षं यत्पानीयशालं यदमुषु तत्तयात् ॥ १०५ ॥

தவம் மீட்பாரீயகயேக கர்மதீபக்திவைராக்யஜ்ஞா-ஷோ பிப்ரவதி,
ரங்கேச! மாம் பரிஸி யிதம்பசம் யத் பாரீயசானம் மருபூஷ-தந்நியாத்.

105

தேவர்கேச	ஸ்ரீரங்காதரே!	யிதம்பசம் மாம்	அஞ்சனஞ்செய அடியேனே
தவம்	தேவரீர்	பாலியத்	காத்நஞ்சீராகிம்
மீட்பாரீய	மீனுக்குத் தண்ணீர் வரக்கிருப்	தத்	அவ்வருள்
சயேச	போலே	மருபூஷ	பாலிசென்களில்
சர்ம தீபக்தி	சர்ம ஜ்ஞான பக்தி ப்ரபத்தி	பாரீயசானம்	தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தபடி
கவரகத்ய	யோக சிஷ்டர்களைப் பரி	ய்யாத்	யாரும்.
ஜ்ஞாந: பிபர்வதி	பாலிக்கெனீர்;		

*** [தவம் மீடுதலாகிறது.] பெரிய பெருமானே! கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகாதி பரிதர்களை தேவரீர் ரகித்தருளுகிறீரென்பது வாஸ்தவம். அது மீனுக்குத் தண்ணீர் வர்த்தாப்போலே யிருப்பதென்று. சத்தர்தனை ரகிப்பதனால் உழக்கு என்ன புகழ்மண்டு? உண்மையில் அஞ்சனஞ் செய்வதைக் காத்நஞ்சீராகிம் அது பாரீய நிலத்திலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைப்பதே மருபூஷதாணி என்று ஸ்வரக்யதவா வசயம்பாவத்தை ஜோபபத்திகமாக விண்ணப்பித்து ஸ்தவத்தையும் தலைகட்டி ஜ்ஞாநாயிற்று. (105)

इति परवाविभक्त्यर्थे श्रीरङ्गार्यस्य कविः ।

श्रीरङ्गार्यस्य व्याख्या कृपया कृता समाप्तिर्गता ॥

ஸ்ரீரங்காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அ ண் ண ங் க ர ர ர ர ரி ய ர்
இயற்றிய

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவியாக்கியானம் குற்றப்பெற்றது.

* 4 சித்திரம் உண்மையில் உக

மேலும் உக

நீ :

உரைகாரர் விண்ணப்பர்.

युक्तां लघूनां च सर्वस्वानां विवृतां प्रवृत्तो जगोऽयं सुधनः ।
पुरि धीसवरीष दीक्षां व्यतानीत् समासौ च लक्ष्यास्तवस्यैव साऽभूत् ॥

அன்புந் சிறந்த ஆரியர்கள் !, ஆர்வர்களுவிச்செய்த நிஷய ப்ரபந்தம்

கனக்கும், ஆசாரியர்களுவிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களுக்கும் பூர்த்தியாக விரிவுபா
யெழுதவேண்டுமென்றிருந்தாலும் அடியேனுக்குப் பதினெட்டாவது பிரயாத்தல்
ஒரு நவ்ஸூனில் தோன்றிற்று. தோன்றினவான்றே, நிஷயப் பிரபந்தங்களில் இராமா
அசுதாந்தத்தாதிக்கும், ஸ்தோத்ரங்களில் பஞ்சஸ்தவாந்தர்க்கதமான ஸ்ரீஸ்தவத்
திற்கும் விபாக்கியானமெழுதத் தொடங்கினேன். இடையிடையிலும் மற்றும் பல
துறைகளிலும் பலவகைகளாகவும் விபாணங்களும் பத்திகைகளும் பிரசுரிக்க
தேர்த்ததனால் முக்கியமாகக்கொண்ட நிஷய ப்ரபந்தங்க்கப்பாந கேகனாரும்
ஸ்தோத்ரங்க்கப்பாந கேகனாரும் பூர்த்தியடைவதற்கு இந்தனை வாமவாரிற்று.
உபதேசரத்தினமாலும், திருவாய்மொழி அந்தரந்தாதி, ஆர்த்திப்ரபந்தம், ஸப்த
காந்தை, ஞானாஸாரம், ப்ரமேயாஸாரம் உட்பட தமிழ்ப் பிரபந்தங்களெல்லாவற்றிற்கும்
தெளிவுரை யெழுதப்பட்டுப் பல பதிப்புடன் இதுகளும் பிரசுரிக்கப்பட்டன. அவ்
விண்ணமாகவே முகுத்தமாலாதி நகர்த்ரமாலாத்ரமான கைல ஸ்தோத்ரங்க்கனக்கும்
மிகத்தெளிவான விபாக்கியானம் எழுதப்பட்டு இவையும் பல பதிப்புகளேறே.
இந்த இருணரத்தகோச விபாக்கியான மொன்றுதான் இப்பிராஜா முதற்பதிப்பாக
வெளிவருகின்றது. அடியேனுடைய ஸ்தோத்ரவிபாக்கியானம் பிரசுரிக்கியின்
ஸ்தோத்ரத்தில் உபக்ரமமாகி அதிலேயே ஸமாப்தமாகிறதென்று பெரிய பிரசுரி
யாகுடைய கருணத்திறந்திறகு மிகவும் விபப்படைகின்றேன். [அதாவது,
ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆரம்பமாகி ஸ்ரீகுணரத்தகோசத்திலே முடிவடைத்தது] இந்தேசீரு,
பூர்வாசாரியர்களுவிச்செய்த கைலஸ்தோத்ரங்க்கனக்கும் நிச்சேஷமாக விபாக்கி
யானம் வெளியிடப்பட்டு முடித்திட்டது. இனி ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக ஸ்தோத்ரங்
களில் சேஷித்தவகைகளுக்கு விபாக்கியானம் வெளியிடப்பட்டுவரும்.

இதுவரை விபாக்கியானத்துடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள ஸ்தோத்ரங்களாவன:-

1. முகுத்தமாலா.
2. ஸ்தோத்ரத்தினம். ✓
3. சுதுச்சீலாதி.
4. தேவராஜாஷ்டகம்.
5. சரணாகதிசத்யம்.
6. ஸ்ரீங்ககத்யம்
7. ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம்
8. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்.

9. அவிமாத்ருஷத்தவம். ✓
10. ஸுந்தரபாதுஸ்தவம்.
11. வாதாஜஸ்தவம். ✓
12. ஸ்ரீஸ்தவம். ✓
13. 14. ஸ்ரீங்ககாஜஸ்தவம் இரண்டு
சுதவங்களும்.
15. ஸ்ரீகுணரத்தகோசம்.
16. அஷ்டச்சீலாதி.

17. பூர்வதிகரணம்
- ✓ 18. ஸ்தூதரகருணை.
- ✓ 19. ஸ்தூதரகருணை.
- ✓ 20. பூர்வதிகரணத்தின்
- ✓ 21. ஸ்தூதரகருணை
22. தாபகருணை
- ✓ 23. பரமகருணை
- ✓ 24. ராமரகுணத்தின்
- ✓ 25. தேவரகுணம்
26. யதிரகுணம்

27. பூர்வதிகரணம்.
28. உத்தரதிகரணம்
29. கருணை மாணிக்கம்
30. கருணை மாணிக்கம். ✓
(தேவதிகரணத்தில்)
31. ஸ்தூதரகருணை
32. ஸ்தூதரகருணை
33. கருணை
34. பரமகருணை
(தேவதிகரணம்)

ஆக இவ்வளவு கருணைகளுக்கு வியாக்கியானம் அச்சேறியுள்ளது. இவற்றுள் ஸ்தூதரகருணை வியாக்கியானமொன்று மாதிரியே புரந்தரணத்திலிருப்பதால் இப்போது கிடைக்க விரிதரிகுறிக்கிறது. மற்ற கருணை வியாக்கியானங்கள் யாவும் கிடைக்கக்கூடியவை. இவற்றில் அநேக கருணைகள் தெலுங்கு பரமகருணையில் வியாக்கியானிக்கப்பட்டுத் தெலுங்குலிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பாதுபயகரந்த பர்வவேஷண குதூதலுள் முள்ளவர்கள் எம் முடைய புன்மை எல்லையை வரவழைத்துப்பார்த்து அபேகிதங்களைத் தெரிவிப்பது.

இங்ஙனம்;

19-3-1954

விஜய-ஸ்ரீ பங்குலியுத்தரம்

சீர்தலாதிபயகரம் அண்ணங்கராசியார்.

காஞ்சிபுரம்.

“வடநாடுத் தென்னாடும் ஆழ்வார்கடந்த
திடம்பொருளை யாரணநூ லாசமுதைப் பெற்றின்பம்
கண்டான் தம்னிகுறித் கூத்தாடச் செய்திட்டான்
அண்ணங் கராசா ரியன்

திருப்பாவை முப்பதையும் விண்மொழியசக்கி
கருத்துகளையும் வானுரை நல்லிரிவும் தன்கருணை
தண்ணளி யாலளித்திட டானிமையேசர் போற்றிடும்
அண்ணங் கராசா ரியன்

அண்ணங் கராசா ரியனென்றே னுணர்ந்தம்
கொண்டுரைத்தேன் வாழ்த்தினேன் வாயார—தாழ்த்தினேன்
சென்விதனைச் சேவடிக்கீழ் கேட்டேனென்குசையும்
மன்னியசே செலிவிறைய விங்கு

ஸ்ரீதளமுத லாச்செய்யுளிரைப்பான் விழையுமென்பா
அதனையே புன்மைதலை நிரியாசுதெந்தன்
இதயத்தா னோக்கிக்கா நெண்ணிறைஞ்சி புத்தன்
பதப்போதிற் சூட்டுவனே யான்.”

R.P.